GEORGINA VIORICA ROGOZ

SĂ NU AFLE ALADIN

EDITURA ION CREANGĂ

GEORGINA VIORICA ROGOZ

SĂ NU AFLE ALADIN

GEORGINA VIORICA ROGOZ

SĂ NU AFLE ALADIN

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1981

CRIPTESTEZIE —
SAU
ZBURĂTOARE FARFURIE?

OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE, sau cum li se zice în genere, pe scurt, O.Z.N.-urile n-au fost „specialitatea“ mea pînă acum, în primăvara cînd ele au reapărut, se pare, deasupra oraşului în care locuiesc de vreun an.

Înainte de primăvara trecută, „farfuriile zburătoare“ şi „omuleţii lor verzi“ nu m-au pasionat decît în vremea cînd eram puşti şi înghiţeam flămînd, entuziast, aventurile publicate în Colecţia de Povestiri Ştiinţifico-fantastice. Mai tîrziu, în anii studenţiei la fără frecvenţă, fiind şi corector la un ziar din Capitală, şi reporter ocazional la altul, ba chiar şi motociclist în bietele mele zile libere (spre a-mi menţine forma şi pretenţiile de fost campion la juniori), abia dacă aveam răgazul să citesc cîte o carte „bubuitoare“, în afara celor strict necesare, şi al naibii de voluminoase, pentru examenele de la facultate. Mai parcurgeam uneori ştirile din presă sau din revistele de popularizare la rubrica O.Z.N.-urilor, dar o făceam cu ochiul grăbit şi condescendent al scepticului. Iar în discuţiile cu prietenii sau cu colegii, rîdeam şi refuzam să accept — fie şi măcar de dragul controversei — ideea himerică a existenţei unei lumi extraterestre, argumentînd că eu personal sînt mulţumit c-o trăiesc pe a mea; cea pă-

minionară din plin, deşi în mare goană — şi că n-am timp deocamdată să mă ocup de aceşti omuleţi verzi, supercivilizaţi, invizibili, misterioşi, călătorind INCOGNITO prin Cosmos fie în weekend, fie în misiune, în minunatele lor farfurii zburătoare.

„Îndată ce-o să-mi găsesc timp să mă informez temeinic asupra chestiunii, o să vă lămuresc şi pe voi, n-o să vă las să muriţi proşti“ — făgăduiam glumind între amici, la o halbă, uitînd însă primul, de-a doua zi, să-mi planific vremea pentru asemenea studii.

După ce mi-am luat licenţa am venit să lucrez în orăşelul acesta tihnit şi frumos, aproape de frontieră, la unul din ziarele locale, ca reporter.

Am picat într-o atmosferă suprasaturată de discuţii asupra existenţei sau non-existenţei extratereştrilor, a navelor lor vizibile şi invizibile, a dosarelor Condon et comp. Asta din pricină că, înainte cu vreo patru luni de la repartizarea mea ca stagiar, aici, deasupra oraşului fusese văzut un presupus O.Z.N., ceva ca un disc luminos, poate un simplu fenomen meteoric — după unii — în sfîrşit, să admitem, cu alţii împreună, un „obiect“ dintr-ăsta strălucitor, care a descris pe cer o traiectorie ascendentă, lină, vreo cîteva minute — apoi a dispărut brusc în nori, exact ca în orice relatare senzaţională de acest gen.

Fenomenul a avut loc în amurg, într-o zi de iunie. După o furtună. Cineva făcuse chiar o fotografie — din păcate neclară, neconcludentă. Vreo patru-cinci cetăţeni respectabili, şi încă o duzină de copii, plus cîţiva inşi din categoria ţicniţilor sau neserioşilor fuseseră întîmplător martorii acelui eveniment ce răscolise orăşelul, stîrnind apoi dispute interminabile şi înflăcărate.

Ţin minte precis că la trei luni după prezentarea mea la post, aşadar prin ianuarie, amuzat şi incitat de un schimb de păreri între doi ziarişti mai vechi şi re-

dactorul nostru şef, Oprişan, am pus pariu pe o pereche de blugi originali, cu Ţincu, tînăr stagiar ca şi mine, că voi strînge tot materialul documentar disponibil despre O.Z.N.-uri şi că voi scrie, după aceea, o „bombă", fie sub forma unui articol tehnic, fie ceva fantezist, o ficţiune literară, dar, mă rog, o BOMBĂ oricum... Repet, nu credeam o iotă în O.Z.N.-uri, şi poate tocmai de aceea voiam să-i epatez pe concetăţenii mei căutînd o dezlegare logică, una din „cheile" problemei respective, ca la şah.

Oprişan mă privise afabil (el era şi conducătorul unui cenaclu literar de amatori din localitate) şi-mi urase să-mi cîştig şi să-mi rup sănătos blugii, apoi mă rugase să vin pe la cenaclul „lui" să citesc o povestioară. (Ştia că am asemenea năravuri lăudabile).

Totuşi nu m-am apucat imediat să adun documentarea promisă. Şi iată de ce: De Anul nou o cunoscusem pe Irina şi mă îndrăgostisem nebuneşte de ea. Îmi plăcuseră mie, ce-i drept, şi mai-nainte, vreo cîteva fete — dar acum eram serios prins, cum nu mi se întîmplase niciodată. Nu m-am gîndit pînă azi să mă căsătoresc, acum însă (i-am scris şi mamei — e grav) nu-mi pot imagina viaţa decît alături de Irina, cu ea împreună.

Din ianuarie şi pînă în prezent, orele, sau ce-i mai greu, zilele cînd nu sînt lîngă ea mi se par cumplit de plicticoase, irosite inutil şi mă încearcă mereu o nelinişte ce nu se potoleşte decît atunci cînd îi aud glasul sau îi văd mutrişoara încîntătoare şi ochii ei cuminţi... Dar, destul! Nu despre Irina vreau să povestesc... Trebuie să vă mulţumiţi cu atît — eram — adică sînt îndrăgostit de ea pînă peste urechi — şi Irina de mine — şi din pricina asta alergam, alerg, mereu pe drumuri cu B.M.V.-ul meu între redacţie şi spitalul unde ea lucrează — între casa mea (micuţa garsonieră banală ce mi-a fost repartizată şi pe care deocamdată o împart cu cîinele meu lup) şi casa părinţilor Irinei. Apoi zbor

la club, la volei, oriunde știu că e și ea. Încă n-am cerut-o oficial, știu că așteaptă cu nerăbdare clipa asta, totuși sînt puțin intimidat de taică-său, mecanic pe un Diesel, simt că el nu mă place, mă socotește un tip cam aiurit, un bucureștean simpatic, dar „altfel“ decît oamenii „așezați“ de pe la ei, fiu unic și răsfățat de niște părinți... mde, profesori din București: — pesemne de treabă, dar din altă „lume“, crede bătrînu' — în sfîrșit nu-i prea convine nici meseria mea, nu sînt inginer, nu-i așa, deși am avut „posibilități“, ci un belfer care scrie schițe și reportaje și pe deasupra aleargă ca nebunu' la motocrosuri și-i mereu cu cîinele-lup în ataș și — ptiu, culmea! — animalu' ăla de lux stă și în apartament cu bucureșteanu', zi-noapte, și o să stea cu el și cînd și-o lua nevastă, la casa lor! Mama Irinei mă apără moale, blajină — dar nu are cuvîntul ultim în familie la ei. Noroc că viitorul meu socru e mai mult plecat în curse prin țară. Și noroc că mai am acolo un aliat de preț, pe Mihăiță, fratele mai mic al Irinei.

Eu sînt singurul copil la părinți, n-am avut ocazia să fac pe fratele mai mare, pînă azi, însă, dacă mi-aș fi dorit vreodată un „fan“ care să mă aprecieze ca pe o vedetă în carne și oase, să mă asculte ca pe un oracol, și să mă laude ca un geambaș bun ce-și scoate la vînzare ducipalul măsluit, atunci Mihai ăsta, puștiul, ar corespunde perfect tustrelelor ipostaze.

Așadar, ocupat pînă peste cap cu iubita mea, cu scrisorile pe care i le scriu, deși o văd aproape zilnic și pe care i le înmînez personal sau i le trimit prin intermediul lui Mihăiță, absorbit de îndatoririle mele de la ziar, de grijile mărunte ale vieții mele de tînăr zăpăcit, de antrenamentul meu pentru motocross și al lui Rex, pentru viitoarea expoziție canină, uitasem complet de O.Z.N.-uri, de extratereștri și de vizitele lor.

„Specialitatea“ mea în aceste fenomene halucinante mi-am dobîndit-o atît de brusc, și pe nepregătite, în

împrejurări atît de incredibile că — deşi eu însumi am trăit întîmplările pe care le povestesc acum, deşi am văzut cu ochii mei cîteva urme stranii, deşi cunosc foarte bine pe eroii principali ai evenimentelor bizare declanşate — nici acum nu sînt dumirit în ce categorie a fantasticului să le clasez: În fapte ce presupun contactul nostru, al pămîntenilor, cu misterioşii piloţi ai O.Z.N.-urilor, sau în fenomene PSI, omeneşti pur şi simplu, care scapă însă pentru moment de sub controlul şi din atenţia ştiinţelor tradiţionale, empirice.

Oricum le-aş clasa, ele sînt şi rămîn enigmatice. Deocamdată. Pînă ce vom aduna dovezi mai numeroase. Pînă ce se vor repeta, înmulţi, înmii — şi ne vor constrînge să le considerăm REALE... Pînă atunci...

Dar pînă una alta, pentru a înţelege deruta mea, o să vă expun cît mai exact ce mi s-a întîmplat, fără să trag concluzii.

Eram în redacţie, la biroul meu încărcat de notiţe, cărţi, date şi scrumelniţe. Mă străduiam să încheg un reportaj despre uzina din vecinătate. Nu prea-mi veneau idei, scriam şabloane, ştergeam rîndurile, gîndu-mi zbura aiurea.

Afară — primăvară. O primăvară izbucnită timpuriu, cum sînt cele de pe aici, din zona asta aparte, oarecum subtropicală, însorită. Peste tot, prin parcurile, curţile şi balcoanele cochete ale oraşului întîlneai explozii vegetale delicate de glicină mov, salcîmi galbeni, liliac bătut, magnolii ca zăpada, petunii, volbură şi liane vesele. Verde mult pretutindeni, un văzduh limpede, nori vagabonzi, o atmosferă ce te îmbia la plimbări pe sub castanii în floare, pe lîngă rîul răcoros în marginile-i de piatră veche...

În birou — la prînz, după orele de program — rămăsesem numai eu şi Ţincu, care ţăcănea distrat, enervant, la vechea lui OLIVETTI şi — din cînd în cînd — răspundea la telefon. Aparatul infernal se afla

instalat pe masa lui de lucru — şi suna, suna din zece în zece minute.

- E cazul să-l mai închizi şi să pleci! i-am spus, la un moment dat. Nu mă pot concentra. Scriu, nu înţelegi, omule?

— Nu pot, mă frate-meu, aştept un tele urgent, sau cum se zice pe aici, *e musai* să şed la post. Ce? Numai tu să fii chemat, şi eu, nu?

Pe Ţincu trebuia să-l sune taică-său de la Bucureşti. Eu n-aveam ce aştepta. Irina îşi făcea garda la spital, nu-i puteam vorbi, iar reportajul — vorba lui — ERA MUSAI să-l dau la prima oră a dimineţii următoare.

Ţincu fluieră vesel:

— Merge greu, mă frate-meu, reportajul ăla savant? Iese, sau nu „trăznet“?!

— Trăznet, pe dracu! Parcă tu nu ştii că nu poţi oricînd avea inspiraţie! Mai ales dacă verifici pe concret, la amănunt, fiece frază, fiece cuvinţel, ca aici.

— Mda, mă aprobă întru totul colegul meu, clătinîndu-şi capul creţ de CANICHE. Şi-apoi, ca să ai inspiraţie, îţi trebuie şi o idee MIŞTO! Ai băgat şi tu de seamă, Vidraşcule, reportajele astea mai speciale şi le rezervă şefu'. Nouă ne lasă cifrele şi uzinele.

— Taci din gură, că nu pot să scriu! am urlat.

— Scrie, scrie, mă frate-meu, trăncăni mai departe Ţincu. Da' gîndeşte-te ce bombă ai fi lansat tu, sau eu, de pildă . . . şi nu Oprişan, care e cam fumat, dacă am fi avut noi şansa să ne plimbăm acum în pădurice, la locul crimei, cu cîinii poliţişti, reconstituind fuga hoţului . . . Ceva, pe cinste! Pagina a treia, litere mari: Infractorul — sau infractorii — au fost prinşi! . . . Noi stăm însă în odaia asta închisă, pironiţi pe scaune, iar Oprişan, Fabian şi amicii noştri de la Miliţie se documentează în plină natură!

— Măcar bine că i l-am dat pe Rex şefului, să mai în aer şi cîinele, săracu'! am rîs. Se bucură grozav

cînd are ocazia să facă o plimbare prin pădurice, mai ales sub comanda lui Marin, şi împreună cu ceilalţi cîini ai lor de la miliţie.

— Să nu le strice Rex al tău socotelile. E dresat nu zic, dar . . .

— Ce vorbă-i asta? m-am revoltat, fără să bănuiesc ce dreptate avea Ţincu în acest caz. L-a dresat Marin. Rex execută ca la circ toate comenzile pe care i le dă plutonierul, nu rămîne deloc în urma celorlalţi lupi. Ştii doar, îl iubeşte la nebunie pe Marin. Ai văzut şi tu. E de-ajuns să strig „Marin", sau „a venit Marin!" şi Rex e gata să dărîme totul ca să-i sară plutonierului în braţe. Parcă i-ar fi stăpîn, nu antrenor.

— Mai bine i l-ai da de tot, să faci rost de mai mult spaţiu locativ, mai cu seamă dac-o să te însori, bombăni Ţincu, ştiind că o asemenea discuţie mă făcea să turbez.

N-am turbat. A sunat tocmai atunci telefonul şi el a înhăţat aparatul şi a mormăit vesel:

— Da. Aci redacţia. Cu cine? Un moment, să văd dacă mai e pe aici. Apoi a acoperit difuzorul cu palma şi mi-a comunicat grijuliu:

— Un mesaj „secret" pentru tine, aşa zice puştiu! E Mihăiţă. Ţi-l dau sau nu?

Am luat receptorul, mirat, ridicînd din umeri.

— Nene Laurenţiule, pot vorbi fără să ne audă cineva? Nu te supăra, e un secret, ceva serios, urgent, un „trăsnet", pentru matale . . . şopti în telefon, cu voce misterioasă şi uşor gîfîită, Mihai.

— S-a întîmplat ceva acasă, măi mînzule? m-am alarmat.

— Nu, nu — nu acasă . . . Da' s-a întîmplat ceva extraordinar, am văzut cu ochii mei şi nu numai eu . . . eram trei băieţi, — urmă precipitat puştiul, cu glasul alterat de emoţie. Am plecat, după şcoală, pe bicicletă cu Nae şi cu Traian, în afara oraşului. Am luat-o spre

cîmpul cu narcise, voiam să facem poze pentru concursul nostru de fotomontaj — ştii matale... Şi...

— Şi? Ce-ai văzut?

— Sst... (vocea puştiului scăzu din nou). Nu ne aude nimeni?

Nu. Sînt singur, dă-i drumu' — l-am încurajat, curios.

— Am văzut... zău, nene Laurenţiule, nu te mint... Am văzut şi eu şi ei... ăilalţi băieţi... Am luat şi cîteva fotografii... S-a ridicat deodată de lîngă cîmpul cu narcise din spatele movilei, a ţîşnit în sus... Sclipea ca un nor luminos — în bătaia soarelui, era mare cît un Alfa Romeo de curse, dar de forma unei mingi de rugbi — orbitor, nu l-am putut privi decît o secundă, ne-a orbit, pe urmă a dispărut subit, şi totuşi sînt sigur şi mie şi băieţilor ni s-a părut un aparat de zbor, nu nor, ci *aparat*... adică O.Z.N. Sînt sigur.

— Dacă nu l-aţi putut privi decît o secundă — cum de ai făcut poze? Ziceai că l-ai fotografiat!

— Nu pe el. Am fotografiat locul de unde şi-a luat zborul. În spatele cîmpului cu narcise — dincolo de colină... e un loc pustiu, cu iarbă... Acolo... pe o rază de vreo cîţiva metri e doar pămînt ars, nici un fir de iarbă... Ceva nemaivăzut. Am privit de pe deal — ne-a fost teamă să ne apropiem. Trebuie să mergi şi matale, chiar în clipa asta. Ai B.M.W.-ul la redacţie?

— Măi mînzule, azi nu-i 1 aprilie... n-am timp... de bancuri, am rîs neîncrezător, deşi uşor stîrnit. Ceva trebuie să fi văzut voi trei. Cred, numai să nu fie vreo „*fata morgana*“... Lasă pe mîine, după masă. Pînă atunci developează fotografiile alea. O să mergem mîine să controlăm. Bine?

Mihăiţă a mormăit nemulţumit „bine“ — „da' rămîne secret“, şi a închis. Îl supărasem, îl dezamăgisem cumplit. N-aveam timp însă de fanteziile lui, nu-mi venea să cred că ar fi dat de vreo urmă *reală*, totuşi

știam că puștiul nu e un trombonist; dimpotrivă, îmi făcuse pînă în clipa aceea impresia unui adolescent cu picioarele pe pămînt, cam închis în sine, impresionabil dar stăpînit, iubitor de lecturi aventuroase, de natură, de animale, însă prudent, calculat, ascultător, știind de frica lui taică-său și poate din cauza asta neumblînd cu minciuni și cu trăznăi, ca alți băieți de seama lui.

Ce-am discutat cu Mihăiță nu i-am mai spus lui Țincu. Nu socoteam serioasă convorbirea. Ba, fiindcă n-aveam chef să fiu deranjat și de ceilalți doi băieți care să-mi împuie capul cu trăznăi despre O.Z.N.-uri, am închis telefonul și l-am expediat și pe Țincu în oraș.

Am lucrat în liniște la reportajul meu pînă la 9 seara.

Atunci a apărut în redacție Oprișan. Zicea că mă căutase acasă și negăsindu-mă trecuse special pe la birou să-mi vorbească.

Tocmai terminasem materialul de bătut la mașină și mă simțeam ca un licean în prima oră de vacanță — puțin obosit dar cu inima ușoară. Eram încîntat că șefu' mă găsise la lucru — să vadă că trag tare cînd e nevoie, mi-am zis, îmi venea să fluier și să rîd, și, în prima clipă, n-am observat nici aerul stînjenit, preocupat al lui Oprișan, nici lipsa lui Rex. L-o fi lăsat cu Marin, gîndeam, și l-am salutat entuziast, prea entuziast chiar.

— Ura, don' șef! Cum a mers reconstituirea? O să iasă un reportaj palpitant, sînt sigur. Îl citim mîine, sau mai așteptăm vreo aprobare?

— Apare mîine, l-au prins pe infractor. Era încolțit și totuși n-a fost simplu... mi-a răspuns moale, plictisit, ocolindu-mi din nou privirea, deși Oprișan e omul care te privește de obicei direct și cu prietenie.

— Vidrașcule, urmă el cu un fel de falsă volubili-

tate, la spumo-mi tu n-ai auzit ce zvonuri au început să circule după umlază în oraş? Unde ţi-e capul — în lună? De ce-ai închis telefonul?

· Ce s-aud, don' şef?

· Te-au căutat o grămadă de inşi. Tot oraşul fierbe. Ieri, azi, pe la şase, a fost semnalat un O.Z.N. Zbura deasupra pădurii. Noi, ăştia care eram în pădure, cu miliţienii şi cîinii poliţişti după noi, n-am văzut nimic. Am aflat la întoarcere, din mai multe surse. La miliţie s-au prezentat din proprie iniţiativă pînă acum o oră, cîteva persoane cu declaraţii scrise. Un profesor de fizică · · Anton — şi Vlase, de la sera de flori, şi încă alţii · · trei. S-ar părea că iar ne vizitează extratereştrii.

Am zîmbit, circumspect — ciupit puţin de gelozie. Aşa-mi trebuie dacă nu-l luasem în serios pe Mihăiţă. Scăpasem prilejul să fiu primul ziarist de aici care prinde de coadă o farfurie zburătoare.

· Don' şef, nu cred o iotă. Se va face panică pentru nimic. Şi pe mine m-a informat un puşti despre apariţia unui O.Z.N. Nu coincid însă locul şi ora. El, puştiul cu informaţia, împreună cu alţi doi băieţi, susţinea că a văzut un fenomen luminos, un nor — dar după prînz imediat — şi nu spre pădure, ci spre cîmpul cu narcise. E oare cazul să ne agităm?

· Să ne informăm, oricum. Dar să fim prudenţi. Să nu ne facem de baftă. Vom vedea, mîine.

Mîine dimineaţă sînt liber. O să-mi încalec motocicleta şi o să fac şi eu nişte investigaţii, pe cont propriu. Îl iau şi pe puşti — şi în ataş pe Rex. Va fi încîntat.

Oprişan se întoarse către fereastră. Se uită în gol. Trist, încurcat.

Rex . . . nu e cazul să-l iei . . . adică . . .

Îşi aprinse o ţigară şi-şi drese din nou glasul, care suna apoi obosit, mîhnit.

— Măi Vidraşcule, îmi pare rău... Dar e bine să afli de la mine... Tocmai eu... ştii cît ţin la tine şi cît îmi plăcea cîinele tău.

— I s-a întîmplat ceva lui Rex? S-a pierdut? am întrebat prostește, înțelegînd deodată de ce nu e cu Oprişan aici — şi de ce redactorul şef e atît de încurcat.

— Da, Rex... Îmi pare tare rău că l-am luat cu noi, în pădure. Credeam că-i fac un bine... ştiam că a fost dresat de Marin şi aveam toată încrederea... (se încurcă). Naiba m-a pus să-l iau tocmai azi!

— Ce i s-a întîmplat lui Rex? am insistat, amărît.

— Nu-i vina mea. Nu-i vina nimănui dintre noi. Doar a ticălosului ăla de hoţ, exclamă Oprişan, cu ciudă.

— Dar ce s-a întîmplat, pentru Dumnezeu, vreau să ştiu!

Redactorul şef îşi aprinse o ţigară. Mă privi grav.

— Îmi pare rău, crede-mă, l-a ochit hoţul, pe negîndite.

— Înţeleg... deci... bestia de hoţ a tras în cîini? L-a nimerit... dar *cum?*

— L-a nimerit mi se pare în ochiul stîng. Rex a făcut un salt şi s-a mai tîrît, scîncind, prin tufişuri, cîteva sute de metri.

Am sărit de la locul meu şi-am început să merg prin birou, tăcut, înjurînd în gînd.

— Hai, Laurenţiule, nu fă mutra asta de înmormîntare! S-a întîmplat, de!... încercă Oprişan să mă consoleze. Marin a făgăduit că o să-ţi dreseze altul... Căpitanul a zis să te duci chiar mîine să-ţi alegi un pui — cel mai frumos pui de lup din canişa lor. Marin o să-l dreseze, e lucru hotărît. Sau poate să-ţi dea unul gata „şcolit", cu diplomă.

— Îmi dai voie, don' şef, să merg acasă? i-am tăiat vorbăria, amărît. Sînt obosit.

Îmi strîns mîna în tăcere, şi ne despărţirăm.

Acasă, de supărare, am băut singur nişte vodcă, şi m-am trîntit în patul meu, îmbrăcat. Am citit pînă am adormit. Uitasem de Mihăiţă.

*

A doua zi, la şapte fix, eram cu motocicleta în faţa casei lui Mihai. Irina nu se întorsese de la spital. Puştiul îşi bea laptele în bucătărie. Am rugat-o pe maică-sa, căutînd să n-o alarmez, să-l lase pe Mihăiţă cu mine.

— O să-i motivez eu absenţa primei ore, la şcoală, am făgăduit solemn. Trebuie să verificăm în ce loc au văzut băieţii O.Z.N.-ul.

— Domnule Laurenţiu (îmi spune aşa, protocolar, cu toate că mă simpatizează şi mă copleşeşte cu îngrijiri, ca pe o rudă), Mihăiţă n-a dormit toată noaptea. Povestea asta cu farfuria zburătoare i s-a urcat la cap. Mergi cu el, desigur, şi te rog . . . (mă privi foarte îngrijorată) caută să-l lămureşti că e o bazaconie — nu ceva serios — nu-i aşa? . . . Anul trecut am mai auzit o astfel de bazaconie şi n-a fost nimic.

— Lasă, mamă, lasă . . . protestă nervos Mihai, apoi o sărută grăbit şi ne luarăm zborul, într-un zgomot infernal de eşapament.

Cîmpia cu narcise — una din raritătile şi frumuseţile renumite din împrejurimile oraşului nostru — părea de la distanţă, de pe şosea, o planetă aparte, fremătătoare, invadată de-un soi de fluturi uriaşi sau de-un stol de paraşute minuscule, diafane, de-un galben uleios.

Am ocolit-o, să nu-i poluăm atmosfera feerică, şi ne-am îndreptat pe alt drum, pe o potecă spre colina de care-mi vorbise Mihai.

Am oprit unde mi-a făcut el semn. Şi ne-am dus pe jos — să cercetăm „zona". Într-adevăr, în spatele delusorului cu vii, era o porţiune nearată, unde creşteau

în voie buruienile. De sus, de pe deal, am văzut clar „urma“ ce-i intrigase şi pe băieţi. Acolo, pe pămîntul părăginit, *exista* o suprafaţă arsă sau uscată, elipsoidală, avînd lungimea de vreo cinci metri şi lăţimea de doi, după cum am apreciat din vîrful dealului. Scriu *exista*, fiindcă am văzut-o distinct, *prima oară* cînd am urcat pe colină cu Mihăiţă. Nu ne-am apropiat să luăm probe de sol, mi-era teamă, puştiul o ţinea una şi bună că e „amprentă“ lăsată de un O.Z.N., mi-a împuiat capul într-atît, încît l-am crezut, ce mai! — văzusem cu ochii mei fîşia aceea pîrlită, printre ierburile celelalte.

Ne-am întors acasă, surescitaţi. Mă durea capul, aveam ameţeală, eram şi foarte prost dispus de pierderea lui Rex (îi căutasem cu Mihai cu motocicleta prin pădure trupul — dar nu găsisem nimic). Îndată ce-am ajuns în oraş am comunicat comandamentului de cercetări ştiinţifice, improvizat peste noapte şi care-şi avea sediul la Sfatul Popular, tot ce văzusem. Însă de-abia a doua zi, o echipă restrînsă de specialişti, înarmată cu un Geiger pentru măsurarea radioactivităţii, a plecat la faţa locului. Spre stupoarea mea, n-au descoperit nimic — nici radiaţii, nici măcar semnul, arsura, pîrloaga aceea. M-au privit ca pe-un farseur.

M-am dus şi eu acolo a doua oară, însoţit de Ţincu şi de doi profesori din oraş, am urcat dealul — şi — într-adevăr, surpriză! — *n-am mai văzut* urma arsurii. Dispăruse. Doar buruieni, pretutindeni... Am rămas tablou — şi ceilalţi s-au cam distrat pe socoteala mea. Ca să nu admit că sînt nebun, am acceptat ideea că fusesem obosit şi puştiul mă sugestionase, mă făcuse *să văd ce voia el să văd.*

Le-am cerut tuturor scuze şi, cătrănit, m-am dus glonţ la Mihăiţă, acasă. Lipsea — era plecat cu bicicleta, în împrejurimi, maică-sa nu ştia pe unde umblă. Şi nici măcar pe Irina n-o găsisem.

A doua zi am fost de serviciu — nu mă puteam dezlipi din redacţie; dealtfel se învîrteau pe la sediul nostru tot felul de cetăţeni. Nu publicasem în ziar nimic oficial în chestiunea O.Z.N.-ului.

Pe la prînz, stăteam în birou cu Ţincu şi cu Oprişan, cînd — altă surpriză!

Mihăiţă mă sună la telefon de jos de la poartă.

— Nene Laurenţiu (mi-a spus cu vocea aceea emoţionată şi tainică pe care o adoptase în ultimile două zile) ţi-am găsit cîinele. Auzi? Rex e viu, e teafăr, e cu mine, aici — vrei să ţi-l aduc sus?

Auzeam, ce-i drept, prin aparat şi nişte lătrături nervoase.

— L-ai găsit pe Rex? E teafăr? Cum aşa? Unde l-ai găsit? m-am bucurat nespus. Hai, urcă, Mihăiţă, şi — o să-mi povesteşti aici totul.

— Care Rex? se miră Oprişan. Bate cîmpii puştiul. Pe Rex l-a împuşcat hoţul, v-am spus.

— Poate totuşi a scăpat... din moment ce e aici... s-a amestecat în discuţie Ţincu.

Redactorul-şef îşi aprinse o ţigară şi ridică din umeri.

— Nu poate fi teafăr! A căzut într-o baltă de sînge, l-am văzut căzînd, mormăi el. Nu l-au îngropat atunci, nu era momentul — iar mai tîrziu, cînd l-a căutat Marin, peste o oră, două, e drept, nu l-a găsit. Se tîrîse pesemne în alt loc, să moară acolo.

Cum de a...

Nu apucă să-şi termine însă fraza, că uşa biroului nostru se deschise şi în încăpere intră Mihai, cu cîinele ţinut strîns, de lesă.

— Bravo, Mihăiţă! am strigat şi m-am repezit în întîmpinarea lor, dînd să-l apuc de gît pe Rex al meu, fericit că-l redobîndisem. La urma urmei, şeful se înşelase, — sau mă păcălea, din cine ştie ce pricină.

— Rex, aici! Aici!

Cîinele s-a înţepenit pe picioare, s-a tras îndărăt şi m-a mîrîit ameninţător, cu dinţii încleştaţi.

Uluit, am rămas cu mîna întinsă. Nu-mi venea să cred că mă ameninţă *pe mine*.

— Ce-i cu tine, Rex?

— Rex, fii cuminte, nu-l vezi pe stăpînul tău? l-a tras de zgardă Mihăiţă, rîzînd, şi atunci abia cîinele a mişcat bucuros din coadă, dar pe mine nu m-a învrednicit cu nici o privire.

— E un miracol c-a scăpat! exclamă şi Oprişan confuz. Rex, băiatule, vin' la mine! adăugă, bătîndu-se cu palma pe genunchi. Hai, aici!

În loc să asculte ca altădată porunca, sau măcar să dea semne de simpatie, frumosul meu lup rămase impasibil. Gîfîia uşor.

— E supărat pe noi, aşa-i Rex? rîse Ţincu, neridicîndu-se de la biroul lui, din prudenţă. Uitaţi-vă ce fixă îi e privirea! Parcă-i orb şi surd!

— Orb nu e... murmură Oprişan, totuşi ochiul... ia priviţi-l, băieţi, curios lucru, nu se vede la ăsta nici o urmă! Şi — precis, aveţi cuvîntul meu — glonţul îl atinsese lîngă sau chiar în ochiul stîng! Nu-i acelaşi animal!

— Da, Rex ăsta nu are nici o rană! preciză şi Ţincu. Şi-apoi... un glonţ în ochi, de obicei e mortal, nu?

— A scăpat, de fapt n-a fost ucis, a avut mare noroc, e un norocos. Ştiu eu, a rîs Mihăiţă, mîngîind cîinele pe cap, cu dragoste. Hai, culcă-te, Rex! Şi nu mai mîrîi, te rog, nu fii nepoliticos! Hai, culcat!

N-ar fi fost nici prima oară, nici de mirare că Rex al meu, admirabil dresat, „şcolit" cum se zice pe-aici, a ascultat comanda dată de puşti. Între ei doi exista o simpatie veche şi adîncă; de multe ori îl lăsasem pe Mihăiţă să-l plimbe, iar de vreo două-trei ori cînd tatăl

Irinel se afla în circuit cu Dieselul lui, iar eu pe teren, stătuse și în pensiune completă la ei acasă.

De aceea nu m-a surprins, repet, că patrupedul meu splendid s-a așezat pe podea, docil și totuși încordat, îndată ce-a auzit comanda: „Culcat". M-a mirat și m-a alarmat faptul că *mie* nu-mi dăduse nici o atenție. Se făcea și acum că nu mă vede, stătea ca un Sfinx, nu reacționase nici la glasul, la porunca lui Oprișan, care mă substituia în drepturile mele de stăpîn, uneori.

Și deodată, remarca șefului meu mi se concretiză. Rex, sau mai bine-zis cîinele acesta care nu se deosebea deloc de Rex, nu avea nici o urmă la ochi, nu fusese lovit — nu încape vorbă, nu *părea* Rex. Și totuși... totuși era Rex, puteam jura. Am mai încercat o dată să-l iau de gît.

— Rex, ce-ai pățit, băiatule?

M-a lăsat, n-a mai scos hîrîiala aceea suspectă, dar îl simțeam sub tensiune, gata de ripostă, așa cum proceda el cu străinii.

I-am mîngîiat încetișor capul enorm, gîtul robust, spinarea cu părul acela negru și lucios cum n-aveau decît rareori exemplarele de mare rasă, neobservînd nimic deosebit ca aspect exterior. Părul, trupul, labele galbene, pieptul muschiulos îmbrăcat parcă în catifea blondă erau neschimbate, totuși, ceva din felul cum se purta cu noi mă avertiză că se petrecuse cu el o schimbare stranie — sau... poate nici nu era Rex, ci un alt cîine-lup, asemănător pînă la identitate, un „geamăn" ciudat, aproape cu neputință să crezi că ar fi putut fi găsit în oraș. Am mai încercat o dată și i-am comandat cu blîndețe:

— Rex, atenție la mine, sus!

N-a mișcat. Oprișan, care din prima clipă bănuise ceva anormal, ricană:

— Vezi, vezi, Vidrașcule? Nu-i Rex. Nu poate fi

Rex. Rex *ăsta* nu te cunoaşte. Nu te ascultă. E leit Rex, dar nu este el!

Cîinele mîrîi.

— Ba e Rex, vă spune chiar el! strigă Mihăiţă, surescitat, cu ochii strălucind de o emoţie sinceră, ce ne derută pe toţi, în prima secundă.

Ţincu vru să ia lucrurile în glumă, să-l salveze, şi rîse.

— Bravo Mihai! Ai fost la înălţime! Unde-ai descoperit, însă, un asemenea lup identic cu Rex? Eşti fenomenal, bă, frate-meu!

Mihai o ţinea întruna:

— E Rex, tovarăşe Ţincu, zău, credeţi-mă. Examinaţi-l! Parcă se mai află în oraş sau în regiune un altul ca el?

Şi băiatul se uită la noi cu o privire atît de fericită şi nevinovată că l-am bănuit un mare comediant nedescoperit încă.

Oprişan se lăsă să cadă în scaunul de la birou, care scîrţîi sub greutatea omului.

— Dacă e Rex, zise nemulţumit de încăpăţînarea băiatului, cum îţi explici că nu ne mai cunoaşte? Nici pe mine şi nici pe Laurenţiu, mai cu seamă.

Am intervenit, vrînd şi eu să pun lucrurile la punct.

— Mihăiţă, îţi mulţumesc pentru — pentru intenţia ta de a-mi dărui un alt Rex... Eşti cineva... Totuşi, e cazul să ne explici *cum, de unde* l-ai luat? (mă gîndeam, n-am precizat atunci, că un exemplar de talia lui Rex face 2 000 lei la expoziţia canină şi nici Irina, nici puştiul n-aveau suma asta în puşculiţă).

Mihai se încruntă, îşi trecu mîna prin părul blond şi urmă cam fără chef;

— Nu mă credeţi, dar... e Rex. L-am găsit azi-dimineaţă în pădure. M-am dus cu Nae, băiatul lu' tovarăşul nostru de Română. Ne planificasem prima zi de

vacanță în pădurice, să culegem ciuperci — ne pricepeam — aveam și planșa cu noi . . .

Țincu îl întrerupse, nervos:

Bine . . . Lasă planșa cu ciupercile . . . Și?

Puștiul continuă, însufleţindu-se din ce în ce:

- Pe Rex l-am văzut sărind dintr-un tufiș. Nae s-a speriat. Zicea că e un lup sau un cîine turbat. Eu l-am cunoscut și l-am strigat „Rex"! (Cîinele, vădit interesat la numele lui, schelălăi ușor și lătră, băiatul îl bătu pe gît să-l potolească)

- Sst . . . Rex . . . a venit la mine, dintr-o dată! I-am dat să mănînce șandvișul meu cu parizer. L-a mîncat! (Cîinele lătră din nou, vesel). Așa a venit după mine, credeți-mă.

- Bine trucat! — rîse Oprișan — și splendid cadou, măi Laurențiule!

Nu știam ce să cred. Tăcut, am mîngîiat din nou cîinele. M-a lăsat și m-a învrednicit de rîndul acesta cu o căutătură ceva mai prietenoasă. Avea ochii vii, inteligenți, dar *altfel* decît Rex. Stîngul era mai deschis ca nuanță, un căprui strălucitor. Încolo — identic! Rex mai avea un mic semn particular — un dinte de jos puțin strîmbat. Voiam să controlez acest amănunt. N-am îndrăznit să-i deschid botul, cum făceam de obicei cu Rex, l-am rugat pe Mihai s-o facă.

Puștiul a zîmbit și, fără să-și vîre mîna în gura cîinelui, s-a mulțumit să comande, cu o inflexiune de triumf în voce:

— Rex, stăpînul tău vrea să-ți examineze dinții. Fii drăguț și arată-ți-i! Zîmbește, Rex! Hai, zîmbește!

Din poziția lui de sfinx, animalul se execută. Rînji ușurel, tăcut. Colții albi și tineri sclipiră. Pe maxilarul de jos, între dinții mărunți, unul era strîmb.

— Măiculița mea, s-ar zice că zîmbește! rîse Țincu. Măi frate-meu, cîinele ăsta e dresat ca la circ!

Oprișan se arătă și el, cucerit și interesat:

— Da, da... grozav dresor trebuie să fi avut. Cine l-a dresat, Mihăiță? N-ai vrea să ne mărturiseşti?

— Nenea Laurenţiu, după cîte ştiu eu... Cine altul?

Șeful meu dădu semne de enervare. Își muşcă vîrful ţigării — o scuipă, tamburină cu degetele pe birou și mormăi printre dinţi:

— Mihăiță, Mihăiță! De ce ne păcăleşti? Dacă nu l-aş fi văzut pe Rex alaltăieri, lovit, tăvălindu-se în ierburi și urlînd... mai-mai să zic că-i el... Dar, nu!... Ăsta are ochii sănătoşi. E întreg, perfect! Fain! Un exemplar fain!

— E Rex, serios, tovarăşe Oprișan, se încăpăţînă puștiul. Nu vedeţi că-și cunoaște numele? Și că mă ascultă?

— Vedem, vedem... zîmbi redactorul șef. Totuși, cum îţi explici tu că pe Laurenţiu nu prea îl recunoaște — și nici nu-l ascultă?

— Ei... poate aveţi dreptate... se încurcă băiatul și mărturisi cam în silă. E curios, într-adevăr... Și pe Irina a lătrat-o la început. Acum s-au reîmprietenit. O să se reîmprietenească și cu nenea Laurenţiu, să vedeţi, adăugă el cu însufleţire, adresîndu-se parcă exclusiv cîinelui. Să vedeţi ce prieteni vor fi din nou, Rex și nenea Laurenţiu! Nedespărţiţi. Ca înainte! Ce spui, nene Laurenţiule, să ţi-l las chiar acum? Aici?

— Lasă-l... am mormăit. Hai, Rex, rămîi aici. Dacă vrei!

Cîinele ne-a mîrîit din nou, s-a dus spre uşă, a deschis-o cu labele și a ieşit glonţ pe culoar. Mihăiță s-a repezit după el.

— Ţine-l acasă la tine! i-am strigat puștiului care cobora scările sărind cîte două trepte, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe acest misterios omolog al lui Rex. O să trec diseară pe la voi să ne lămurim! i-am mai

strigat, de la fereastră, și întorcîndu-mă spre colegii mei din redacție am ținut să precizez:

— Voi descurca eu lucrurile deseară cu părinții Irinei.

— Mă intrigă băiatul... Parcă nu i-a tras de mult nimeni o bătaie... zise Oprișan pe gînduri. Minte de îngheață apele...

— Ba pe mine mă intrigă animalul ăla splendid, rîse Țincu. Cine să posede în oraș un alt specimen ca Rex?

Pe mine gîndul că Mihăiță ar fi putut *fura* un asemenea cîine numai și numai ca să mi-l facă dar, mă sîcîia în clipa aceea cu mult mai mult decît asemănarea uluitoare dintre cei doi „Rex“...

În clipa aceea... Pe urmă, aveam să constat că nu-l furase, nu-l cumpărase, că — într-adevăr — acel *alter ego* al cîinelui meu venise la Mihai din proprie inițiativă, în niște condiții bizare, imposibil de clarificat.

N-am reușit să trec în seara aceea pe la Irina, fiindcă, la vreo oră după ce puștiul m-a vizitat, am primit de-acasă, din Capitală, un telefon alarmant.

Tata, care suferea de pietre la rinichi, făcuse o criză și fusese dus la spital, la Urgență. Mama mă implora să viu imediat ce pot, să n-o las singură. Am obținut de îndată de la șefii mei învoirea să plec și, în seara aceea, am și luat rapidul spre casă.

Cu Irina am vorbit înainte de a pleca la gară, cîteva minute, prin telefon. De-abia am prins-o, la ei, la Policlinică. Firește, nu despre Mihai am vorbit. Fără s-o văd, fără să am răgazul să analizez cu ea direct și cu multă prevedere versiunea fantastică debitată de puști în legătură cu apariția lui Rex, nu voiam să-i comunic îndoielile mele asupra acestei chestiuni, ca să nu isc, cît de cît vreo dramă familială. Știam că Mihai ar fi încasat-o rău de tot de la taică-său, dacă l-ar fi prins cu astfel de baliverne.

Am stat acasă o săptămînă. Vorba vine, acasă. În acest timp am fost mereu pe drumuri — mai mult la spital, la reanimare, unde se afla internat tata. Fusese operat de urgenţă, a ieşit greu din criză şi din operaţie, dar totul s-a sfîrşit cu bine, a fost salvat.

Săptămîna aceea mi-a rămas în amintire ca un coşmar alb şi roşu, derulat într-un peisaj citadin primăvăratec, însorit şi indiferent. . . . Albe zidurile de faianţă ale rezervei, albe paturile, halatele surorilor, scaunele, chiuveta, aparatajele . . . Alb, pînă la transparenţă, chipul tatei, cu ochii închişi, părul cărunt, răvăşit pe albul transpirat al pernei de spital; mîinile lui albicioase, marmorate, lîncede . . . Stînga, prinsă în chingi roşii de plastic şi legată de aparatul de transfuzie — nichel şi email — care îl alimenta prin micile lui conducte translucide cu sînge . . . Şi sîngele acela roşu închis ca nişte rubine lichide, spumoase şi lente . . . Picături de rubin vîscos, trecînd pic cu pic prin cateterul de sub bandajul de tifon drept în venă.

De două ori i-am dat şi eu sînge tatei. Avem aceeaşi grupă sangvină. M-am bucurat enorm că, astfel, am contribuit şi eu la salvarea lui. Dar, mărturisesc, atmosfera de spital mă deprima, mă sufoca . . . Iar cînd veneam de la reanimare unde-l vegheasem nopţi sau ore în şir —, intram ameţit încă, obsedat de suferinţele lui şi ale celorlalţi bolnavi de pe paturile de spital, într-un vîrtej de culori, zgomote şi efluvii citadine, care, încetul cu încetul, mă sustrăgeau gîndurilor negre, mă incorporau vieţii normale şi primăverii calde din Capitală.

M-am întors în oraşul unde lucrez în Duminica următoare, de dimineaţă. Mă bucuram dinainte, din plin, de ziua pe care aveam s-o petrec în întregime cu Irina, la ei acasă. Vorbisem la telefon, era liberă, în fine, o duminică liberă, fără gardă la spital! Mă simţeam bine dispus, tata scăpase, discutasem cu ai mei despre Irina, îi pregătisem fetei şi o surpriză (un dar de la mama,

ceva de la mine), printre picături găsisem vreme să corectez publicații de specialitate și să scriu un articol foarte savant despre O.Z.N.-uri, articol pe care-l trimisesem printr-un curier redacției mele, și care-i plăcuse enorm șefului, deși nu l-a publicat, mai apoi zicea că nu trebuie să răscolim în urbea noastră, în clipa aceea, spiritele abia liniștite.

Irina mă aștepta la gară. Am zărit-o de cum a intrat trenul pe peron. Inima îmi zvîcnise nebunește în piept, umflată de dragoste și de orgoliu. Uite-o, e ea! Fata aceasta subțire, blondă, zveltă ca o Diană, îmbrăcată într-o fîșie de cer albastru preschimbat în rochie, alergînd prin mulțimea de pe peron ca să mă întîmpine... Numai soare, bucurie, zîmbet, dăruire, elan tinerese și privire cuminte... Era ea, iubirea mea așteptată, așteptîndu-mă...

Am sărit de pe scara trenului și ne-am îmbrățișat, la început fără nici o vorbă. Apoi, eu tîrînd geamantanul, ea cu o sacoșă cu tîrguieli, am pornit-o deștul de tăcuți și foarte fericiți, alene, pe jos, de la gară spre locuința Irinei, trecînd pe bulevardul cu castanii lui înfloriți, oprindu-ne ades să ne privim, să izbucnim în rîs și să ne oglindim în rîul de-a lungul căruia se ridica bulevardul, din fericire pustiu la acea oră matinală.

În apropiere de casa viitorilor mei socri, ni s-au mai dezlegat limbile și-am început să ne povestim pe nerăsuflate, luîndu-ne mereu unul altuia cuvintele din gură, tot ce s-a petrecut cu noi în această săptămînă îngrozitor de lungă în care am fost despărțiți. De cealaltă lume, drept să spun, uitasem și eu și ea.

Mi-am amintit vrînd-nevrînd, în clipa cînd am intrat în curtea casei Irinei și-am întrebat-o ce mai face taică-său.

— E pe teren, a rîs fata, oprită în pragul ușii.

Am răsuflat liniștit, lucru care nu i-a scăpat.

— S-ar zice că și tu îi cam știi de frică...

— Hm! Oarecum, am protestat zîmbind. Azi însă regret sincer că nu-i acasă. Aveam de gînd să-i fac o surpriză. Lui, personal — am accentuat intenţionat.

— Ce surpriză? m-a iscodit atentă. Şi de ce numai lui?

— Stai, să-ţi admir rochia, am schimbat eu vorba, făcînd pe misteriosul, şi-am învîrtit-o pe Irina de mînă, ca la polcă, acolo, pe pragul casei. Rochia s-a înfoiat ca o uriaşă corolă albastră, dezvelindu-i picioarele bronzate şi lungi. Am intrat amîndoi în sufrageria lor modestă, dar strălucind de curăţenie.

— Numai tu eşti acasă? Unde e mama?

— La piaţă. O să vină şi ea, mintenaş, a glumit Irina. Pe urmă, şi-a muşcat buza de jos, şi, brusc, bucuria aceea mare ce-i lumina ochii s-a umbrit. A murmurat, preocupată de ceva străin şi duşmănos:

— Mihai e şi el plecat. Cu noaptea-n cap — de pe la 7. S-a dus cu Rex la un coleg. De cînd e în vacanţă, zilnic s-a dus cu cîinele-ba în pădurice, ba la Cîmpul cu Narcise, ba la rîu sau la sere... E mereu pe drumuri... Iar cînd se-ntoarce... Fata oftă şi tăcu.

Am încercat să aduc discuţia despre lucrul ce mă interesa cel mai mult cu privire la puşti.

— Tocmai voiam să te întreb, pînă nu vine Mihai. De... unde are...

Ea m-a întrerupt, respirînd agitată.

— Şi eu, noi... mama şi cu mine voiam să te întrebăm. În lipsa lui Mihai e mai simplu. Explică-ne. Ce e cu acest cîine?

— Normal ar fi să-mi explici tu de unde l-aţi cumpărat. E splendid, seamănă leit cu fostul meu... Sherlock Holmes, cum îi ziceai, dar mi se pare o nebunie să zvîrli atîţia bani pentru un cîine... Nu trebuia s-o faci, Irino... Îţi mulţumesc din suflet, dar nu trebuia...

M-a privit ca de departe și foarte neliniștită, a murmurat:

— Laurențiu, dar noi... noi nu l-am cumpărat... Sîntem tare îngrijorați de cînd a venit aici Rex.

— Rex? Vrei să zici cîinele acela care seamănă cu Rex?

— Chiar nu e... cîinele tău, cum ne-a povestit Mihai? s-a îngrozit fata, de parcă i-ar fi pierit deodată pămîntul de sub tălpi.

— Ce v-a povestit puștiul?

— Că l-a găsit în pădure... Știi că, pînă acum, Mihai n-a spus minciuni. De ce mi-ai mulțumit pentru cîine? Nu l-am cumpărat. E Rex, nu-i așa? Nu ne mai chinui, spune...

Am căutat s-o liniștesc, punînd punctul pe i.

— Nu știu prin ce miracol s-a trezit frate-tău posesorul acestui animal superb, dar un lucru e sigur, nu l-a furat.

— Ești chiar... sigur? șopti Irina, umilită.

I-am explicat că se interesase chiar șeful meu, Oprișan, direct la Miliția regiunii și aflase că nimeni, nici un crescător nu se plînsese de dispariția vreunui cîine-lup cu semnalmentele lui Rex și — pe deasupra — atît de bine dresat.

Fata schiță un zîmbet, dar rămase la fel de abătută.

— Serios, nu înțeleg ce-i cu Mihai... Se poartă ciudat... A devenit, cum să spun, ciudat... Parcă... parc-ar fi bolnav... Mama e foarte necăjită... Rex l-a zăpăcit de tot, zice ea.

— Ei! O să descurcăm noi de unde a răsărit minunea asta de cîine! am rîs ca să-i dau curaj. Te rog nu te mai mîhni. Pentru un băiat ca Mihai, aflat la vîrsta aventurilor și a înflăcărărilor, nu e grav. Ia spune-mi mai bine, totdeauna a fost plin de fantezie și cam... exaltat, nu?

— Plin de fantezie, da — Ciudat, de-abia de vreo săptămînă.

— Pentru un adolescent, e normal să fie... puţin ciudat, l-am apărat eu pe puşti.

— Laurenţiule, nu ştii tot... Cred că Mihai are ceva cu nervii — şopti fata şi ochii i se umplură de lacrimi. Am vorbit să-l vadă şi neurologul de la policlinica noastră, evident, fără să observe Mihai.

— Dar ce-i aşa de grav?

Irina şi-a muşcat din nou buzele.

— De vreo săptămînă vorbeşte singur... el zice că vorbeşte cu cîinele... Nu rîde — e serios! Vorbeşte tot felul de trăznăi... Zice că i le „*spune*“... *i le comunică* Rex!

— Orice băiat pînă la 17 ani e inventiv şi mitoman, într-o anumită măsură! am argumentat fără să cred eu însumi ce spuneam.

— O să-l auzi chiar tu, azi, suspină Irina, te rog chiar să vorbeşti cu el... să-l descoşi — în fine, te rog să-l ajuţi, să *ne* ajuţi! Bietu' frate-meu are ideea fixă că între el şi cîine există un continuu dialog... E groaznic! suspină din nou fata.

M-am apropiat de ea şi am mîngîiat-o pe păr. Începuse să plîngă, tăcută, şi mi se rupea inima văzînd-o atît de tulburată.

— O să-i treacă. Nu trebuie să-l iei în serios, o să-şi vină în fire. Voi discuta cu el, îţi promit.

Către 12 apăru Mihai, cu cîinele de lesă.

Rex nu m-a mîrîit, dar nici n-a dat din coadă. Puştiul însă mi-a sărit de gît, bucuros.

— Bine-ai venit, nene Laurenţiule! Ce bine că eşti iar aici! Avem nevoie de matale — mi-a turuit el pe nerăsuflate. Ştii că Nae a developat filmul cu narcise? Să-l vezi! E nemaipomenit! Ţi-l caut numaidecît!

— Care film? m-am prefăcut uituc, în timp ce Irina îmi arunca o căutătură piezişă şi îngrijorată. Băiatul

acolo într-un sertar din dulapul săliței dintre sufragerie și bucătărie și veni imediat cu un plic doldora de poze. Mi-l întinse.

— Cum, care film? Nu mai ți-amintești? Acela cu cîmpul ars de eșapamentele O.Z.N.-ului.

— Mihai, termină cu prostiile, mi-ai făgăduit că termini! se răsti speriată și oarecum rugătoare maică-sa, din bucătărie, unde trebăluia pregătind prînzul.

— Termin, termin, se burzului puștiul și închise cu grijă ușile ce dădeau spre oficiu.

Am examinat în grabă fotografiile color. Imaginile erau frumos luate — pentru niște puști amatori — chiar excelent făcute. Și pelicula se nimerise bună. Florile se detașau diafane, culoarea lor galbenă avea transparență, verdele ierbii strălucea tare; în unele, tulpinele erau surprinse de aproape și mărite, dînd impresia unei încrețături bizare ce susținea o grațioasă meduză imensă, dantelată în zeci de petale. Într-alte poze, unghiul schimbat, prins „de sus în jos“ surprindea un fel de „ochi“ floral uriaș, compus din multiple celule — cu puncte negre în mijloc — de fapt corolele cu staminele lor.

Pe cartonul unei singure imagini am întrezărit „dovada“ mult scontată de Mihai, „arsura“ aceea neagră — o pată brună — pe un cîmp verde crud.

Luată de departe, de pe deal, fotografia nu era nici clară, nici concludentă, mai degrabă un trucaj bine pus la punct. Am studiat-o cu atenție, pe urmă i-am întins-o băiatului, care a apucat-o febril, pîndindu-mi verdictul. Irina încremenise și ea într-o așteptare încordată. Am spus cu un ton neutru, ca să nu-l supăr pe puști, și ca să n-o bruschez pe fată.

— Nu se vede mare lucru. Dacă poza asta e singura voastră dovadă că acolo, pe cîmp, fusese mai demult un petec de pămînt ars sau calcinat, atunci, să știi, Mihai, nu-i tocmai ce se cere unei probe științifice

luată la fața locului. Și am adăugat, trecînd ușor, ca într-o glumă, peste problemă:

— E frumușel trucată. Ar da apă la moară celor care susțin că acolo a fost un O.Z.N. fantomatic. Numai că n-a fost, am rîs ușor, știți și voi toți, au fost făcute controale la sol — și nu s-a aflat nimic suspect, nici măcar cît de cît... Tot fenomen meteoritic se pare c-a fost.

Puștiul izbucni cu încăpățînare.

— Și matale, nene Laurențiule, ești ca și toți ăștia, din oraș, fără fantezie! Serios, parcă ați fi legați la ochi! Cei din O.Z.N. au *refăcut* iarba, ca să nu lase urme. *Inodins,* ca să nu știm nimic clar!

Am schimbat rapid o privire complice cu Irina.

— Ei bine, nu trebuie să te superi, Mihăiță. Nu m-ai convins *deocamdată.* Poate ai alte argumente... Să le analizăm, vrei?

— Sigur că am, bombăni puștiul și se așează pe un scaun, cu coatele sprijinite de masă.

— Iar începi, Mihai? suspină soru-sa. Mai bine lasă-mă să pun masa! Ridică-te!

— Lasă-l să-și susțină părerea!

Mihai se ridică, se sprijini cu spatele de sobă, ne privi mohorît și murmură:

— Argumentul cel mai sigur este... Rex...

În clipa aceea, la ușa de intrare de pe verandă, se auziră distinct niște zgîrieturi. Cîinele rîcîia cu laba pragul, ca orice dulău dresat și răsfățat, care vrea să intre în casă.

— Te pomenești că Rex dorește să-și pledeze singur cauza! Am rîs, dar imediat m-am căit, căci Mihai s-a posomorît, și-a băgat mîinile în buzunare și și-a înfipt bărbia în piept, belicos. De pe terasă s-au auzit niște schelălăieli ușoare.

— Adu cîinele în casă, am schimbat eu tactica. E clar că vrea să stea cu noi.

Nu. E murdar pe labe, lasă să stea pe verandă, afară . . .

- Șterge-i labele cu o cîrpă și adu-l aici, să stăm de vorbă și cu el, am urmat aceeași voce neutră, nepăsătoare. La urma urmei, dacă zici că-i al meu, ar fi momentul să se familiarizeze cu mine, puțin cîte puțin. Se pare că a suferit o amnezie, m-a uitat . . . Cheamă-l și prezintă-mă din nou lui Rex.

Puștiul scoase mîinile din buzunare, întoarse o clipă capul spre verandă, apoi se-ntoarse cu totul spre noi, se rezemă iarăși de sobă și tăcu.

— Nu-l chemi în casă, Mihai? interveni prudentă și soru-sa. Parcă susțineai că e cîinele lui Laurențiu. Ar fi potrivit să i-l dai înapoi.

— *A fost* al lui, replică tăios băiatul. Acum însă *e* al meu. Așa vrea Rex.

— Interesant patruped! am exclamat, luînd totul în glumă. S-ar părea deci că face numai ce vrea el. Atunci, mînzule, să știi că nu e Rex. Rex mă asculta, era ascultător.

— Inițial, era. Acum s-a schimbat . . . I s-a schimbat personalitatea, făcu Mihai serios.

— Grozav! De unde-a scos personalitatea asta nouă? Știi, sau e mister?

— Știu, răspunse el la fel de concentrat și dîrz. O să încerc să-ți explic și matale . . . dar nu acum. Cînd o vrea Rex . . . atunci . . . Doar între noi . . . Și se uită lung, cu un fel de ciudă și neîncredere spre soru-sa, care așeza pe masă farfuriile.

— Irinel, te rog du-te în bucătărie și interesează-te cînd e gata mîncarea. Mor de foame, — am zis, făcîndu-i un semn discret. A înțeles imediat că voiam să rămîn singur cu Mihai și mi-a zîmbit, stînjenită, duioasă, apoi a ieșit din sufragerie.

— Ai expediat-o înadins, nu-i așa? mormăi ceva mai bine dispus băiatul. Ridică spre mine ochii —

aveau același iris intens-albastru, ca și sora lui, te priveau cu aceeași lumină încrezătoare, vie, cam naivă, filtrată prin gene dese, castanii— și în clipa aceea am simțit cît îmi e de drag și mi s-a strîns inima de grijă, deși puștiul părea normal.

— Dă-mi de lîngă sobă chibriturile. Mi-am uitat bricheta nu știu unde.

— Poftim! și mi-a azvîrlit cutia.

Mi-am aprins o țigară, nervos, deși în genere, în principiu nu fumez niciodată în casa lor. Am tras un fum cu sete și am zîmbit.

— Să revenim la subiectul nostru, vrei? Este sau nu, Rex al meu?

Puștiul ridică din umeri și se însufleți:

— Văd că nu mă crezi nici matale... Totuși... să zicem că s-a înșelat tovarășu' Oprișan. Se putea înșela, nu? Poate că glonțul nu nimerise ochiul lui Rex. E posibil, nu?

— Să zicem... am admis, împăciuitor. Dar... cum e cu... *personalitatea* asta nouă a lui Rex? Ciudat lucru... Vrei să zici cumva că a devenit o altă „persoană"? Îl individualizezi, ca pe oameni?

— Rex e tot cîine... Cu altă personalitate, e individualizat acum — nene Laurențiule — se lansă el în niște explicații copilărești. El *însuși* știe asta. E un cîine cu o personalitate... aparte. E conștient că e cîine... dar și că e... un... un fel de experiment... Mă poți crede?

Am fumat mai departe, gînditor, fără să-l contrazic.

Puștiul a prins curaj, s-a apropiat de masă, s-a așezat chiar lîngă mine și a continuat aprins, totuși în șoaptă.

— Vreau să-ți spun o taină!

Am dat din cap, aprobator:

— Dă-i drumu'!

El tăcu o secundă, pe urmă nu se putu abține să nu-mi comunice, tot în șoaptă, dar cu o nuanță de triumf copilăresc.

— Rex al meu... al nostru... *vorbește*...

— Totdeauna am susținut că Rex *vorbește*... Problema e *în ce fel* și *ce* anume spune... am glumit. Și... cum vorbește? Gramatical, sau prin mișcări de coadă?

— Rîzi de mine... s-a revoltat moale băiatul. Îți jur că spun adevărul! Rex vorbește, dar nu prin... *sunete* articulate, ci prin... printr-un fel de telepatie. Mă face să *văd* un lucru, o scenă. Îmi comunică telepatic ceva.

— Prin imagini? m-am mirat, devenind foarte atent.

— Cel mai adesea, da, prin imagini, a continuat să delireze, convins. Cîteodată însă *aud* cuvinte, fraze... rostite cu un glas omenesc... Ca și cum mi-ar vorbi cineva... Cineva nevăzut, necunoscut... dar un... om.

— Și ce fel de glas are? Cu cine seamănă ca timbru?

Mihai se tulbură puțin, păru că se gîndește intens (își încruntase sprîncenele, și își mușcă buza de jos, exact cum făcea și soru-sa, în momente de tensiune) apoi îmi răspunse meditativ, ezitînd:

— Curios... abia acum îmi dau seama... Cînd Rex îmi vorbește prin cuvinte, am impresia că se folosește de... de *glasul meu*... Sau de o voce de băiat, asemănătoare cu a mea... Curios, n-am observat asta pînă acum...

„E un amănunt revelant" mi-am zis în sinea mea, căutînd să nu par surprins, ci mai degrabă *convins* de argumentele lui.

— Așadar, vorbește... Numai cu tine? Cu alți copii, nu?

— Nu. Doar cu mine. Cînd sîntem numai noi singuri.

— Ai încercat să-l faci să „vorbească“ și în prezența altora? A mea, de exemplu? Sau a Irinei?

— Da... Acum o săptămînă, la redacție... Și, de cîteva ori, aici, acasă, de față cu Irinel... Mă crezi, nene Laurențiu?

— Și rezultatul — desigur, meci nul! Rex n-a mai vorbit, am zîmbit prietenos.

— Ba da. L-am auzit însă numai eu!

L-am cercetat pe furiș, — își expunea afirmațiile persuasiv, cu o candoare dezarmantă. Mi-a venit o idee:

— Ce-ar fi să facem o nouă experiență? De pildă, să-l chemi pe Rex, aici — și să cauți să-l convingi să-mi „vorbească“ și mie. În definitiv, i-am fost sau îi mai sînt, stăpîn. L-am adus de-acasă cînd era puiandru, l-am hrănit, l-am crescut, l-am răsfățat... Ar fi normal să aibă încredere în mine. Ce zici, ești de acord să-l chemăm?

Mihai a fost mai încîntat decît mi-aș fi închipuit. Figura i s-a destins, a sărit de pe scaun, a deschis ușa verandei și a strigat:

— Rex, Rex, hai în casă!

Cîinele a dat buzna în sufragerie, scîncind ușor, a enervare. Aștepta, cu ochii fixați asupra lui Mihai. Acesta s-a așezat pe un scaun lîngă mine, s-a lovit cu palma de genunchi, și Rex, imediat, a venit și și-a pus capul pe piciorul băiatului.

— Rex, fii drăguț și spune-i bunului nostru prieten ceva. Laurențiu ar vrea să te audă vorbind.

Cîinele a mîrîit încetișor, fără pic de ură.

— În afară de „enervarea“ pe care i-am deslușit-o și eu, ți-a mai transmis vreun... „secret“? am zis, amuzat.

— Nu. Deocamdată, nu, s-a foit pe scaun Mihai.

Să mai aşteptăm. Poate sîntem emoţionaţi.

Cîinele răspuns la ironia mea, dulăul scoase din nou nişte sunete gîlgîite — între iritare şi supunere.

- Cred că nu e în formă acum, îl scuză Mihai.

— Totuşi, ar putea să-ţi spună ţie ceva ce pot controla şi eu. Mai încearcă!

Mihai continua să-l mîngîie pe cap, să-l scarpine uşurel pe după urechi, şuşotindu-i drăgăstos:

— Rex, Rex, de ce mă faci de rîs? Fii cuminte. E aici fostul tău stăpîn... De ce nu vrei să vorbeşti? Nu-l mai iubeşti deloc? Uită-te la el — e tare simpatic... Nu-i aşa? Hai, vorbeşte ceva...

Cîinele aprobă cu un oftat de plăcere mîngîierile şi parcă şi cuvintele băiatului. Pe urmă emise nişte scîncete, pe un ton surescitat.

— Îl auzi, nene Laurenţiule? trăncăni Mihai. Rex zice că-i eşti simpatic, dar nu poate vorbi cu tine fiindcă... fiindcă *nu-l crezi*... Şi azi mai cu seamă nu te poţi concentra deloc. Gîndul îţi zboară numai la...

Puştiul se opri şi arătă cu capul spre bucătărie.

— La Irina...

Mi-am frecat bărbia cu palma, jenat. Mă luase la fix. Am mormăit:

— Numai la Irina?

— *Numai*, întări Mihai, rîzînd. Rex zice că eşti foarte nerăbdător să-i dai acel mic obiect de metal nobil pe care-l ai în buzunarul de sus de la giacă. Zice că ai acolo două verighete! E adevărat?

Era adevărat. Nu-i spusesem însă nici măcar Irinei. Nimeni nu ştia. De unde oare ghicise puştiul?

L-am cercetat tăcut, perplex.

El zîmbea şi îşi ţinea mîna pe capul cîinelui, care gemea uşurel, mai departe, cum fac toţi semenii lui cu coadă cînd îşi manifestă ataşamentul profund unit cu un răsfăţ seniorial.

— Nene Laurenţiu, Rex mai zice că, în celălalt bu-

zunar, de sus, de la giacă ai o brichetă argintie *nouă-nouță*. De ce taci? E sau nu adevărat că ai obiectele astea la matale?

Mi-am pipăit imediat buzunarul cu pricina. Bricheta se afla exact acolo. De ea, uitasem complet. De aceea cerusem adineaori chibriturile. Raționam, febril, surprins. Dacă Mihai, care-mi cunoștea ticurile, putea bănui că am în buzunar o brichetă, cum de-a ghicit totuși că e una *nouă, argintie?* O primisem abia de cîteva zile de la un prieten. Cealaltă, cea veche, era chinezească, de email roșu. Și apoi, bricheta ca bricheta — să zicem — dar verighetele? De unde știa de ele?

Dintr-o dată, în mintea mea, „ciudățeniile" puștiului au început să capete alte explicații decît cele ce legau surescitarea lui nervoasă, impresionabilitatea extremă a vîrstei lui, de apariția sau zvonul apariției unor O.Z.N.-uri.

Citisem cîte ceva despre așa-numitele „percepții extrasenzoriale", nu tocmai lămurite de psihologie, dar probabil în mod real niște aptitudini foarte rare, ale unor indivizi, de a „vedea" de la distanță unele obiecte, de a-și „transmite" gîndurile de la distanță... sau de a le intercepta, ghici ori influența pe ale altora. Am șovăit, alegîndu-mi cuvintele, ca să nu-i pierd încrederea.

— Ți s-a întîmplat vreodată, Mihăiță, să descrii niște obiecte pe care nu le vedeai, și care se aflau în altă cameră? Există asemenea fenomene... nu glumesc...

Mi-a răspuns, gînditor, fără ezitare:

— Parcă am citit eu despre asemenea fenomene într-un Magazin... ciudate... nu știu cum să le numesc... Dar, crede-mă, nene Laurențiu, nu *eu* văd de la distanță, ci... Rex. Așa-i, Rex?

Auzindu-și numele, simpaticul nostru amic pe patru picioare, ciuli urechea stîngă și hămăi din gît, încetișor, de două ori.

— Mă aprobă! Vezi? se bucură puștiul.

Neștiind ce să zic, zăpăcit de neprevăzutul situației, am băgat mîna în buzunarul drept al blugilor și mi-am pipăit monezile de trei și un leu pe care le țineam din neglijență acolo. Le-am zornăit și — numai ochi și nervi — am riscat încă o probă.

— Dacă Rex al tău e atît de... clarvăzător, n-ar putea să-mi spună și cîte monezi am în buzunar?

— Să încercăm... Vrei să încerci, Rex? murmură bucuros băiatul.

Cîinele dădu nervos din coadă, mă fixă cu ochii lui căprui — unul ceva mai chihlimbariu decît celălalt — întinse botul și-mi amușină buzunarul cu mărunțișul. Pufni pe nas de două ori, (miroseam, ce-i drept și a gară, și a tutun, izuri pe care nici un cîine nu le prea iubește).

— Zice că ai în total opt monezi! mă informă calm Mihăiță.

Era exact. Uluitor de exact! M-a trecut un frison. De unde naiba *știa* sau *vedea* puștiul asta? Cred că am rămas cu gura căscată — în orice caz am amuțit vreo două minute, vădit copleșit de rezultat, timp în care Mihăiță și-a mîngîiat „partenerul". Am bîiguit:

— Ai... ai mai spus cuiva... ai mai ghicit și altora... în fine, ți-ai mai încercat însușirile astea extraordinare și cu alții? Vreunui coleg, colegă... profesor?

— N-am spus nici unui străin că Rex vorbește, oftă Mihăiță. De-ajuns ce-am pățit cu ai mei, acasă. Șopti necăjit. Să nu mă creadă și alții... nebun... Dar... de ghicit am mai ghicit... de cîteva ori... Rîse copilărește. Dacă merge așa, mă duc la Circ.

— Ce-ai ghicit?

— M-am distrat cu Nae, și cu alții, la „Popa Prostu". I-am bătut cumplit. *Vedeam* ce au la mînă, mă înțelegi?

Nu-l înțelegeam, dar mă dădusem aproape bătut...

— Popa Prostu... cu cărţi? nu-mi venea să cred.

— Nu cu cărţi, ci cu... pietre... ca la remi... Nae a primit un joc de ăsta, de la un unchi care-a făcut un voiaj în străinătate. Un joc drăguţ, cu pietre desenate.

Am scos rapid un pix şi notesul meu şi am mîzgălit pe o foaie cîteva cifre.

— Poţi să-mi spui ce cifre am notat?

In clipa asta în sufragerie au intrat Irina şi maică-sa, cu castronul cu supă.

— Sst... Întrerupem experienţa, te rog — mi-a strecurat Mihai — şi a strigat vesel:

— Îhm... Ce bine miroase a borş! Mor de foame, mamă!

Am „întrerupt experienţa", cum zicea el, şi-am mîncat tus-patru, povestind cîte-n lună şi în stele, ocolind însă, în discuţia noastră generală, „cazul Rex".

Îndată după prînz, Mihai fu chemat la telefon de un coleg, şi plecă cu bicicleta, firește însoţit de Rex, după ce-şi luă rămas bun de la noi în termeni foarte politicoşi.

— Mă ierţi, nene Laurenţiule — zisese. Eu şi Rex trebuie să ne antrenăm în aer liber. O să mai continuăm mîine experienţele... dacă vrei.

Rămas numai cu Irina şi cu maică-sa, le-am povestit experienţa cu monezile, asigurîndu-le cum m-am priceput eu mai bine că puştiul nu e blonav de nervi, ci doar... un caz aparte... un soi de „văzător la distanţă."

— Atunci, dacă nu e bolnav, de unde-i vin aceste trăznăi? mi se plînse viitoarea mea soacră. Mata ce spui? Ce-ar trebui să facem? Să stăm cu mîinile în sîn sau să ducem copilu' la doctor? Să-i spunem lui taică-său?

Am rugat-o să nu întreprindă nimic încă două-trei zile pînă ce voi întreba şi eu un medic şi nişte prieteni cum să procedăm. S-a potolit cu greu. Cu Irina, separat,

peste vreo oră, am avut de dus altă muncă de lămurire pentru a-i spulbera neîncrederea.

Ne-am dus să ne plimbăm prin parc, pe niște alei mai puțin umblate. Nu era deloc multă lume, cum mă așteptam. La televizor și la radio se transmitea un meci foarte pasionant; pe fată n-o interesa fotbalul, eu aș fi schimbat toate internaționalele alea pe o plimbare împreună cu ea. Ardeam de nerăbdare să-i dau inelul. Ca introducere, i-am povestit cum ghicise Mihăiță ce aveam în buzunar, apoi i-am dat verigheta.

S-a înroșit toată de emoție, s-a bucurat grozav, ne-am îmbrățișat, am rîs, am vorbit, am făcut planuri... și orele au zburat. La întoarcere spre casă și-a amintit de „cazul Rex“ și nu s-a putut abține să nu mă mustre.

— Laurențiu, iubitule, de ce nu-mi spui adevărul? Mihai e... e bolnav, și tu, din delicatețe, vrei să-i acoperi ideile lui fixe, cea despre Rex și... despre O.Z.N.... Și-i creezi un joc fals, un alibi primejdios... Ce-o să se-ntîmple cu el?

M-am revoltat.

— De ce nu mă crezi? Poate că frate-tău a avut dintotdeauna niște *aptitudini* sau calități *speciale*... *extrasenzoriale*. Poate că și tu, din auzite sau din cărți, ai aflat de cazuri cînd oameni legați la ochi, sau chiar orbi, *văd* totuși, datorită unor sensibilizări ale nervilor tactili... Deși Mihai a ghicit fără să pipăie nimic...

— Da, am citit despre asemenea fenomene *psi*... Dar de ce se întîmplă asta tocmai cu Mihai? E bolnav, nu? Toți „subiecții“ aceia din cărți erau patologici?

— Nu-i o boală propriu-zis, ci mai degrabă o însușire specială... *criptestezie*[1]... așa se cheamă.

---

[1] De la *criptos* = „ascuns“, *criptestezie* — adică facultatea unor indivizi de a *vedea* ceea ce e ascuns văzului sau pipăitului normal.

— Da... am întîlnit termenul... E rar folosit, a admis, întristată. Aş dori să ai dreptate. Pînă acum s-a comportat... normal. Aş dori să-şi revină la normal. Mă sperie...

Şovăi:

Tu crezi că Rex şi O.Z.N.-ul acela au vreo legătură cu... talentul criptestezic al lui Mihăiţă?

— Nu.

— Vezi că-i bolnav?

— Nu te pripi. Mihai *a fost* surescitat de ideea că a văzut un O.Z.N. Are o fantezie puternică... Şi, la urma urmei... poate că a văzut o farfurie zburătoare...

Fata m-a privit lung, s-a strîns la braţul meu şi a tăcut.

În seara aceea n-am mai vorbit despre „cazul Rex". Ne-am plimbat pînă tîrziu. Era ora nouă cînd am condus-o pe Irina acasă. Mihăiţă nu se întorsese, şi am găsit-o pe maică-sa stînd ca pe jăratec.

— Niciodată n-a întîrziat atîta copilu' meu fără să-mi ceară voie, fără să-mi spună unde merge! — s-a văitat biata femeie, frîngîndu-şi mîinile de deznădejde.

Mi-e teamă să nu i se fi întîmplat ceva rău. Şi taicăsău nu e aici să ia o hotărîre. Cum să procedăm, dragă Laurenţiule?

Nu prea ştiam nici eu. Bucuria acelei Duminici zburase. M-am alarmat, am telefonat pe la prietenii puştiului, nimeni nu-l întovărăşise în escapada asta. Plecase de unul singur, de capul lui, însoţit doar de Rex. Asta ne îngrijora din cale-afară acum pe toţi. Irina l-a căutat chiar şi la Salvare, eu am rugat pe un cunoscut de la Miliţie să se intereseze cu discreţie printre colegii lui dacă s-a întîmplat ceva unui băiat cu numele de Mihai Vlad... Se făcuse zece cînd am primit răspunsul negativ de la ambele instituţii — nu se ştia

nimic despre Mihăiță al nostru. Pe drept cuvînt, intrasem în panică. Am decis să rămîn peste noapte în casa viitorilor mei socri, ca să nu le las pe Irina și pe maică-sa singure, în așteptarea aceea chinuitoare.

Dar trebuia să mă reped pînă acasă la mine să-mi iau din garsonieră niște hîrtii necesare pentru munca de a doua zi de la redacție. Și, de asemenea, din garajul blocului, motocicleta. Am făgăduit să revin peste jumătate oră și m-am grăbit spre cartierul nou de blocuri din marginea orașului, unde locuiesc. Pe jos, nu era tocmai aproape. Noroc c-am prins din mers un taxi.

Cînd am coborît în fața imobilului meu, din grădinița de peste drum, amenajată pentru jocul celor mici, dintr-un tufiș, a țîșnit deodată spre mine Mihăiță, urmat de Rex.

— Nene Laurențiule, uf, că mult ai mai întîrziat! mi-a strigat băiatul, într-o stare de surescitare maximă. De cînd te aștept!

Îmi venea să-l bat; m-am reținut.

— Și noi pe tine! Hai, repede, în casă, zăpăcitule! Pe unde ai umblat creanga? Ne-ai tras o spaimă! Să telefonăm mamei, imediat. S-o anunțăm că vii acasă!

— Bine, să-i telefonăm. Dar nu mă întorc acasă nici mort, pînă nu rezolv *misiunea* pe care mi-a încredințat-o Rex. De-asta te așteptam — te rog să mă ajuți, singur n-o scot la capăt! Și e ultima noapte în care Rex vorbește, e cel de al unsprezecelea ceas în care putem acționa! Să mă ajuți, e foarte urgent, e ceva... ceva serios, nu îngăduie amînare! sporovăia Mihăiță agitat, în timp ce urcam scara spre etajul meu, însoțiți de cîinele care gîfîia, cu limba scoasă.

Fericit că l-am găsit pe puști, mi se strîngea inima totuși, constatînd că bate cîmpii.

L-am împins ușurel în garsoniera mea, am făcut de îndată numărul Irinei — telefonul e chiar în antreu — și, emoționat, i-am comunicat vestea cea mare.

— Mihăiţă e cu mine. Închipuiţi-vă: mă aştepta acasă!

Firește, la aparat a urmat o explozie de fericire și de contrariere, o avalanșă de întrebări „cum, de ce?“

— Venim imediat, am tăiat eu firul reproșurilor.

— Nu! a dat din cap, încăpăţînat, puștiul. Te rog, spune-le că rămîn astă-seară la matale. E musai. E urgent. Trebuie să rezolvăm ceva.

Ochii băiatului străluceau febrili, hainele de pe el aveau pete mici de rășină de brad, părul îi cădea pe frunte, răvășit, genunchii îi erau zgîriaţi zdravăn, toate mișcările îi trădau o emoţie puternică.

Am aruncat o ocheadă și spre cîine. Se așezase lîngă Mihăiţă cu urechile ciulite, gîfîind, atent; avea scaieţi agăţaţi de labe și dădea semne, și el, de oboseală și excitare. M-am gîndit că va fi mult mai prudent să-i fac pe plac puștiului (îmi părea scos din pepeni) și am continuat să vorbesc la telefon, prefăcîndu-mă foarte calm și bine dispus:

— Irinel, transmite-i mamei că totul e în regulă. Vă rog mult să nu vă mai frămîntaţi. Mihai n-a păţit nimic, a întîrziat — atît — nu e o catastrofă, nu? Și acum o să stăm la taifas eu cu el. Noi doi avem multe lucruri de pus la punct, ca între bărbaţi, ca între prieteni... N-o să ne ajungă toată seara, te asigur, așa că, — stai, nu te impacienta! am decis să rămînem aci la mine. O să venim mîine dimineaţă pe la șase jumătate să bem cafeaua cu lapte cu voi. E O.K.?

Fata a protestat, apoi a luat telefonul și maică-sa, plîngînd, pierdută cu firea. L-am rugat pe Mihai să-i confirme mamei că a fost ideea lui să rămînă la mine astă-seară; ea s-a mai liniștit cînd i-a auzit glasul, a convins-o și, la sfîrșit, cînd puștiul a închis, oftînd cu năduf, ca după o luptă iritantă, mi-am aprins o ţigară și l-am invitat să se explice.

Și-a trecut mîna prin păr, s-a sucit pe scaun, nu-și

găsea locul, îl simţeam încordat ca o praştie, emoţionat la culme, nerăbdător să mă facă părtaş la frămîntarea lui, totuşi s-a stăpînit şi a oftat, din nou, sîcîit.

— Nene Laurenţiu, n-ai să mă crezi... E ceva de neînchipuit... zău, uneori mi se pare că am luat-o razna, e ultima oară însă *cînd Rex îmi transmite*... cînd poate vorbi cu mine, cînd e musai să-l ascult, să fac ce-mi comunică el...

Chibzuiam în sinea mea să-i răspund. Puştiul a avut tot el iniţiativa unei noi experienţe lămuritoare.

— Ca să crezi că-i adevărul gol-goluţ ce-o să-ţi povestesc, hai pune-mă din nou la încercare... Poate că Rex şi cu mine sîntem *cripto*... *cripte*... cum ziceai matale azi-dimineaţă despre cineva care ghiceşte sau vede de departe un obiect nevăzut de alţii... Dar să fie un obiect de metal, nu altceva.

— De metal? De ce de metal? Criptestezicii *văd* orice... am îndrugat, ca să cîştig timp şi să raţionez, să mă dezmeticesc. Dacă Mihăiţă nu va avea succes la acest examen auto-propus (îmi spuneam, tulburat), el singur ar putea să se piardă cu firea, să se necăjească rău, să devină mai nervos... să nu mai aibă încredere în el şi în mine... Iar dacă *reuşea* atunci, atunci...

— De metal, repetă răspicat puştiul, fiindcă Rex *vede* limpede numai metalele... celelalte obiecte îi apar neclare, ca într-o ceaţă, poate fiindcă nu le înţelege bine structura moleculară şi nici... cum să zic, importanţa, necesitatea... Rex vede metalele... şi îmi comunică exact contururile, forma lor, chiar şi greutatea... Eu nu fac decît să transmit ce-mi spune el... Hai, să încercăm încă o dată, vei constata că nu mint. Abia pe urmă o să-ţi povestesc totul...

Deşi devenisem şi eu nespus de curios, am şovăit, prudent.

Aş ghicit azi-dimineaţă ce aveam în buzunare —

e destul pentru azi... — Fenomenele astea sînt imprevizibile, nu se repetă matematic, totdeauna.

Băiatul se făcu că nu mă aude; îngenunche pe covor lîngă Rex, şi, mîngîindu-l pe cap, i se adresă cu un glas vesel, drăgăstos, persuasiv:

— Rex, fii atent, Laurenţiu nu ne crede... Să-l convingem, Rex... Fără el nu putem rezolva misiunea. Hai, Rex, concentrează-te... Spune ceva... Ce vrei tu să ghiceşti... Fie, fie şi ce e în dulăpiorul ăsta... de lîngă pat... Hai, Rex... sînt pregătit... sînt pe recepţie... Da... Bine... *Văd .. le văd...*

Şi deodată izbucni în rîs, copilăreşte.

— Nene Laurenţiule, iartă-mă, dar nu pricep ce faci cu atîtea pixuri şi stilouri! Două sînt de argint filigranat, unul parcă e de... de aur, restul, majoritatea de tot felul... metal prost. Astora Rex le zăreşte doar tija şi vîrful... să le numărăm, sînt, cred vreo douăzeci şi două...

Nu eram sigur dacă povestisem sau nu Irinei mania mea de a colecţiona pixuri; într-adevăr, aveam peste douăzeci, le ţineam în dulăpior într-o cutie de bomboane. Unul era de la tata, de aur. Tot acolo mai ţineam, într-o dezordine de neiertat, printre şanuri, basketi, şireturi, limbi de pantofi, două extensoare, diferite tipuri de şurubelniţe şi ciocane, cutii de chibrituri străine, şi un mic sfeşnic de aramă, modelat după chipul zeului Apollon, cu lira în stînga şi cu braţul drept ridicat în sus, sprijinind tipsia de pus lumînarea. Îl primisem de la o colegă de ziua mea, nu mă îndurasem să-l arunc, îl păstram pentru a-l folosi la ananghie, cînd se stinge electrica.

Spre uluirea mea, puştiul mi-a înşirat toate acele lucruşoare din dulap, şi mi-a descris cu amănunţime şi sfeşnicul. În plus faţă de aceste obiecte de care eram conştient că se află înghesuite în dulăpior, mi-a afirmat că vede şi nişte cîrlige şi ţăruşi de fixat cortul.

Ultasem de astea — se aflau într-un săculeţ de pînză, rătăcite în raftul cu pricina — cortul îl pusesem în umeru.

Mă făcuse din nou mat. Năucit, rîzînd cam în doi peri, l-am rugat să mă pună la curent cu „misiunea“ despre care pomenise.

— Nu înainte de a-l hrăni pe Rex, rîse şi puştiul mai destins. E flămînd, mă tot face să văd cratiţe şi tingiri peste tingiri şi interiorul gol al frigiderului. Dă-i ceva să mănînce.

Noroc că aveam o amărîtă de cutie cu biscuiţi. Au ronţăit-o, împărţind-o frăţeşte şi cîinele şi băiatul. Pe urmă Rex a băut apă din crăticioara „lui“ de la baie (lipăia cu poftă, ca un animal sănătos şi însetat, lucru care m-a liniştit oarecum) apoi s-a lungit sub masă, la fel cum avea obiceiul şi fostul meu Rex. Am căutat să-l mîngîi — m-a mîrîit nepoliticos, silindu-mă să-mi retrag mîna.

— Nene Laurenţiule, nu te amărî, zîmbi Mihai, de pe patul unde se întinsese. Dacă reuşim, de mîine, Rex n-are să te mai mîrîie niciodată. Va reveni la bunele lui maniere faţă de matale. De mîine el singur zice că vrea să rămînă la vechiul lui stăpîn, adică la matale.

Nu m-am putut stăpîni să nu remarc, maliţios:

— La mine? Tot mai susţii că e acelaşi specimen cu Rex al meu?

— Desigur . . .

— Şi atunci, mă rog, de ce s-a schimbat în tot acest răstimp? De ce nu-mi face cinstea să converseze şi cu mine? Cum se explică asta?

— Foarte simplu, ţi-am mai spus. Te-a . . . ocolit, fiindcă nu l-ai fi crezut cînd ţi-ar fi vorbit. Te-ai fi *sporlat*. Şi n-ai fi acţionat . . . Acum *te rog eu să acţionezi*, e altceva, ai verificat că nu mint . . .

Am *suspinat*, înţelegînd că băiatul nu poate sau nu vrea să interpreteze ca mine fenomenul acesta al „ghi-

«lului“ ca pe un dar psihic, o însuşire a lui, enigmatică, dar reală, ce se exterioriza abia acum, poate din pricina unei stări sufleteşti particulare.

— Să acţionăm... hm... din... din dispoziţia lui Rex? am mormăit. În ce fel? Pentru ce? Şi ce misiune avem? Explică-mi.

— O să încerc, numai să nu mă crezi nebun! Făgăduieşte-mi.

— Bine, am făgăduit şi mi-am scos giaca, vrînd să mă întind şi eu pe pat.

— Nu te dezbrăca, dimpotrivă ia-ţi un jerseu şi dă-mi şi mie unul şi hai să mergem în pădure, acolo e frig, s-a precipitat puştiul.

— În pădure?

— Nu mai fă mutra asta speriată, ţi-am spus că trebuie să acţionăm rapid.

— Dar de ce...?

— Ascultă-mă pînă la capăt, te rog, nene Laurenţiu, nu mă privi ca pe un nebun, sînt în toate minţile, numai că mi s-a întîmplat ceva de necrezut... şi dacă nu acţionăm imediat se va declanşa mai tîrziu o nenorocire, un alt furt, poate o nouă crimă... ca în trecut.

— ...

— Nu mă fixa aşa de... ciudat, se frămîntă Mihăiţă, nu născocesc nimic, *ştiu*... Lasă-mă să-ţi povestesc...

Am tăcut, impresionat de seriozitatea şi pasiunea ce se întipăriseră pe figura lui.

A început să povestească, cînd rar, şovăielnic, căutîndu-şi cuvintele, cînd febril, cu o convingere de nezdruncinat, revenind asupra unor amănunte, urmărind cu o logică bizară înlănţuirea faptelor descrise, comunicate lui, *trăite* de el, zicea puştiul.

Iată ce mi-a relatat:

„Din prima clipă cînd l-am găsit pe Rex în pădure, mai bine-zis cînd el m-a găsit pe mine, mi s-a tot în-

Ilmplat cîte ceva ciudat, m-au încercat nişte idei ciudate. Rex se purta aparent normal, se gudura ca înainte, dădea din coadă, lătra, mă rog, se comporta ca un cîine obişnuit, dar *mă privea altfel*... Ca un om... îmi impunea parcă nişte gînduri ale lui... ca un om... Scîncea uşurel, cîineşte, ai văzut cum, uneori lătra, sau se străduia să-mi facă un semn cu laba, ori cu botul, semne normale, însă privirea lui era... nu ştiu cum să-ţi explic, nene Laurenţiule, privirea lui parcă mă hipnotiza... Cînd eram singuri, firește... Şi de cîte ori se uita la mine aşa, cu nişte ochi de om inteligent, ochi adînci, pătrunzători, ficşi, mă trecea un fior — şi începeam să devin atent, foarte atent... auzeam şi un glas, la început neclar, un zumzet neclar, o şoaptă, apoi cuvinte... pe urmă fraze... mi s-a năzărit că sînt fraze pe care mi le spunea o fantomă, sau cineva din altă lume, m-am speriat grozav, am vrut să nu le mai aud, înţelegi şi matale de ce... Am observat totuşi că *auzeam* numai după ce Rex îmi făcea cîte un semn, sau emitea cîte un... semnal de-al lui, lătrat, mîrîit, hămăit, ceva din limbajul cîinilor... Şi, deodată, nu mi-a mai fost frică: am înţeles că Rex vorbeşte, era simplu ca bună ziua, *vorbea*, nu-mi explicam prin ce miracol, nu mă interesa decît ideea că Rex *îmi vorbeşte*, ba chiar *îmi răspunde*."

Puştiul se oprise, rîsese, gîtuit de emoţie, şi continuase:

„A fost ceva nemaipomenit în clipa aia, te rog să mă crezi, îmi venea să ţopăi de fericire şi să strig în gura mare ce-am descoperit, adică limbajul cîinilor, faptul că eu, un băiat, pot discuta aşa, de-a dreptul, cu un cîţel... cu un animal... mai-mai ca la circ, exact ca într-un basm sau într-o povestire ştiinţifico-fantastică... Şi el asculta, mă asculta şi-mi răspundea... desigur în început lucruri simple, banale, vorbea ca orice alt prieten de-al meu..."

— Cu glasul tău. Și numai tu îl auzi... i-am amintit.

— Da, cu glas ca al meu, recunoscu din nou pușt iul. Și-l aud numai eu... Doar că acum, de vreo două zile, nu-mi mai spune fleacuri, se pare că i-am cîștigat încrederea, spune Rex și chestii simple, că-i e foame, că-i e simpatic cutare sau cutare om, ai văzut, *vede* și obiecte de metal, le înșiră, le descrie... te-ai convins și matale...

— Sau *le vezi tu,* l-am întrerupt din nou, surescitat.

— Le văd numai în prezența lui. El îmi *transmite,* e calitatea lui nu a mea...

— De unde pînă unde, *a lui?* am rîs.

— Asta e ceva mai... mai greu de explicat, a murmurat băiatul. L-am întrebat și eu pe Rex dacă-i iluzionist, în glumă, la început. A mîrîit, adică s-a supărat, a tăcut o zi-două, pe urmă, alaltăieri, mi-a mărturisit... adevărul... El e doar un fel de interpret... vreau să zic *prin el,* prin creierul și prin trupul lui Rex al nostru, folosit ca un... un vehicul, altcineva vorbește cu mine... Un extraterestru... Un om din altă... planetă.

Înlemnisem de uimire. Mi-am reamintit brusc. Și azi-dimineață Mihăiță lansase ideea ciudată că între Rex și presupusul O.Z.N. care ne survolase orașul ar fi existat o legătură.

— Și...

— Nu e momentul să-ți spun chiar totul despre... Nici eu nu sînt lămurit prea bine, n-am înțeles totul... Principalul e să acționăm cum ne transmite Rex, pe urmă Rex mi-a făgăduit c-o să-mi explice totul, înainte de a reveni la normal,... ți-am spus că *oricum,* de mîine, Rex va pierde însușirea care-l face să vorbească, va redeveni un cîine pur și simplu, nu un... un cîine experiment, un „vehicul", cum se declară acum.

— Și *cum* să acționăm? De ce?

— Nene Laurenţiule, zău, nu mă mai întrerupe, se plînse băiatul. Rex e atît de nervos, nu mai transmite clar...

Am aruncat o privire circumspectă spre superbul animal ce se lungise sub masa mea, pe burtă, într-o poziţie de sfinx domestic. Nu mişca — gîfîia încetişor. Părul de pe creştetul şi spinarea lui i se ridicase ţepos, cam de un centimetru, ca înaintea adulmecării unei primejdii sau unei vietăţi străine.

Puştiul şi-a continuat bizarele lui explicaţii.

— Cei din O.Z.N.... extratereştrii... susţin, după cum îmi tot transmite Rex, că trebuie să mergem în pădure, într-un loc pe care o să ni-l arate cîinele, ca să salvăm de la pieire o bijuterie de preţ... A ascuns-o într-un brad, într-o scorbură, hoţul, criminalul care a fost prins acu' o săptămînă... în pădure...

Bijuteria e foarte veche — din secolul 15 sau 16... e făcută din argint masiv... la mijloc are ceva — acel *ceva,* o piatră... un cristal... e un soi de *lasser* parcă... le trebuie *lor,* celor din O.Z.N. E un minuscul aparat de-al lor, după cum am înţeles de la Rex, l-au pierdut de mult... în aceste locuri, de mult... adică acum cîteva sute de ani... *Lor* le trebuie aparatul, piatra, nu ştiu de ce... nu mă întreba, nu mă întrerupe... e important... iar nouă, oamenilor, nu ne aduce nici un folos, dimpotrivă... Bijuteria aceea, din cauza pietrei închise în argint, e dăunătoare... piatra emană un soi de... de radiaţii, de altă natură însă decît cele X, ceva totuşi nociv omului, dă halucinaţii, distruge creierul uman, *radiază*... *Lor* nu le face rău, ştii, ei o folosesc la un aparat... Vor s-o recupereze... Zic că *e a lor*... Am căutat s-o descopăr singur... Am fost în pădure... Rex m-a minţit, n-am găsit bradul... pe urmă mi-a explicat că singuri, numai eu şi el, nu vom reuşi. Trebuie să mai meargă şi altcineva cu noi...

E o misiune delicată, o să ne-o divulge... la timpul potrivit, punct cu punct, o să ne facă instructajul în pădure...

Povestea puștiului m-a tulburat profund. Din nou am vrut să verific, măcar parțial, cele spuse de el. Mă bazam pe strania lui însușire de a ghici obiectele de metal ascunse privirii celorlalți. Poate că se găsea în pădure o astfel de bijuterie, pitită într-un copac, și Mihăiță, cu simțurile lui cu totul suprasensibilizate în această direcție, reușise s-o descopere. În calitatea lui *criptestezică* aveam încredere, o probasem. Basmul cu O.Z.N.-ul și extratereștrii mi se părea o scorneală inconștientă de-a puștiului, un fel de *liant* fantastic între niște fapte oarecum reale.

— Cum e bijuteria aceea, mi-o poți desena pe o hîrtie?

Mihăiță se execută. O desenă puțin cam stîngaci, însă clar, pe urmă se arătă iarăși foarte grăbit.

— Hai, acum! Mergem?

— O clipă. Trebuie să mai verificăm ceva. Să nu ne ducem în pădure ca proștii, fără apărare. Dacă hoțul care a ascuns bijuteria are vreun complice prin oraș sau în regiune și acela ne atacă? Trebuie să ne luăm niște măsuri. Să dăm măcar un telefon — consultativ — la miliție.

Puștiul aprobă. Mie îmi venise ideea cu telefonul mai mult ca să aflu de la amicul meu dacă fusese furată o astfel de bijuterie.

Mi-am sunat prietenul și cred că l-am luat prin surprindere. Mi-a relatat pe scurt că într-adevăr hoțul prins săptămîna trecută intenționase să treacă granița cu niște obiecte furate de la un muzeu, de alți complici ai lui. O bijuterie ca aceea descrisă de mine fusese furată, însă nu recent, ci demult, de vreo 25—30 de ani și mai bine, el nu știa decît că dosarul se clasase, obiectul prețios dispăruse fără urme, deocamdată. Dacă vo-

lam să scot un reportaj dintr-un fapt juridic închis, mort, el era bucuros să-mi facă legătura cu un bătrîn profesor și muzeograf, căruia îi puteam telefona și în seara asta, tipul obișnuia să lucreze noaptea, el cunoștea istoria ciudată a bijuteriei de preț — o pafta de senior feudal — de care se lega, într-adevăr, o legendă cam sumbră și încîlcită.

L-am chemat pe bătrînul profesor imediat la telefon; mi-a răspuns prompt, nu dormea, avea chef de taclale, îi stîrnisem curiozitatea, întrebînd despre uitata *„aventură a paftalei“* (cum îi zicea el). N-a vrut să discute despre ea decît direct, de aceea, neavînd timp de pierdut, i-am acceptat poftirea și ne-am dus la el chiar atunci, pe la unsprezece noaptea.

Locuia într-o vilă veche și frumoasă, într-un cartier unde se păstra încă intact aerul acela vetust de burg medieval ce mă încînta pe mine — uliță strîmtă, asfaltată, calmă, cu arbori pe margini — casele înalte, cu acoperișuri țuguiate, cu ziduri și porți strașnice de cetățui în miniatură, închizînd dincolo de ele grădini tainice, bătrînești sau curți bine gospodărite, cu viță de vie pe araci și rînduri de pătlăgele roșii, lăptuci și rebarbara.

Profesorul ne aștepta în fața casei sale, lîngă gardul înțesat de liliac bătut, ca un meterez de mirezme și frunzișuri patriarhale.

Foarte înalt și lemnos, vioi și limbut, în papuci comozi și halat de casă cu iz de cărți și tutun stătut, bătrînul părea desprins dintr-o galerie julverniană de cărturari distrați și amabili — savanți și bezmetici fluturi de noapte, ce zboară doar în lumina electrizantă a științei și se hrănesc parcă doar cu polenul ideilor docte.

Ne-a poftit în biroul său imens, scuzîndu-se că peste tot e prăfăraie și dezordine, în lipsa soției lui dusă de vreo două săptămîni în vizită la copii, în Capitală.

Şi, e drept, n-am văzut decît rareori o harababură ca acolo, în odaia de lucru a profesorului cu insomnii.

Încăperea era tixită de cărţi, strivită de ele, asaltată de vrafurile de volume şi de documentele de pe jos, de pe masă şi de pe dulapuri, de pretutindeni, — ca o corabie antarctică înrobită de valurile masive şi necruţătoare ale oceanului îngheţat pe care voia, neputincioasă, să-l învingă.

Pe-un singur perete salvat de la înecul cu cărţi se găseau aşezate, deasupra biroului, cîteva tablouri de un gust desăvîrşit — numai peisaje (am recunoscut un Andreescu viguros — verde, şi nişte coline molcome şi gălbui de Sabin Pop). O creangă de liliac intra prin fereastră, din grădina copleşitoare de sevă, împrimăvărînd anormal odaia prăfuită şi puternic luminată de neon.

M-am scuzat la rîndul meu.

— Mă iertaţi, domnule profesor, n-am fi îndrăznit să venim la Dumneavoastră la ora asta, dacă... în sfîrşit... dacă n-aţi fi confirmat prietenului meu că nu vă supără să ne cunoaştem chiar în aceste condiţii şi ore... nocturne.

Bătrînului îi luciră ochii, maliţios, dar grăi cu bonomie:

— Nocturne... mda... nu-i nimic, tinere, pentru mine timpul e încremenit, deşi curge continuu, ca într-o celebră imagine a lui Salvator Dali; noapte-zi, tot aceeaşi pastă şi culoare au — în vreme ce pentru dumneata şi pentru junele ce te însoţeşte, noaptea trebuie să fie înstelată şi odihnitoare şi ziua, zi.

Ia spuneţi-mi, de ce e atît de urgentă nevoia dumneavoastră de a cunoaşte amănunte în istoria paftalei?

— E o chestiune foarte, foarte urgentă, se vîrî în vorbă, nestăpînit, Mihăiţă, ţinîndu-l strîns pe Rex de lesă.

— Teoretic, da... urgentă... am admis şi eu.

Profesorul zîmbi cu uşoară viclenie, nedumerit.

— Hm... După vreo 30 sau chiar 33 de ani de la clasarea acelui furt... pare ciudat să se intereseze cineva de el, acum noaptea.

— O să vă explicăm mai tîrziu, am spus, nervos. Poate nu e vorba de acelaşi caz juridic, de acelaşi obiect furat, cu cel căutat de noi. Am venit tocmai să ne lămurim. Poate e o coincidenţă...

Din nou a mustăcit, ca un vulpoi auzind piuitul găinuşilor.

— Evident, poate fi o coincidenţă... Deşi, o pafta feudală, de argint masiv — din secolul 15 — nu se găseşte pe toate drumurile nici pentru cel mai versat Al Capone. Doar una e paftaua *aceea*, dragă domnule, a subliniat cu tîlc, imposibil a fi confundată.

— Vă amintiţi deci amănuntele acelui caz? Amicul meu, locotenentul Micu, mi-a spus că pe atunci eraţi directorul muzeului de artă feudală... Nu cunoştea detalii...

— Domnul Micu a cercetat şi el, din curiozitate, acel furt, însă după ani şi ani de zile de la clasare. E normal să nu cunoască amănunte, rîse profesorul, sau să le uite, să nu le dea importanţă.

— Dumneavoastră, în schimb, aveţi, am auzit, o memorie prodigioasă, l-am măgulit. (A reacţionat, încîntat, cum mă aşteptam.)

— Da, dragă domnule! Deşi am 73 de ani, memoria mi-e tot aşa de exactă ca şi în vremea cînd eram tînăr bursier şi doctorand, la Berlin... Iar în ceea ce priveşte cazul care vă interesează, în afara datelor înscrise în mintea mea, mai am şi nişte fişe... he, he, şi nişte fotocopii, vechi, e drept...

— Desigur, l-am aprobat, nerăbdător. E de presupus că aveţi fişe. O mulţime de fişe. Aţi publicat mai multe studii despre arta feudală şi despre arta româ-

nească veche. V-ar fi greu să-mi arătaţi fişele acelea privitoare la paftaua furată din muzeu?

— Ia-o mai încet, a zîmbit bătrînul — ironic. Sigur că mi-e greu. Fişele sînt sus, în pod, şi numai nevastă-mea le-ar putea descurca. Mi-a fost şi-mi este asistentă, la toate lucrările... De-abia peste vreo 2—3 zile, cînd se întoarce dînsa, le puteţi consulta, dacă vreţi.

— O! Aşa tîrziu! a exclamat Mihai, dezamăgit.

— O să vă deranjăm şi atunci... Dar, deocamdată, ce ne-aţi putea spune?, am forţat eu nota.

— Dacă te mulţumeşti cu citatele din memoria mea... a mustăcit cu falsă modestie profesorul.

— Vă rog! Povestiţi-ne tot ce ştiţi.

Prin mormanul de cărţi de pe birou, şi-a căutat ochelarii. Zăceau într-un echilibru nestabil şi fragil între filele unui dicţionar gros.

— Dar ce urmăriţi, în definitiv? Redeschiderea cazului sau publicarea unei lucrări... oarecum bazată pe acel caz?

Era să-i răspund ceva, privindu-l cum îşi aşează meticulos ochelarii pe nas, cînd puştiul, se repezi, intempestiv:

— Căutăm să aflăm... să recuperăm paftaua, adică...

— Taci, Mihai! i-am tăiat eu scurt elanul sincerităţii şi l-am scuzat, înaintea bătrînului care n-ar fi priceput ce se întîmplă.

— Puştiul are fantezie. Există totuşi nişte urme despre un presupus complice al acelui hoţ.

Profesorul m-a cercetat cu multă atenţie. Ca un entomolog ce studiază o gîză plouată, care încearcă să-şi ia zborul.

— Hm. Şi ce ştii, dumneata, domnule ziarist, de la amicul nostru comun, Micu?

— Datele sumare. Că în anul respectiv a fost co-

mis un furt important la Muzeul de artă feudală din capitala regiunii noastre . . .

— Pe atunci, muzeul feudal era o simplă colecţie a unui muzeu memorial, particular, rectifică profesorul, pedant.

— Da, nu importă . . . Că s-a furat de acolo un tablou de Altdörfer, un inel de aur cu pecete episcopală şi o pafta de argint de la o cingătoare de preţ, datînd din secolul 14 sau 15.

— 15. Tabloul şi inelul au fost găsite cu ani în urmă. Paftaua aceea, însă, n-a mai fost recuperată . .

— Vezi, nene Laurenţiu? se amestecă iarăşi băiatul.

I-am făcut semn să tacă şi am continuat.

— Dumneavoastră aţi descris paftaua într-o lucrare, tipărită puţin înaintea comiterii furtului . . . aşa mi-a spus Micu.

— Da, în „Arta meşterilor argintari din Transilvania secolului 15". N-o am aci, e în biblioteca fiului meu . . . Dar acolo în carte există o descriere făcută în fugă. Regret că n-am cercetat mai amănunţit obiectul acela, *paftaua* . . .

— Aţi . . . *cules* şi nişte legende sau superstiţii curioase legate de acea pafta? am riscat, curios.

M-a învrednicit cu o căutătură într-adevăr scormonitoare. Îi trezisem curiozitatea, din nou.

— Da, însă numai pentru mine şi numai *după* ce a dispărut paftaua din colecţia muzeului . . . Am fost surprins de un fapt bizar, care m-a impresionat peatunci. (Tuşi cu înţeles.) L-am spus de multe ori celor în drept să ştie, dar i-am rugat să nu scrie în rapoarte . . . sau în presă.

Era rîndul meu să fiu numai ochi şi urechi.

Ce fapt bizar?

Bătrînul şi-a strîns halatul în jurul trupului, ca pe un drapel în jurul unui stîlp, şi a tuşit, pare-se emoţionat.

— La cîţiva ani de la dispariţia paftalei — şi la un an de la clasarea cazului, am primit o scrisoare anonimă, a povestit el. După grafia foarte nervoasă, şi după altele, specialiştii cărora le-am arătat-o au precizat că fusese scrisă de un paranoic, un nebun... L-au şi identificat apoi, săracul...

— Vă rog, s-o luăm metodic. Ce scria în scrisoare?

— Nebunul acela îmi scria că am greşit descrierea paftalei. Ştiţi, în carte, eu am făcut o descriere sumară: ca multe găteli de artă feudală, paftaua era din argint masiv, din două bucăţi inegale...

Mihai îl întrerupse:

— Era în formă de... castel?

— De unde ştii, băiete? se miră profesorul. Ai citit tu, sau v-a spus domnul Micu ceva?

— Ba mi-a spus Rex, mormăi puştiul, încordat.

— Taci, Mihai! i-am şoptit printre dinţi.

Profesorul nu m-a auzit. A continuat, pe un ton didactic.

— Hm. Da, tinere. Ca multe alte catarame ale vechilor centuri cavalereşti, paftaua era lucrată în forma unui castel... orfevrerie de renaştere primitivă... precis însă arta unui meşter autohton, transilvan. Am avut pe această temă destule controverse cu un coleg care susţinea contrariul.

— Şi cu ce nu era de acord nebunul?, am revenit la problemă.

— Să vedeţi... explică încîntat bătrînul. În lucrătura de argint, în dreptul porţii, era încrustată o piatră, o piatră semipreţioasă, un *lapis-lazuli* pe un fond bleu lăptos, cu focuri mici aurii... ceva frumos, o piatră neobişnuită prin tăietura ei în faţete... o raritate, lucrată ca un diamant...

Am întrebat, simţind că mi se usucă gîtlejul:

— Şi? Ce spunea nebunul din scrisoare?

— Că piatra nu e un *lapis-lazuli*, ci un fragment dintr-un meteorit malefic — acum vine partea bizară, ...că piatra trebuie neapărat căutată, găsită și... distrusă, arsă în sfîrșit, fiindcă ar fi o piatră *vrăjită, blestemată* ... Zicea că el însuși a suportat consecințele ei nefaste și mă implora, n-am înțeles de ce tocmai pe mine, să caut s-o distrug ...

— Extraordinar!, exclamă Mihăiță, agitat.

— Spuneați că nebunul a fost identificat?, am murmurat perplex.

— Da, săracul, adeveri bătrînul. Era dintr-o familie tarată ... Un nefericit! M-a impresionat atunci mult, aflînd că nebunul era de fapt descendentul unui grof, căruia cu vreo sută și ceva de ani în urmă îi aparținuse paftaua ... Groful o cumpărase dintr-o colecție, firește, vîndută de mult ... și urmașii contelui au vîndut-o la rîndul lor.

— Vezi, nene Laurențiu?, nu se putu stăpîni puștiul să sublinieze.

Mie îmi umblau prin cap fel de fel de idei stranii. M-am silit să nu le dau importanță, pînă nu le verific. Trebuia, în primul rînd, să aflu dacă Mihăiță *auzise*, sau *citise* mai înainte despre această pafta legendară. Rămăsesem pe gînduri, lucru care n-a scăpat atenției bătrînului erudit.

— Sînteți și folclorist? Vă interesează legendele locale?

— Mă interesează în cel mai înalt grad legendele despre această pafta, am mărturisit sincer, spre satisfacția bătrînului care s-a pornit pe explicații.

— Am căutat să descopăr ce blestem se lega de ploaia aceea de muzeu. Circulau într-adevăr printre colecționarii și folcloriștii mai vechi, din regiunea noastră, niște povești despre unele crime și sinucideri în jurul acestei bijuterii feudale. Ciudat e că și un fost

custode de la vechea sală ce conţinea colecţii din ev mediu a înnebunit la un moment dat... Şi, în nebunia lui, voia o piatră... *cerească*, pentru el, numai pentru el. S-a sinucis într-o criză.

— A înnebunit înainte de furt?

— Desigur. Cu vreo 20 de ani înainte.

— Interesant. Şi n-a mai aflat nimeni, nimic despre... piatră?

— Nu. Cazul s-a închis... Aproape îl uitasem şi eu... Mi l-aţi reamintit dumneavoastră, acum... Îmi sînteţi dator şi cu o lămurire: de ce răscoliţi afacerea asta enigmatică?

— Păi, tocmai pentru a o lămuri, am rîs, încurcat. De aceea v-am deranjat... Căutăm o pistă... fantastică, din păcate...

— O să vă spunem mîine, preciză deodată Mihăiţă, vă făgăduim — *Mîine*.

Bătrînul l-a privit pe puşti cu neîncredere amuzată şi cu umor blînd. Se vedea că e îngăduitor cu copiii, probabil avea nepoţi.

— Mă bizui pe făgăduiala ta, tinere..., i-a spus solemn, apoi a arătat spre cîine: Şi pe acest detectiv pe patru picioare... Pare foarte inteligent.

Rex, care pînă atunci stătuse liniştit, de parcă nu-l interesa nimic din odaia cu cărţi şi izuri vechi se smuci deodată din lesa ţinută de Mihăiţă, făcu un salt neaşteptat peste un vraf de volume, puse labele pe umerii profesorului şi, spre surpriza şi neplăcerea acestuia, îi linse obrazul scîncind.

Bătrînul se scutură, rîzînd forţat.

— Ce l-a apucat? Îşi manifestă simpatia sau e turbat? Ţine-l, tinere, că m-apucă inima, dacă mai sare o dată aşa, din senin!

Ne-am scuzat, stînjeniţi, miraţi şi noi de comportarea lui Rex, şi ne-am despărţit în grabă, cam nepoliticoşi.

Înainte de a merge cu Mihăiţă în pădure, ne-am clorovăit, în stradă, urcaţi în motocicletă. Eu voiam să trec pe la Miliţie sau să ne sfătuim, eventual să luăm cu noi pe Marin, plutonierul care antrena cîinii-lup pentru grănicerii noştri. Puştiul o ţinea una şi bună: că *trebuie* să mergem numai noi doi, plus Rex, în mare taină, altminteri n-o să descoperim nimic, ştia sigur, Rex era nervos cu alţii, Marin mai ales l-ar fi inhibat, l-ar fi oprit să-şi manifeste talentele sale criptestezice... nu-l voia pe Marin, nu voia nici un martor, era musai să pricep că nu ne paşte nici o primejdie, că nu sînt alţi hoţi sau complici de-ai infractorului prins acum zece zile. Îi mergea gura puştiului de mă zăpăcise; pe de altă parte ardeam şi eu de curiozitate să văd ce-o să mai scornească el şi Rex al lui, şi cum o să se rezolve acest caz fantastic.

În fine, ce mai tura-vura, am cedat rugăminţilor lui Mihăiţă, şi — numai noi, călare pe B.M.W. — cu Rex în ataş — într-un sfert de oră de goană nebună, ne-am şi aflat în pădăricea de lîngă oraş.

Aci, conform instrucţiunilor băiatului, am lăsat motocicleta într-un tufiş şi ne-am înfundat printre fagi şi brazi, pe o cărăruie liniştită, pustie. Era întuneric. Doar lanternele noastre scoteau din umbra nopţii cîte o fîşie de drum — amestec de frunziş arămiu şi cetină veche — cîte o tulpină cenuşie de brad, cu licăr umed de răşină pe scoarţă, cîte un ciot, cîte o tufă de ferigi... Paşii noştri foşneau uscat; tăceam, atenţi doar la sunetele pădurii, la ţipătul bufniţelor, la gîfîitul surescitat al lui Rex, la trosnetul cîte unei crengi sub labele lui.

După vreo jumătate de oră de mers pîndiş, Rex se opri, lătră înfundat de cîteva ori, smuci lesa şi... dispăru cu un salt sprinten printre nişte copaci întunecaţi. Am alergat după el.

— Rex, chemă încet, cu grijă, puştiul... Rex, cine

e acolo? şi îndreptă fascicolul lanternei sale în căutarea cîinelui.

— Stai, nu lumina, poate e totuşi un infractor, m-am neliniştit, însă Mihăiţă a rîs şi a luminat mai departe.

La cîţiva paşi de noi, Rex lătra întărîtat, cu labele de sus proptite de trunchiul unui fag.

— Ce e? am şoptit către băiat. Ştii de ce latră? Ce-ţi spune?

— Desigur, rîse puştiul, a descoperit o veveriţă... Taci, Rex, lasă veveriţa în pace!

Dar Rex hămăia din ce în ce mai înverşunat.

— Biata veveriţă... Ai gonit-o din cuibul ei, zise Mihăiţă, pe urmă se miră: Cum? Ce? E o scorbură mare acolo, în pom? E chiar...? Rex, Rex, nu mă minţi! Ai găsit-o?

Cîinele lătra, scoţînd din gîtlej, parcă în acelaşi timp cu lătrăturile lui, nişte sunete subţiri de tot, nerăbdătoare, scheunări de triumf şi iritare.

— Nene Laurenţiu, ajută-mă să mă caţăr în pomul acela, murmură băiatul, prinzîndu-mă strîns de braţ, comunicîndu-mi emoţia lui. Rex îmi spune că acolo... că acolo este!...

L-am ajutat să se urce în fag. După un minut, a scos un strigăt fericit, înăbuşit.

— Aici! Aici... E într-adevăr o ascunzătoare de hoţi. Lîngă cuibul veveriţei e un... un gol... luceşte acolo ceva... o comoară... zău, e o comoară!

Se emoţionă şi mai tare, lunecă, gata-gata să cadă din copac, se sprijini la timp de nişte ramuri care trosniră.

— Ce e? am întrebat şi eu în culmea agitaţiei.

— Sînt *aici*, se auzi din copac vocea băiatului, printre lătrăturile şi scîncelile lui Rex.

Sînt aici două brăţări, nişte inele... cîteva pocale de argint... ca la muzeu... nişte coliere de chihlim-

bar, sau din alte pietre mari, galbene... şi... şi... paftaua noastră... o *văd*... Îmi vine să cred că visez, dar e aici, o văd, o pipăi...

— Adu-le jos, am strigat surescitat. Şi spune-i cîinelui să nu mai latre! Mă calcă pe nervi!

S-a dat jos din fag, cu buzunarele doldora de lucrurile găsite. Mi-a dat apoi, bucată cu bucată, obiectele pe care le găsise în scorbură. Era fericit, rîdea şi zicea mereu, înfrigurat:

— Vezi, acum vezi că nu sînt ţicnit? Vezi că n-am minţit? Mă crezi acum?

Cîinele continua să latre, sărindu-i în braţe, scheunînd.

— Spune-i lui Rex să tacă, am repetat, nervos, zăpăcit de realitatea incredibilă, pipăind bijuteriile înşirate lîngă noi, pe pătura de frunze moarte din pădurice.

Cel mai tare mă uluia paftaua. Era lucrată minuţios, în basorelief. Castelul avea două aripi şi cîte două turnuri, la mijloc o poartă, în dreptul porţii se afla încrustată piatra aceea stranie — cu muchii de diamant; părea un fagure de minuscule „pietre lunare", sau o încrustaţie de fărîme de *lapis-lazuli* ca un „cloisoné" într-un metal albăstrui.

Mihai m-a zgîlţîit din nemişcarea mea.

— Nu mai sta aci, hai, să ducem paftaua la „Zona arsă", cum ne-a cerut Rex.

— Pînă acum ai avut dreptate, dar, crede-mă, frăţioare, acu' o iei razna... Ţi-am explicat ce cred. Tu singur ghiceşti locul acestor obiecte de metal. Ai o însuşire rară, i-am argumentat cu blîndeţe.

— Nu eu, ci Rex, mi-a ripostat îmbufnat.

— Aci e ţicneala ta.

— Ţicneală sau nu, du-mă însă te rog la Cîmpul cu Narcise, lîngă „Zona arsă". Acolo trebuie să împlinesc ultima indicaţie a extratereştrilor. Mintenaş.

Rex schelălăi şi Mihai rîse, impacientat.

— Te rog, trebuie să-l salvăm și pe Rex. E ultima lui șansă.

Nu-l socoteam întreg pe puști, dar și eu mă cam zdruncinasem la cap. N-am mai protestat, ci am legat bijuteriile mai mici în batistă, paftaua și pocalele — erau trei, de argint greu — le-am ținut în mîini eu și Mihai și ne-am îndreptat spre motocicletă.

În apropierea cîmpului cu narcise se lăsase pe neprevăzute o ceață venită de nicăieri. Groasă de nu vedeai la doi metri, nici cu faruri. Mihăiță susținea mordiș că e un fenomen artificial, un „camuflaj“ lansat de cei din O.Z.N.-ul invizibil, dar aici, în regiunea lor, la schimbări de anotimpuri, ceața și ploaia vin din senin, foarte adesea.

Am oprit motocicleta la marginea delușorului, fiindcă așa voia Mihăiță. Și tot conform ciudatelor instrucțiuni date de el, am urcat pe jos, bîjbîind prin ceață, pînă în vîrful colinei unde fusese cîndva o troiță de piatră, din care rămăsese un singur stîlp cu inscripțiile surpate de timp.

— Dă-mi paftaua, se rugă puștiul, febril. Trebuie s-o așezăm pe piatra asta, sau lîngă ea, mai bine chiar pe piatră... Apoi să ne retragem tocmai lîngă cîmpul cu narcise.

— Ce-ți veni, frățioare? m-am revoltat, îngrijorat. Cum să lăsăm bijuteria tocmai acum, după ce am descoperit-o? De ce? Și cît?

— Îl lăsăm și pe Rex; s-o păzească. Nu-i nici un hoț pe aici, argumentă Mihăiță, preocupat; nu vom pleca nici noi. Stăm aici, în apropiere, lîngă motocicletă... pînă răsare soarele... Pe urmă o luăm îndărăt... Și paftaua... și pe Rex. Așa-i, Rex? Ce zici, dragul meu Rex?

Cîinele lătră vesel, înăbușit, și se gudură tandru.

— Of, o să mă înnebuniți de-a binelea! am exclamat

și am bombănit urît în gînd. Mă săturasem de circul ăsta cu cîinele și-am înjurat în gînd savuros — nu știu de ce — mă lăsaseră nervii.

Rex mîrîi și băiatul, care-l mîngîia, rîse.

— Nene Laurențiule, ia-o înaintea mea... cu un pas, doi... Te rog, fă-o de dragul meu... Rex zice că bombăni în gînd și spui în gînd niște lucruri care-l enervează cumplit și nu se poate concentra din pricina matale...

Din nou stupefiat, am bîiguit un „bine", și m-am depărtat, trăgînd cu urechea. L-am auzit pe Mihăiță, i se făcuse glasul tare mîngîios și totodată grav.

„Rex, dragul meu Rex... dacă zici tu... Păcat, într-adevăr, păcat! Dar dacă trebuie... Binee... O să mă conformez... de dragul tău... Îmi pare rău că *Ei* nu vor să-mi spună direct, firește... firește, te cred...

Cîinele schelălăia ușurel, băiatul oftă din adîncul inimii.

„Of, da, da... accept... Spune-le că n-am încotro, primesc... trebuie să te salvez și pe tine... nu?"

Apoi nu l-am mai auzit nici pe Rex schelălăind sau lătrînd, nici pe Mihai. Nimic. Doar pașii băiatului, în urma mea, și țîrîitul nepăsător, pașnic al greierilor și insectelor de cîmp, sculate cu noaptea-n cap.

Ne-am oprit lîngă B.M.W.-ul meu, masiv și ud de umezeala locului. Ceața se făcuse parcă și mai deasă. Mi-am aprins o țigară, apoi, cu un alt chibrit mi-am controlat ceasul. Arăta trei și jumătate. Mă pălise un somn necruțător. M-am ghemuit în ataș.

Călare pe scaunul din spatele vehiculului, Mihăiță își rodea unghiile. Am căscat, răzbit de oboseala și tensiunea prin care trecusem, pe urmă, oricît m-am luptat cu mine, fără vrerea mea, am adormit brusc.

M-am deșteptat, tot așa de brusc, după trei ore, în lumina unei dimineți însorite. Lîngă motocicletă lătra Rex, jucîndu-se cu Mihai. Băiatul ținea în mîna dreap-

tă, tot ferindu-şi-o de cîine, paftaua de argint. Rex se prefăcea că intenţionează să i-o smulgă din mînă, sau aştepta ca el s-o arunce — de fapt se ambiţiona aşa cînd se juca cu mine „de-a aportul".

— Te-ai trezit? Priveşte, nene Laurenţiu! E la mine! strigă bucuros Mihăiţă şi agită în soare paftaua de argint.

Am sărit din ataş şi — în clipa aceea — Rex s-a şi năpustit asupra mea, scîncind, tremurînd, lingîndu-mă pe obraz, amuşinîndu-mi pantofii, lătrînd — într-o mare demonstraţie de dragoste canină.

— Te recunoaşte de stăpîn! Vezi? se bucură puştiul.

Într-adevăr, cîinele părea că-şi revenise la comportamentul său de totdeauna faţă de mine; Rex, cel pe care-l crescusem eu, îşi manifesta mai ales dragostea dis-de-dimineaţă, la trezirea mea. Atunci făcea o mie de fiţe, se arunca asupra mea, bucuros nevoie-mare că mă vede, în sfîrşit, treaz, şi de-abia după cîteva minute de joacă, după ce-i trecea efuziunea lirică, se aşeza cuminte, cu limba scoasă, dînd frumuşel din coadă. Ca ăsta. Ca acum. Nu-mi venea să cred. Mi-am dres glasul şi l-am strigat:

— Rex!

A venit numaidecît, gudurîndu-se docil. S-a lăsat mîngîiat, şi-a cerşit impetuos mîngîierile mele, aşa cum făcea de obicei, vîrîndu-şi capul, botul, sub braţul meu, împingîndu-mi mîna în sus, tremurînd, scîncind, forţîndu-mă, înduplecîndu-mă să-l mîngîi, să-l răsfăţ...

Acestui animal îi recunoşteam acum ticurile şi pretenţiile; nu se schimbase, era *Rex al meu*, dar, ciudat, deşi identic cu *celălalt*, nu-mi venea să-i confund. Era *din nou Rex al meu*. L-am examinat cu toată luarea-aminte, capul, părul labele, ţinuta, urechile, pieptul... Nici o schimbare, nimic suspect... Doar

ochiul stîng... mai deschis la culoare... sau... cine ştie, poate Rex al meu avusese totdeauna un ochi ceva mai căprui, şi eu nu observasem pînă de curînd... dar nu, nu se poate... ochiul stîng nu era la fel ca înainte... Ca înainte de... istoria asta bizară cu O.Z.N.-ul şi paftaua...

Puţin buimac, l-am privit pe Mihăiţă. Băiatul ţopăia de frig pe loc, lîngă cîmpul cu narcise (florile se trecuseră, nu se zăreau decît lujere şi frunze înăltuţe)... Am bombănit:

— Ce ceaţă a fost... şi acum, poftim, e soare!

— Şi ceaţa, şi somnul au fost *artificiale*, a rîs băiatul. Mi-a spus mie Rex. Le-au trimis special pentru matale cei din O.Z.N.-ul invizibil. Ne urmărea, ne *survola* continuu... cît timp am fost în pădure şi aici, pe deal...

— Ce tot băzneşti tu acolo? m-am scuturat ca de un roi de furnici, nevrînd să mai reintru în joc.

Rex se oprise în faţa lui Mihăiţă şi lătra din nou, ca apucat, dornic de joacă.

— Ce vrea Rex? Ce-ţi spune?

— Nimic... Latră, rîse Mihăiţă şi oftă. Nu-mi mai transmite nimic. O.Z.N.-ul a plecat. Acum Rex latră, normal, ca toţi cîinii.

— Adică... nu mai vrea să vorbească nici *cu tine?* l-am iscodit.

— Nu mai *poate* vorbi decît... lătrînd... pe limba lui de cîine, ca oricare altul... zise băiatul şi oftă.

— Ce mistere mai sînt şi astea? am murmurat, şovăitor. Mi le divulgi şi mie?

Mihai îl mîngîie pe Rex care se gudură, cuminte.

— Aş fi dat oricît să-l mai *aud* pe Rex... Dar, la urma urmei, e mai bine aşa! zise Mihai puţin întristat. Şi cîntărind în palmă paftaua de argint, adăugă rîzînd:

— Rex sau... *eu*... sau oricine ar fi fost *cripto-*

criptestezic ... vorba e că am descoperit comoara! Ce-o să se mire toţi cînd le-om spune!

Deodată se opri din sporovăit şi îmi vîrî paftaua sub nas.

— Nene, priveşte-o bine, priveşte, nu mai e aceeaşi piatră ca aseară ... E alta, nu?

Am cercetat „poarta aceea lunară" care unea cele două părţi ale paftalei. Mi s-a părut şi mie, acum, în lumina soarelui, că e *altfel*, e mult mai ... banală. O încrustaţie de pietricele semipreţioase, lapis-lazuli, probabil, bleu cu focuri aurii, într-o montură veche de argint lucrat migălos. Nu l-am contrazis, am băgat paftaua în buzunar şi am ridicat din umeri.

— Nu-mi explic să se fi putut schimba ... Poate ne-am păcălit noi ... Ne-a luat ochii, azi-noapte ...

— Ba nu mai e aceeaşi piatră, se îmbufnă băiatul. E doar un lapis-lazuli pămîntean. De aceea mi-au cerut să las aici paftaua ... Au schimbat piatra. *Ei* se bucură, probabil, că şi-au regăsit-o pe a lor.

— *Ei?* Care *Ei?*

— Extratereştrii aceia, ţi-am mai spus. Căutau paftaua. Pentru noi piatra era ... malefică, avea nişte radiaţii dăunătoare, în sfîrşit, făceau rău la cap ... Pentru *Ei* era neapărat necesar s-o recupereze, s-o schimbe, *Le* trebuia. *Lor* nu le făcea rău. Era făcută dintr-un element de-al lor ... Părea piatră, dar era *altceva* ...

— Ce zici că era? m-am mirat.

— Un fel de ... n-am înţeles bine, ceva, o parte dintr-un aparat de-al *Lor* ... O pierduseră acum 400 de ani, într-o misiune, aci, pe Terra ... Semăna cu un lapis-lazuli, a găsit-o un meşter transilvan şi a încrustat-o în paftaua aceea ... demult ... Şi *Ei*, cei care au venit acum, au socotit că trebuie să şi-o ia îndărăt, să şteargă orice dovadă a trecerii lor pe aici ... Nu le place să lase urme ... aşa spunea Rex.

— Stai puţin, m-am precipitat spre puşti, prinzîn-

du-l de mînă... Crezi că... în fine că Extratereştrii au luat legătura cu tine prin... Rex? De ce prin cîine şi nu direct?

— N-am înţeles bine din relatarea lui Rex. *Ei* nu puteau altfel... sau nu voiau. Sau voiau să ne dea înapoi bijuteriile şi paftaua... Stai, îmi amintesc că... pare-se — ziceau, la un moment dat — au făcut cu cîinele tău un Experiment nou...

— Poate. Poate, mai ştii? am murmurat confuz.

— Nene Laurenţiu... Rex mi-a mai transmis ceva... ceva grav... înainte de a lăsa paftaua sus pe dîmb...

— Ce?

— Că trebuie să păstrăm secretul despre O.Z.N.... Şi eu, şi matale.

— Deci să nu vorbim despre *Ei?*

— Exact. Trebuie. Altfel, vor interveni... Ne vor... *iradia*... de sus... Cu raze care tulbură creierul... Vom... înnebuni, dacă nu tăcem...

— O să tăcem! am oftat, nemaiştiind ce să cred. Mai ţicnit decît sînt în clipa asta, n-aş vrea să mă creadă nici lumea, nici eu însumi!

— Paftaua aia faimoasă şi comoara... o să spunem c-am găsit-o noi, în fag, urmă puştiul, evaziv.

— Mihai, Mihai, ce-ar fi să spui tu adevărul.

— Adevărul? rîse băiatul. Dar ăsta e: am găsit paftaua, din întîmplare... Eu sînt... ăăă... cum ziceai matale că se cheamă cineva care vede obiecte de la distanţă?

— Criptestezic...

— Criptestezic... admise, pe gînduri băiatul. Zici că, uneori, criptestezicii ăştia ghicesc şi altceva decît obiecte de metal?

— S-ar părea, am citit despre unele întîmplări de acest fel. Poate o să dai şi tu ajutor ştiinţei în această problemă, dac-ai să vrei să mai experimentăm... Eu

cred că eşti un fenomen *psi*, real, nimic rău, am urmat grăbit. Dac-am vorbi cu nişte psihologi sau cu medici care . . .

— Nu, nu, te rog! se alarmă puştiul. Făgăduieşte-mi că n-ai să vorbeşti cu nimeni, cu nici un doctor, cu nici un specialist! Mama s-ar întrista groaznic . . . şi Irina . . . Şi tata m-ar socoti mincinos, sau ţicnit! Şi colegii mei . . . şi toţi . . . Nu, te rog din suflet, nene Laurenţiule, nu vreau s-aud de experienţe, dacă nu-mi făgăduieşti că o să uiţi totul, să ştii că fug de acasă, îmi iau lumea în cap!

N-am avut încotro. I-am promis. M-am gîndit că, poate, peste ani şi ani de zile, cînd va fi matur, o să-şi schimbe părerea. Pînă atunci . . . orice imprudenţă sau pălăvrăgeală de-a mea, orice tatonare şi experienţe ale unor „specialşti în cazuri Psi“ mai mult sau mai puţin dispuşi să-l creadă pe cuvînt, orice rănire a sensibilităţii lui copilăreşti, i-ar putea dăuna şi lui, şi familiei sale. Familiei *mele*, din moment ce o iubeam pe Irina şi Mihăiţă devenea fratele meu mai mic . . .

Mi-am amintit de Irina şi un val de duioşie şi nerăbdare m-a cuprins. M-am uitat la ceas. Era cinci şi patruzeci.

— Mihăiţă, fuga, acasă! Ne aşteaptă mama cu cafeaua! am strigat, ambreind puternic motorul.

Băiatul a sărit în ataş, cu Rex lîngă el.

Am pornit val-vîrtej.

Dimineaţa era proaspătă, luminoasă. Pe cer strălucea clar soarele. Nu se zărea nici un nor. Nici măcar unul în formă de . . . minge de rugby sau . . . presupus O.Z.N.

Şi totuşi . . . dacă . . . dacă a fost un experiment al farfuriei zburătoare, şi nu un caz straniu de *criptestezie?* Dacă *Ei* ne-au survolat locurile şi acum 400 de ani? Dacă au coborît? Dacă ne-au cercetat? Dacă ne vor mai vizita? Dacă . . .

N-aveam dovezi clare, firește... Dar dacă puștiul are dreptate?... Dar dacă a mai găsit de mult, din întîmplare, comoara... și... s-a „jucat“ de-a aventura cu mine, cu noi?

Motocicleta ne ducea ca vîntul, zbîrnîind infernal, spre orașul cu grădini înflorite. Era o zi de primăvară atît de reală și frumoasă, încît nu m-am mai întrebat nimic, nu rezolvam nimic îndoindu-mă mereu, m-am bucurat din toată inima că într-un sfert de ceas voi fi acasă, în bucătărioara Irinei, cu ceașca de cafea cu lapte pe masă, aducîndu-le în dar nu numai comoara senzațională, ci și pe Mihăiță al lor, bun, teafăr, ca înainte...

PILOTUL
PE CARE L-AU SĂRUTAT IELELE

Vreo două ore mi-au trebuit să ajung la mica noastră staţiune temporară din Antarctica, mergînd pe jos. Ultimii doi kilometri i-am parcurs însuşindu-mi cu o totală lipsă de originalitate excelenta tehnică sportivă de înaintare pe gheaţă a pinguinilor. Şi anume m-am tîrît pe burtă, pe coasta înclinată, vîslind conştiincios cu mîinile, ca să-mi ţin direcţia şi să rezist totodată înd-răciţilor curenţi antarctici, care suflă pe-aci, după cum bine se ştie, cu o furie medie de patruzeci de metri pe secúndă.

Aştia sînt în stare, la o asemenea performanţă, să pună cu botul pe labe pe oricine. Chiar şi pe mine, Dan Prodan, supranumit „tartorul“ ciclonilor şi al anticiclonilor, renumitul as al loopingului fără vizibilitate, cîştigător la trei concursuri internaţionale de zbor acrobatic, aceste stihii albe şi demente m-au preschimbat din şoim în broască. În sfîrşit, bine că nici suporterii, nici admiratoarele mele de-acasă nu au prilejul să mă vadă în astfel de glorioase clipe de antrenament patruped sau ornitologic (ziceţi-i oricum, dar încercaţi numai o dată şi dumneavoastră să umblaţi aşa, prin zăpadă, şi-apoi o să mai stăm de vorbă...) De aerostadionul nostru din Bucureşti mă despart, am impresia, un flecuşteţ de mai multe mii de kilometri; vreo 500

de kilometri sînt numai pînă la coasta oceanică, oarecum „civilizată“, populată cu cîteva staţiuni ştiinţifice, în care trăiesc două sau trei duzini de savanţi bărboşi, convieţuind paşnic în vecinătatea cîtorva colonii de pinguini băştinaşi, în frac şi barbetă, şi a altor cîteva zeci de foci durdulii. Apropos, cum se descurcă oare aceste veritabile campioane de înot, de reuşesc să-şi menţină „silueta“? Căci eu unul, în cele trei luni de cînd am sosit în Antarctica, am scăzut cu 10 kilograme, deşi mănînc de sting... Dacă avansez în aceeaşi progresie aritmetică, în decursul splendidei nopţi polare care mă aşteaptă, din atletica mea carură nu va rămîne decît o jalnică şi înfometată aparenţă... Simţind de aceea că trebuie să lupt cu această sumbră perspectivă, îndată ce am ajuns la cabana noastră, am deschis bîjbîind, dar hotărît, uşa de la „antreu“, mi-am scos obrăzarul de plexiglas şi am urlat:

— *Ich bin hungring! Du auch?*[1]

Nu mi-a răspuns nimeni. Nu m-am mirat deloc. Ştiam doar că Nils, colegul meu de „iernat“, nu e un pinguin sociabil şi vorbăreţ, ci un autentic urs polar, din nord, căruia-i place mai mult să tacă decît să mormăie. Nedînd, aşadar, importanţă amănuntelor, mi-am dezbrăcat cizmele de blană, mănuşile şi costumul de „scafandru alpin“ în „antreu“, adică într-un fel de „igloou“, clădit de mine şi de suedez, ca să cîştigăm „spaţiu locativ“, şi apoi am intrat în locuinţa propriu-zisă, îngropată bineînţeles şi ea în omăt, ca un cataif cu frişcă.

M-am repezit, după cum era de aşteptat, la dulapul cu alimente, am înfulecat conţinutul unei cutii de şuncă de Praga, o pîine cam deshidratată şi nesărată şi mi-am preparat nişte lapte praf, cu ceai dulce şi rom mult. Ceaiul l-am găsit pregătit pe o spirtieră. L-am băut,

[1] Mi e foame. Tie, nu? (lb. germană).

simţind cum mă moleşesc de plăcere, şi tocmai voiam să-i mulţumesc tovarăşului meu de odaie pentru delicata lui atenţie cînd mi-am îndreptat ochii spre patul său de aluminiu şi l-am văzut neatins.

„Să ştii că Nils e la franţuji, să asculte telstarul“ — mi-am spus liniştit, apoi m-am vîrît în sacul meu de blană, trimiţînd un ultim surîs înspre mutrişoara drăguţă a Roxanei, care mă privea din fotografia, prinsă cu o pioneză pe harta cerească a constelaţiilor australe, din perete.

„Dacă ţi-ai fi pus în aplicare intenţia lăudabilă de a mă însoţi tocmai aci, aproape de polul frigului, în opt secunde precis, năsucul tău drăguţ ar fi îngheţat, şi zău c-ar fi fost păcat“ ... i-am spus în gînd fetei, regretînd că nu mă aude. Apoi am adormit imediat, buştean.

A doua zi de dimineaţă iar nu l-am văzut pe Nils. Mica noastră sobă ermetică, pe care o încărcăm pe rînd cu brichete, nu fusese pusă în funcţiune. Era frig.

„Cînd oi mai veni în Antarctica, mi-am zis furios trăgîndu-mi salopeta de blană la iuţeală pe mine, n-o să-mi mai împart locuinţa cu un savant, fie el şi handbalist. O să cer să-mi dea tovarăş de cort un băiat cumsecade, vesel, un radiotelegrafist care să cînte la chitară sau un reporter care să nu uite cînd îi vine rîndul la cărat cărbunii şi la povestit anecdote. Data viitoare n-o să mai stau cu un geolog sau mineralog, distrat şi glacial, ca să mă confunde cu un conglomerat căruia i-ai descoperit şi i-ai fixat toate particularităţile ştiinţifice şi apoi l-ai pus într-un săculeţ şi l-ai legat la gură. Nu, *lieber Nils*, regret din suflet, dar în viitorul an geofizic internaţional n-o să mai stau cu dumneata, dacă voi mai veni la Polul Sud în vizită.

La drept vorbind eram nedrept cu prietenul meu,

suedezul. Nu excela el în istorioare picante, era chiar al dracului de ursuz, cînd făcea prospecţiuni sau pornea la vînătoare de roci şi minereuri, dar îndată ce găsea ceva interesant, urme de huilă, cuarţ alb sau turmalină albastră, se entuziasma şi era în stare să-ţi ţină o conferinţă, fără să te plictisească, despre orogeneză şi evoluţia continentelor, despre zăcămintele de uraniu şi molibden, care, conform ipotezei lui, se află la sigur în cutare loc sub calota perenă de gheaţă a Antarctidei. Tot aşa cum poate perora ore în şir despre iubitele lui comori de piatră, printre care şi *cearnokitele*, cele mai vechi granite de pe pămînt, din care a descoperit la începutul verii, pe coastă, cîteva.

Recunosc cu modestie că acum patru luni nu ştiam mare lucru despre subsolul şi trecutul geologic al celui de-al şaselea continent terestru, acest vitreg ţinut asemenea unui astru îngheţat, iar acum, datorită rarelor, dar entuziastelor pisălogeli ale lui Nils, ştiu tot soiul de lucruri savante şi de ipoteze ştiinţifice îndrăzneţe, care-mi redeşteaptă vechea mea pasiune din copilărie pentru uriaşele reptile solzoase şi pentru paleoastronautică.

Aş fi nedrept dacă n-aş recunoaşte, de asemenea, că suedezul ăsta spelb şi morocănos, excelent şahist şi bucătar în orele neutre, reuşea cu cîteva mormăieli docte de-ale lui şi cu cîteva „mostre“ de paleontologie (pe care le scotea cu zgîrcenie din „tezaurul“ său catalogat şi mi le explica) să mă arunce într-o curiozitate aproape geamănă cu delirul ştiinţific şi să mă facă să nu mai visez noaptea decît hărţi străvechi şi amirali turci, arhipelaguri în terase şi glaciaţiuni misterioase.

Dealtfel trebuie să spun că, din prima zi cînd l-am cunoscut pe Nils, m-am simţit atras de ideea lui fixă, care în paranteză fie zis era şi a mea: amîndoi credeam

cu tărie în uluitoarele incidii aflate în *portulanele*[1] amiralului otoman Piri Reis, abilul contemporan al lui Columb, ale cărui cărți le avea printr-un pilot spaniol de pe caravela Santa Maria, ajuns sclav la Istanbul.

Amîndoi studiasem cu amănunțime comunicările făcute de specialiștii care se ocupaseră de Piri Reis și de singularele lui hărți, ce-și mențineau totuși și acum misterul inițial. Desigur, toată lumea știe azi, cînd s-a vorbit atîta despre Antarctida, despre concluziile seismologilor și glaciologilor congresiști, că acest pustiu de gheață, de unsprezece milioane de kilometri pătrați, e o carapace perfidă care ascunde un vast arhipelag de insule și rămășițe ale unui arhaic continent, metamorfozat acum într-un frigorifer blestemat și mirific. Toată lumea a aflat — la timpul potrivit — că multe lanțuri interioare de munți, anumite formațiuni de coastă sau văi, pe care savanții noștri de pe acest *continent al științei* le-au detectat destul de recent, erau trecute în vechile hărți ale lui Piri Reis despre Antarctica și chiar cu altitudinea lor exactă. S-a spus de aceea că aceste extraordinare documente ale amiralului turc sînt niște copii ale unor hărți făcute probabil înainte de ultima perioadă a glaciațiunilor sudice și că, de asemenea, determinările topografice par a fi luate prin aerofotometrie, așadar „de sus", dintr-un vehicul zburător, contemporan cu Archeopterixul și cu dinozaurii. S-au făcut atunci presupuneri îndrăznețe, s-a vorbit de extratereștri, de „farfuriile" lor zburătoare sau de alte asemenea nave cosmice cu care niște ființe superioare ar fi zburat de-asupra Antarcticei cu vreo 200 000 de ani înaintea erei noastre. Dar nimic n-a fost încă dovedit în practică, prin găsirea unui „șurub" dintr-un motor extraterestru sau a vreunui prototip de hartă, așa că

---

[1] Portulane — hărți vechi maritime, întocmite de navigatori portughezi sau copiate de ei după altele mai vechi.

enigma planează şi azi, încă ademenitoare, deasupra celui de al şaselea continent. Şi tocmai misterul său devenise pentru Nils şi pentru mine ideea fixă (şi oarecum nemărturisită public) graţie căreia ne aflăm aici, pe acest pămînt... de gheaţă.

Suedezul visa să descifreze „taina" pe cale palpabilă, prin dovezi paleontologice, descoperind vreo „urmă cosmică" în rocile lui mute şi înţelepte, iau eu, eu voiam să descurc, de asemenea, acest straniu rebus cartografic, dar nu prea ştiam prin ce mijloace.

Dar, în staţiunile Antarcticii — cum ar scrie un prieten al meu, reporter: — „sub paşnicul steag al cuceririi Polului Sud, pe acest tărîm imaculat..." uraganele cele mai turbate mătură însă neîncetat cu albele lor bărbi podişul uriaş, nelăsînd nici o urmă.

Deocamdată, printre exploratorii de diferite naţionalităţi şi din diverse domenii ale ştiinţei, strînşi laolaltă aici, cei cîţiva membri ai expediţiei noastre tempora e se bucură toţi de o deosebită popularitate şi apreciere. Poate că mulţi alţii or fi la fel de înzestraţi ca noi, însă nouă, „temporarilor", ne-a surîs mereu norocul de cînd am venit şi pînă azi. De pildă, numai la două zile după debarcarea noastră, Jolly, glaciologul elveţian, a descoperit, datorită unor microseisme înregistrate de aparatul său sub o punte înşelătoare de gheaţă, un gheizer de adîncime, primul gheizer dovedit pe coasta noastră. La două săptămîni după aceea, făcînd o excursie de recunoaştere cu autoşenila în căutarea unui teren de decolare, eu am dat peste un cuib părăsit de pinguini. Cuibul era destul de economic construit, din cîteva pietre, ca să-i apere de vînt pe domnii locatari. Am luat cu mine o pietricică mai vînătă şi mai geometric scrijelită, pe care voiam s-o duc amintire Roxanei, să i-o port în gură şi să i-o depun la picioare în semn de dragoste, aşa cum se zice că fac pinguinii cu alesele lor, în vremea nunţii. Şi — culmea: Cînd Nils

a văzut pietricica, a descoperit că e, nici mai mult, nici mai puţin, nu o rocă oarecare, ci una de tip „Gondwana", cu urme de *glossopteris*[1] pe ea, veche de circa două sute de milioane de ani. Apoi suedezul acesta devorat de ambiţii nobile, mi-a confiscat cu amabile aprecieri „mesajul" meu amoros şi l-a trecut în tezaurul său propriu, după ce mi-a înscris numele într-un catalog. Trebuie să mai spun, cu o satisfacţie individualistă de care mă ruşinez autocritic, că a doua zi, cînd Nils a vrut să exploreze mai departe cuibul pinguinilor, locul fusese îngropat definitiv în ninsoare. M-am simţit răzbunat. Geologul însă, inocent, a fost doar mîhnit de insucces, deşi colecţia lui de „Gondwana" găsită în expediţia din anii precedenţi şi care i-a adus faima mondială încă de atunci era destul de bogată în pietricele din astea (cu urme gingaşe de „aripioare vegetale"), cu formaţiuni din era Permiană şi chiar cu fragmente de trunchiuri pietrificate ale unor arbori ce-au respirat oxigenul, tot în urmă cu cîteva sute de milioane de ani. Din arhaicul continent numit „Gondwana", au rămas preţioase mărturii fosilizate găsite de obicei prin India şi Africa, prin Brazilia, Australia şi Madagascar. Şi acum, aşadar, şi în Antarctica. Suedezul avea cu ce să se mîndrească.

În sfîrşit, la renumele restrînsului nostru grup expediţionar s-au mai adăugat două „trofee" mai modeste: o hartă sinoptică admirabilă pentru lansarea sateliţilor (de cercetări atmosferice) făcută de Allan, precum şi semnalarea unei aterizări forţate, efectuată de doi aviatori de la baza australiană David, care — graţie radiotelegrafiştilor noştri francezi — au primit la timp indicaţii salvatoare pentru a se orienta în regiunea necunoscută de ei.

Sigur că toate aceste reuşite ale noastre au fost săr-

---

[1] Glossopteris — o plantă arhaică adaptată la clime reci

bătorite cum se cuvine în sînul micii şi altruistei noastre familii antarctice şi s-au încheiat cu prietenii de neuitat. Australienii au trimis franţujilor un nostim pat-sanie din aluminiu pliabil, cu numele lor înscris pe bare, iar şmecherii de radiotelegrafişti francezi le-au expediat, prin avion, de la baza sovietică o sticlă de coniac vechi şi o pereche de bretele cu turnul Eiffel ca emblemă.

Şi colecţia mea particulară de raritäţi sportive s-a îmbogăţit în aceste trei luni cu nişte patine din colţi de morsă, dăruite de cei de la „Little America", şi cu un pui de cîine de Alaska, pe care, din păcate, l-am lăsat pe coastă la stăpînii lui vechi (nişte canadieni simpatici), pînă vom termina lucrările.

Plecînd în căutarea colegului meu de cameră, m-am dus înainte de toate în cabana radiotelegrafiştilor. Cunoscuta mea generozitate românească m-a îmboldit să nu merg cu mîna goală, aşa că am luat o cutie de tutun şi o sticlă de Murfatlar şi le-am băgat în buzunarele mari de la piept. Radiotelegrafiştii francezi ocupă cea mai mare cabană a micii noastre aşezări ştiinţifice. E numai la douăzeci de paşi — dar totuşi, ca să fiu mai sigur că ajung în bună stare şi nu cu nasul degerat — m-am echipat ca un cosmonaut pe Marte şi mi-am luat şi o lopată. Cine ştie, poate la întoarcere, o să fiu obligat să-mi sap pîrtie pînă la uşă, ca o cîrtiţă vrednică. Afară, viscolul se mai potolise — astfel că am sosit în odaia franţujilor într-o excelentă dispoziţie.

Mi-s tare dragi băieţii ăştia vorbăreţi, dintre care unul, Robert, mă întrece la slalom — e doar campion european de schi — iar pe celălalt, Gilbert, îl bat regulat la şah şi-l las să-mi bea Murfatlarul ca să-l consolez.

— Ei, fraţilor, le-am zis, aţi primit vreo veste pentru mine?

Robert îşi scoase casca şi rîse:

— Ce veste? De unde?

— De acasă. Din România. Bucureşti, Bulevardul Păcii, 287, apartamentul primit de zestre de la institut, telefonul... Şi zicînd aceste, am scos sticla de sub pufoaică.

Gilbert îmi făcu prietenos cu ochiul, răsucindu-se pe taburetul din faţa tabloului telefonic şi-mi luă Murfatlarul din mînă:

— O, la-la! Pentru asemenea băutură ţin să-ţi spun vestea cea mare: ai fost decorat şi adineauri am primit un mesaj cifrat de la iubita ta din Bucarest, care-ţi trimite sărutări.

— Nu cred, i-am răspuns cu părere de rău. Ea îmi trimite mai degrabă un papuc în cap decît un mesaj cifrat. Îi e tare lene la scris, la telegrafiat şi la sărutat. Eu trebuie să fac totul pentru ea: să-i scriu, să-i telefonez şi s-o sărut.

— Să bem totuşi pentru Roxana! a zîmbit Gilbert.

Am turnat în trei pahare. Apoi mi-am amintit de suedez:

— Credeam că Nils, geologul, e la voi. Unde s-o fi dus cu noaptea în cap?

— Tu nu ştii? A plecat de ieri de la prînz, pe schiuri, în direcţia munţilor. Zicea că merge în tabăra topografilor cehi, să ia nişte informaţii. Oricum, cred că de aseară a ajuns la destinaţie, e admirabil schior, şi într-acolo n-a suflat vîntul prea tare.

— Prea tare? m-am alarmat eu. Se vede că voi n-aţi scos nasul afară ieri. A fost, cum ziceţi voi, francezii, un „chasse-neige“ teribil. Ce naiba o fi căutat Nils la topografi? Nu putea să se mulţumească doar cu o convorbire prin radio?

— Zicea că trebuie neapărat să verifice nişte date pe o hartă nouă, întocmită de cehi. Îi venise o idee.

— Aha! am pufnit eu totuşi îngrijorat. (Ştiam că geologul nostru e de neclintit cînd vînează o urmă şi că e cam imprudent.) Semnalează, *mon vieux*, la topografi,

m-am rugat de Robert. Nu voi putea închina liniştit un pahar cu voi, dacă nu ştiu cum a petrecut noaptea ursul nostru polar.

Robert apăsă pe unul dintre butoane şi ascultă atent, calm, cîtăva vreme. Apoi se întoarse şi-mi spuse:

— Topografii zic că suedezul s-a înţeles cu un aviator de-al lor să-l ducă pînă sus, pe creastă. Sînt pe drum, prin văzduh. De acolo suedezul vrea să fie lansat cu paraşuta, cică are ceva urgent şi extraordinar de verificat şi nu mai poate aştepta nici o clipă.

— Asta-i culmea! am strigat eu uimit. E nebun de-a binelea! Vrea să se sinucidă!

Robert îmi făcu semn să tac, că recepţionează.

— Are aprobare de la centrul expediţiei, mormăi el. Stai, că topografii au prins chiar acum legătura cu avionul lor şi am intrat şi eu pe undă.

M-am repezit la tablou şi mi-am pus o cască. Nebunul de Nils comunica imperturbabil:

— Am găsit în morena A-112 un fragment de tectită. *Tec-ti-tă.* Formaţie sticloasă, de origine necunoscută pe Pămînt, exact ca în deşertul Libiei, da, însă de formatul 47×27 cm. O Tectită fragmentată.

— Ce mai vrea? A găsit-o, să-i trăiască! izbucnesc eu furios.

— Ssst! îmi făcu semn şi Gilbert, care intrase şi el pe recepţie. Dacă e adevărat ce spune, atunci e un tip, suedezul ăsta!

Am ascultat mai departe, grozav de neliniştit.

— Aici Nils Larren. Comunic tuturor staţiunilor geologice că am descoperit la cota A-112 o tectită. Voi urmări în sus pe traiectul probabil al morenei, după un plan propriu, locul de unde par a proveni conglomeratele şi tectita. Posibil să fie craterul 4 din lanţul muntos de nord. La întoarcere voi coborî probabil pînă la Bază cu schiurile, dacă nu veţi putea trimite după mine un alt avion.

Un olandez zburător nu vrea să-i trimitem? a întrebat Gilbert. Unde o fi vrînd să aterizeze avionul care nu-l ia? Pe buza stîncoasă a craterului, în prăpastie?! A înnebunit suedezul, asta e!

— Știe el ce spune, doar e unul dintre cei mai mari mineralogi din lume! a adăugat Robert.

— Și cel mai nerod! Să plece singur, indiferent de vreme, pentru o... tectită! am izbucnit, indignat — Pentru o *tectită!* Cu dracu vrea cu ea?

Cei doi francezi lăsară aparatele o clipă și mă priviră ca pe-un alienat mintal:

— Omule, nu pricepi ce descoperire epocală a făcut Nils Larren?

— Nu, nu pricep.

— N-ai auzit de munții Antilibanului, de tectite, de formațiunile misterioase cu o vechime de un milion de ani și în care s-au identificat urme slabe de izotopi ai beriliului și nu mai știu ce alți izotopi?

I-am privit, la rîndul meu, furios:

— Am auzit, ei și? Nimic nu e sigur, totul e o ipoteză. Cine dovedește că aceste enigmatice „sticle" au fost azvîrlite de eventuali paleocosmonauți din Marte și nu de Jupiter din Olimp? Și ce-i dacă a mai apărut o tectită chiar aici în Antarctica? Cine o să-i explice originea și traiectoria?

— Poate că el, zise Gilbert, nesigur.

— Dacă va mai veni înapoi, am urmat, înfierbîntat de-a binelea. Or, asta e iarăși doar o ipoteză. Cert e că la punctul *meteo* unde am făcut eu ieri controlul în locul lui Allan, care e bolnav, aparatele indică pentru următoarele trei zile: furtună, timp rău, furtună, vizibilitate redusă la minim, furtună și iar furtună. Trebuie să plec numaidecît după suedez, lua-l-ar... Iertați-mă că m-am înfuriat pe voi. Prindeți-mi și mie centrul și anunțați că plec cu avionul peste două ore. Nu-l pu-

tem lăsa să înghețe, fiindcă tectita n-o să-i țină de cald, cît ar fi ea de „specială“, sînt sigur.

Grăbiți, francezii căutară din nou să stabilească radiolegătura.

. . . . . .

Și iată-mă acum în fața hangarului de penoplast sub care e adăpostit avionul meu. Toți membrii expediției noastre restrînse au venit să-mi dea ajutor la încărcat. Cară în avion alimente, bidoane, tuburi cu oxigen lichid, foi de cort, lopeți, schiuri, truse medicale și diferite alte aparate mici, foarte utile în caz că voi rămîne blocat o vreme în zăpezi.

— Scîndurile unse cu păcură le-ați încărcat?

— Pentru ce-ți trebuie scînduri? mă întrebă Gilbert.

— Ca să dau foc Romei, zic necăjit, gîndindu-mă dacă Nils o să aibă putere și minte să așeze scîndurile și să le aprindă spre a-mi semnaliza laturile unei eventuale piste de aterizare. Ori dacă nu cumva, distrat cum îl știam cînd era vorba de treburi pămîntești și nu de pietroaie tainice, o să culeagă lemnele picate din cer și o să facă din ele un singur foc la care să-și prăjească slănina și pîinea?

Evident, îi exageram lipsa de prudență și de perspicacitate. Totuși, să pleci pe viscol, pe un versant necunoscut, rămînea o faptă de smintit, oricîte scuze paleografice și eroice ar fi avut el... Nu-mi intra în cap cum de s-au învoit piloții ceilalți să-l lanseze pe creastă? Dacă se va rătăci, pe furtună, și n-o să-l mai găsesc nici eu, nici vreun alt avion?

Dintre piloții antarctici, eu erám cel care cunoșteam ceva mai bine regiunea din jurul taberei noastre. În ultima lună făcusem dese zboruri de recunoaștere, singur ori cu colegii mei, dar hărți precise și explorări metodice urmau să fie efectuate pe munte de-abia în vara viitoare. Nu ne mai rămînea la dispoziție decît o lună pînă la căderea nopții polare și aveam alte misiuni ur-

gente. Deocamdată, eu ţineam legătura şi cu staţiunile învecinate şi cu cele permanente, de pe coastă, şi mai trebuia să ajut la transportarea materialelor îndată ce tabăra noastră va fi părăsită. Nu ne surîdea deloc să facem iarna pe-aci, urma s-o petrecem liniştit pe litoralul mai blînd sau, cum îi ziceau americanii, în „banana belt", unde frigul nu trecea de minus 40°, iar în cabane aveai tot confortul „turistic" necesar unui trai plăcut. L-am scos pe „Bătrînul Emil", cum îi spuneam avionului meu antarctic, în cinstea lui Racoviţă, primul român care fusese la Polul Sud, şi l-am manevrat afară din hangar. Aveam mare încredere în motorul lui de ultim tip, puternic, şi în aparatura sensibilă de bord. Îl montasem singur aproape piesă cu piesă.

Îi adăugasem mici perfecţionări la sistemul de aterizare, pe schiuri şi roţi. Aveam, de asemenea, mare încredere în mine, în calmul şi norocul meu de totdeauna la pilotat. Ceea ce mă îngrijora serios era prognoza vremii şi ciclonul care se apropia din vest. În răstimpul scurt pînă la declanşarea uraganului alb trebuia să-l caut pe geolog, printre colţii de stîncă ori în căldări cu gheaţă şi să-l pescuiesc grabnic din acea regiune aproape inaccesibilă pentru aterizare şi zbor.

Înainte de a porni, am mai zvîrlit o privire îndîrjită spre „Mastodontul lunar", cum botezasem eu înaltul gheţar nordic, la poalele căruia, ferită de vînturi turbate, era aşezată mica noastră tabără.

Înaintea moviliţelor de zăpadă, sub care se ascundeau corturile şi cabanele noastre, fîlfîiau vesele cîteva drapele, printre care şi cel românesc. I-am surîs, ca unui frate. Peisajul familiar, cu podişul sclipitor de gheaţă, se deschidea larg pe două părţi. Cerul părea o gresie străvezie, nesfîrşită. Soarele era ascuns de nori, dar lumina sa, difuză şi totuşi vie, de zi polară, ireală şi durabilă, dădea gheţurilor tonuri delicate, schimbătoare, aurii şi verzui, ivorii şi transparente.

Doar masivul, în parte stîncos, în parte înghețat, arunca o umbră imensă, neagră ca smoala, pe platoul alb. Trebuia, așadar, să trec peste crestele lunare ale mastodontului acesta încruntat și vînăt.

Știam că imediat ce mă voi ridica în văzduh, în masa deasă și vînzolită a norilor, nu voi mai vedea aproape nimic. Singura posibilitate de a „privi“ putea să-mi fie oferită doar de ecranul radiolocatorului.

— Să sperăm că-l voi găsi pe Nils, am mormăit mai mult pentru mine și am dat drumul fluxului termic.

Aparatul duduia plăcut și-n jurul cîmpului de radiații infraroșii pe care-l răspîndea bănuiam cum se ondulează aerul rece, brusc încălzit, și cum se topește ninsoarea ce cădea pe aripi și fuselaj.

Am decolat apoi și am luat îndată înălțime, virînd avionul în direcția munților.

Altimetrul urcă mereu. După cum mă așteptam, pe aci, în văzduh, e o furtună albă, grea, dar aparatul meu nu se sinchisește de viscole, trece prin norii denși ca prin coada unei comete de iaurt.

Dau drumul radioului și vreo jumătate de oră înaintez egal și fără emoții. De aceea îmi îngădui să ascult muzică și să visez. Oare ce-or face ai mei, la ora asta? Mama, desigur, își prepară cursul sau lucrează la vreo comunicare despre bacterii. Sau poate ascultă și ea vreun concert... Tata e cu siguranță absorbit de un roman sau discută cu vreo „stea“ pe care-o antrenează, despre greșelile ultimului meci. Ori poate că îmi scrie, cu slova lui mare, copilărească și energică — de sportiv ieșit la pensie — dîndu-mi raportul despre ceea ce s-a mai întîmplat la stadion, în cartier, în țară...

Ce departe și ce aproape sîntem toți trei! Și ce noroc că ei, fiecare în felul său, îmi înțeleg nebunia... Sînt singurul lor fiu — minunea și pacostea familiei! Desigur, îl înțeleg și eu: Nu e ușor să rămîi în sînul cămi-

mului, după treizeci de ani de chinuri și iluzii, fără unicul tău odor, ba pe de asupra și să tremuri pentru el în fiecare zi... Știu că mama ar fi dorit nespus să fiu ca ea, un biolog sobru. Iar tata s-ar fi mulțumit să fiu handbalist, ca el la 20 de ani (bineînțeles în echipa națională), să fac călătorii glorioase, dar scurte și să nu mă antrenez pentru zboruri pe alte planete... Iar aici, în Antarctica, unde am venit să mă „călesc", e tot un fel de „planetă necunoscută"... Departe, prea departe de ei... Știu, și le sînt recunoscător că nu-mi spun prin vorbe toate astea... În schimb, Roxana ce-o fi vrînd de la mine? Nu știa că sînt pilot de încercare, și încă unul de altitudine? Nu știa că sînt picat din Lună, mistuit de ambiția de a vedea cu ochii mei ceea ce alți ochi de oameni văd doar la cinema? De ce mi-a sucit capul tocmai mie?

Și-acum să se supere că am plecat la Polul Sud, că o „părăsesc", preferînd să stau cu pinguinii și cu focile, lîngă niște sloiuri și nu lîngă ea! Ah, zău, că nu știu dacă inima ei egoistă nu a devenit cumva un bulgăraș de gheață, prin simpatie cu Antarctica!... Nils ăsta are o nevastă și trei fetițe... Și foarte mulți exploratori sau cosmonauți au niște soții sau iubite răbdătoare, care-i văd o lună pe an, dar nu le scot ochii pentru asta... Roxana însă e autocrată ca și Ludovic al XIV-lea: ori ea, ori Antarctica!...

— Atenție, Prodan, răsună în cască vocea lui Gilbert. Cum merge? Te urmărim cu toții. Nu uita să transmiți din jumătate în jumătate de oră, cum decurge zborul.

— Chiar acu o să intru în horă, îi răspund, atent la norii care se reped spre botul avionului meu.

— Joci „Perinița" cu vreo zînă de gheață? glumește el.

— Ești un franțuz neserios. Te gîndești numai la sărutări.

— Bineînţeles.

— Eu însă, *mon ami,* mă gîndesc să dansez hora cu Ielele văzduhului, de aci din Antarctica.

— Cu-u-m? Iele? Ce-s astea?

— Sînt nişte năluci mai grozave decît vrăjitoarele din Noaptea Walpurgiei. Nişte zmeoaice. Vîntoasele.

— Lasă prostiile şi spune mai bine ce înălţime ai?

— Eu personal, un metru optzeci şi patru, iar „Bătrînul Emil", cu vreo trei mii mai mult, deocamdată. Dar curînd o să-l reduc la cîteva sute de metri şi o să-l fac să treacă, razant, de-a lungul spinării muntoase, ca să-l admirăm pe geolog cum face schi. A comunicat ceva? Are cu el radio-emiţătorul?

— Sigur. Îţi dau îndată coordonatele la care se află.

— Slavă domnului că suedezul ăsta ţicnit nu şi-a uitat emiţătorul în morenă şi nu şi-a pus în buzunar un cuarţ banal. Poate că are şi o rachetă de semnalizat?

— Are mai multe rachete. Verzi şi mov. Ţine minte: semnale *verzi* şi *mov.*

— O să-i cer neapărat scuze. L-am subapreciat. Ar trebui să mai aibă la îndemînă un teren de aterizare şi, bineînţeles, o sticlă de whisky şi aproape că plimbărica mea va fi răsplătită.

— Nu te grăbi. Larren ne-a transmis că a găsit chiar pe creastă urmele care-l interesau, dar că nu te sfătuieşte să aterizezi. Propune să-ţi dai întîlnire cu el pe versantul celălalt, unde crede că va descoperi o platformă mai netedă, bună pentru aterizaj.

— Bine. Eu ca eu, trec creasta călare pe Zmeu, dacă nu m-oi izbi de colţii muntelui. Dar el, imbecilul, trece dincolo, pe-un covor zburător?

— A dat peste nişte pante de gheaţă. Susţine că le va folosi cum trebuie, graţie performanţelor lui de schior.

— Şi graţie echipamentului, sper, am mormăit nelămurit.

— Da, dacă asta te interesează, află că are în rucsac pînă şi tuburi de oxigen, şi baterii solare termice, de rezervă, pentru cască şi pentru costum.

— În regulă.

În clipa următoare l-am pierdut pe amicul meu Gilbert şi în schimb am dat de dracu în carne şi oase, sau măcar de capcana lui. Căzusem într-un gol de aer, apoi îndată mă zgîlţîiră nişte walkirii vijelioase şi năbădăioase. Din îmbrăţişarea lor m-am smuls totuşi cu abilitate şi am stabilit deriva avionului la vîntul din flancuri.

„Bătrînul Emil“ s-a redresat imediat şi a pornit din nou să ia cu asalt spinarea mastodontului.

Am mai zburat o jumătate de oră la mare înălţime, orientîndu-mă cu radiolocatorul meu credincios, căruia îi rămîn recunoscător pentru acele clipe. După aceea am reluat legătura radio cu francezii şi am aflat de la ei în ce punct sau mai bine-zis în ce perimetru de pe versantul celălalt trebuia să-l găsesc pe geolog.

În sfîrşit, am escaladat muntele. Priveliştea pe care mi-a oferit-o necunoscuta pantă a gheţarului gigantic nu era mult deosebită de ceea ce mai văzusem în Antarctica şi de ceea ce aveam să văd, poate, aiurea, pe alte planete. Atîta doar că avionul meu era primul care-şi purta umbra-i lunecătoare peste vasta întindere desfăşurată în terase, imaculată şi străpunsă din loc în loc de enormii dinţi de piatră vînătă. Acelaşi relief stîncos şi sclipitor, cu contraste de lumină izbitoare, ca pe Lună. Hăuri negre — prăpăstii şi văi aride — alături de arene albe, neclintite, ca nişte fantastice tipsii de sidef.

Am descris, deasupra lor, cîteva viraje largi, îmbătat de sentimentul că planez printr-un văzduh pur, nestrăbătut pînă la mine decît de soare şi de furtuni polare.

Rotindu-mă nebuneşte, m-am apropiat de sol, de

acest necunoscut pămînt, aproape complet tăinuit sub blocuri perene de zăpadă, care urcau spre mine vertiginos. Îi deosebeam acum crestele vinete, dăltuite de vînt, podişurile vălurite — şi trei cratere, unul spre culme şi două mai jos. În văi afunde, mici şi rotunde ca nişte bănuţi, sclipeau safire albastre nenumărate. Poate erau lacuri de gheţari, poate erau doar oglindirea unor iluzorii lumini australe, atît de obişnuite pe meleagul ăsta.

„În vara următoare, mi-am făgăduit, voi veni din nou aci, ca să fac hărţi şi filme din avion".

M-am rupt apoi din vraja polară şi am început să-l caut pe Nils, cu amănunţime. Cercetam coasta în direcţia indicată, aproape de tot de sol, apoi mă înălţam brusc, întorceam, făcînd un viraj larg spre vale, şi o luam de la început. Din cinci în cinci minute lansam rachete luminoase. M-ar fi văzut, cred, şi „puricii de zăpadă" în cazul în care s-ar fi aflat vreunul printre stînci. Numai suedezul nostru nu dădea semne că mă vede. Îngrijorat, m-am urcat iar deasupra muntelui şi am făcut contactul prin radio cu Baza noastră, luînd încă o dată coordonatele geografice ale locului. Din nou am început să cercetez terenul stîncos — din nou fără rezultat. Între timp, fusesem înştiinţat că un ciclon cu o viteză de 60 m pe secundă bîntuie cealaltă creastă şi ameninţă să se prăvale şi peste versantul meu. Am fost sfătuit ori să urc în straturi mai liniştite, ori să aterizez unde voi socoti că e prudent. Am ales ultima soluţie, mai potrivită şi cu misiunea mea. Continuam să fiu neliniştit de soarta lui Nils — şi căutam locul cel mai apropiat de „pîrtia lui de schi". Din fericire, ochisem pe culme o platformă lucioasă, care după toate semnalmentele radarului părea să fie o pistă de gheaţă potrivită pentru aterizaj. Am coborît avionul cu bine, exact în clipa în care s-a pornit vijelia. Sus de tot, cerul era luminos, transparent, aşa cum e el numai la

poli ziua, dar în jurul meu, pe munte, vîntul sufla cu furie, viscolind și măturînd în trîmbe șfichiuitoare zăpada măruntă, ca un nisip orbitor.

Am stat în cabină, o vreme, chibzuind ce să fac. Îmi era teamă că ninsoarea deasă va acoperi limba de gheață și eventual și urmele lui Nils — și atunci nu-l voi mai vedea niciodată. M-am hotărît la iuțeală. Mi-am pus casca și am luat cu mine o sanie pe care am încărcat-o cu scînduri, o lopată, frînghii, trusa alpină și cea medicală, foi de cort și alte lucruri, și am plecat în căutarea lui Nils. De „Bătrînul Emil" nu duceam grijă. I-am lăsat aprins un reflector și am lăsat să meargă în continuare caloriferul intern și instalația de raze infraroșii din exterior — ca să nu înghețe. M-am uitat la ceas. Era patru și un sfert. M-am înhămat la sanie și am pornit-o. Mergeam către fîșia de ghețar care cobora din vîrful muntelui, luptîndu-mă cu vîntul și zăpada. Cu tot echipamentul meu polar, simțeam suflarea înghețată a aerului pînă la oase și, ce era mai prost, înaintam foarte încet, orbit de viscol. Noroc că sînt rezistent că un robot și hrănit ca un campion atletic. Am bîjbîit prin furtună aproape două ore, pînă am ajuns la locul unde se termina limba ghețarului, aproape de niște stînci mici. Geologul nu se vedea nicăieri. Nicăieri nu se zărea vreo ridicătură albă de omăt, sub care să poți bănui că zace vreun om ascuns sub ea. M-am învîrtit nedumerit și foarte ostenit în jurul stîncilor. Pe urmă, mi-a dat prin minte că Nils, în cazul că ar fi sosit la locul întîlnirii, tot n-ar fi stat degeaba pînă la venirea mea și ar fi cercetat ceea ce i s-ar fi părut mai interesant sau și-ar fi căutat un adăpost care să-l apere de vînt.

Îndărăt spre platforma unde-mi lăsasem avionul nu se aflau pietroaie decît la mari depărtări. Știam după indicațiile radiolocatorului că relativ aproape de limba de gheață, ceva mai în vale, se găsea unul dintre cra-

terele văzute de mine. Am socotit că pe suedez l-o fi interesat craterul. Am înfipt în zăpadă o antenă de aluminiu înaltă de 3 metri şi terminată cu un glob cu baterie electronică, sclipitoare, ca să am un reper pe drum, la întoarcere. M-am urcat pe sanie şi mi-am făcut vînt la vale, către crater. Cîteva clipe, sau poate ceva mai mult, am lunecat fără stavile, orbit de viscol. Apoi deodată sania mi s-a înfundat în zăpadă, în mod surprinzător. Ceva trosni şi eu am căzut pur şi simplu printr-un horn de gheaţă, într-o grotă. Mă rostogolisem cu sanie şi cu lucruri cu tot, ca într-o cădere de zăpadă, din fericire scurtă, fiindcă podul fals peste care picasem era boltit la mică înălţime. Costumul mă protejase în cădere, iar acum mă trezii la adăpost şi de suflarea viscolului. Grota avea într-o latură o deschizătură în jos, ca un tunel de piatră sau de gheaţă. M-am tîrît pe burtă într-acolo, cu multă prudenţă, să văd ce e dedesubtul adăpostului meu. „Tunelul“ ducea într-un alt etaj de grotă, imaculat, şi nu mai adînc de doi metri. Nu se auzea nici un zgomot. De teamă să nu se surpe iarăşi podul de zăpadă cu mine, respiram încet, prin tubul de oxigen. Şi atunci *am văzut* o lumină verzuie, urcînd din peştera de dedesubt către mine, în spirală. Dacă ar fi fost o lumină de altă culoare, poate că nu mi-aş fi pierdut capul şi aventura mea uluitoare n-ar fi luat întorsătura pe care-a luat-o. Dar eu, zăpăcit de surpriza căderii şi ştiind că Nils avea cu el rachete ce declanşau un semnal *verde*, am socotit că în grota aceea de dedesubt se găseşte chiar el, Nils Larren, şi că semnalizează la întîmplare. Lumina verzuie a durat trei clipe, apoi s-a stins şi, din nou peste alte trei clipe, a reapărut.

Atunci am desfăşurat planul meu de salvare. Am înţepenit scara de frînghie într-un perete de stîncă şi am coborît încet, luminîndu-mi calea cu o lanternă.

Cînd am ajuns jos, am auzit un ticăit slab, parcă

metalic. Nu se vedea nimic clar. Lanterna mea scotea din haos, cu raza ei gălbuie, pereţi de piatră vineţi, cutaţi vertical. „Podeaua“ grotei era de zăpadă, de gheaţă adică, şi cobora lin, undeva. Am mers cu băgare de seamă, căutînd cu lanterna pe jos un trup de om sau ceva, vreun semn că Nils a trecut sau se afla pe-acolo. Mi-era teamă să strig, să nu isc vreo surpare. După ecoul tot mai amplu pe care-l făceau paşii mei am bănuit, pe bună dreptate, că grota aceea se lărgeşte din ce în ce. Mergînd astfel m-am pomenit într-un fel de peşteră cu pereţii de stîncă şi podeaua de gheaţă. Mi-era teamă că „podeaua“ este un fel de pod fals şi că de fapt „grota“ e o prăpastie stîncoasă, umplută din loc în loc cu punţi de gheaţă de diferite grosimi. Tot rătăcind şi luminîndu-mi drumul, am văzut însă într-o latură a peşterii subterane o apă. Era cît o baltă micuţă, perfect rotundă, poate o minusculă căldare glaciară umplută ochi. La fel de întunecate ca şi pereţii, undele lacului, în locul unde-mi proiectam eu fascicula de raze, deveneau de o culoare verde-închisă şi atît de neclintite că m-am înfiorat. Cîştigasem însă un indiciu de preţ. În jurul lacului cel puţin „podeaua“ nu poate fi „falsă“, ci solidă, fie că-i de piatră, fie că-i de gheaţă.

„Aşadar, am apă la îndemînă — mi-am spus. Cum de nu e măcar acoperită cu o pojghiţă de gheaţă?“

În mod automat mi-am aruncat ochii pe termometrul-brăţară pe care-l purtam. Arăta +8°. M-am mirat, dar nu din cale-afară. Chiar aci, în Antarctida, în diferite locuri pe litoral şi chiar pe „continent“, fuseseră descoperite „oaze“ cu climă mai dulce. Iată că mie îmi revenise cinstea să descopăr o „oază“ *subglaciară*. Stăpînit de curiozitate, mi-am scos termometrul-brăţară şi cu ajutorul unei frînghiuţe am coborît instrumentul în apă. Cînd l-am controlat, mercurul arăta +28°, iar metalul inoxidabil în care era încastrat termometrul fusese oxidat. În clipa aceea mi-a trecut prin minte să-mi

verific ceasul: acele lui de oţel, cele mari, se învîrteau fără rost, într-o mişcare tembelă.

Atunci a reapărut raza verzuie, pe care o atribuisem în mod greşit rachetei lui Nils. Am văzut-o *precis*, ondulînd pe pereţii vineţi ai grotei, fulgurantă, stranie şi luminoasă, descriind aproape un cerc perfect în jurul meu. Urmărindu-i traiectoria lentă, n-am putut la început să-mi dau seama de unde izvorăşte. Eram uluit, vrăjit, parcă intrasem într-un basm. Deşi simţeam o nelinişte gravă, nu m-aş fi smuls din locul acela nici dacă aş fi fost sigur că voi fi iradiat ori ucis de o forţă sau de nişte factori încă nedeterminaţi, dar nocivi. Am avut intuiţia că voi vedea *ceva ce nu a văzut nimeni pînă la mine*, că voi fi pus în legătură cu o altă lume. Precizia matematică a succesiunii şi mai ales a ondulării acelei raze verzui (de care nu mă mai îndoiam că e un semnal, indiferent de unde provenea) îmi pricinuia o surexcitare cum nu mai trăisem pînă atunci. Am stins lanterna. Ceasul nu-mi mai era de folos. Îmi auzeam doar pulsul bătînd în tîmple ori auzeam un alt ticăit, abia perceptibil.

Şi deodată fulgerul-semnal ţîşni chiar din spatele meu, parcă de pe ţărmul lacului.

Lumina a descris acelaşi drum circular, pornind cam de pe la mijlocul pereţilor şi urcînd în sus, apoi descrescînd şi rotindu-se pînă jos, unde se stingea.

Am numărat în gînd — ca să am senzaţia exactă a timpului scurs — şi din nou, după vreo trei minute, raza verde reapăru.

Atunci, cu o infinită precauţie, m-am răsucit cu faţa spre lac şi mi-am aprins lanterna, trimiţînd fasciculul electric, palid, înspre punctul de unde o văzusem pornind.

Marginea lacului mi s-a deslușit a fi asemenea unei buze de crater — vulcanic ori meteoritic, nu ştiam bine. Pe jos era presărat grohotiş sticlos şi opac, şi mulţi bo-

lovani negri, acoperiţi pe alocuri de o pulbere cenuşie sau poate de nişte licheni sau oxizi necunoscuţi. Toate lecţiile de geologie, pe care mi le ţinuse Nils sau pe care le învăţasem cîndva, îmi zburaseră din minte şi n-aş putea să spun că am recunoscut, în jurul lacului, vreo rocă anumită. O clipă am avut intenţia să fug din această „oază de piatră" şi să-l caut pe suedez, să-l aduc neapărat aci, să vadă el însuşi grota. Însă picioarele îmi erau ca de plumb şi nu m-am mişcat din loc.

Pe jos, prin această masă de pietre mici, nu reuşeam să descopăr ceva deosebit, care să constituie pentru mine revelaţia „sursei".

Semnalul irumpse apoi din nou, foarte aproape de mine, tot ca din pămînt, din nişte pietre mărunte, pe care le vedeam distinct. „Aşadar, sub ele se ascunde, în mod precis, „masa" misterioasă — mi-am spus. Îmi părea rău că nu-mi luasem din avion contorul Geiger să detectez şi să măsor cu el eventualele radiaţii. Dar nu-mi păsa de pericolul lor. Curiozitatea mi-a fost mai tare. Şi apoi nu simţeam nimic, nici o ameţeală, nici o greutate în cap, nimic deci care să fie o alarmă organică.

Am făcut doi paşi, cu cizmele mele moi de focă, şi am răscolit puţin, cu oarecare teamă, grohotişul acela. La suprafaţă se aflau doar nişte pietre negre şi cenuşii. Dedesubtul lor am găsit însă o puzderie de cristale ca de sare — albe, unele sparte. Printre ele se vedea ceva ca un poliedru ciudat, părînd abia mai mare decît o palmă de-a mea. L-am atins, ştergîndu-i cu mănuşa mea groasă praful (era praf din sfărîmături sau poate microorganisme ori un strat izolator?), dar nici atunci nu am simţit nimic.

În aceeaşi clipă însă, raza verzuie a ţîşnit din nou în sus. De rîndul ăsta vedeam perfect cum izvorăşte dintr-o muchie a poliedrului transparent, de aceea, instinctiv, mi-am retras mîna, deşi nu mă curentase nimic.

Raza a început apoi să onduleze, trecînd lent peste pereţii dimprejur. Avea, în mersul ei ritmic, ceva halucinant, fantastic. Simţeam că trebuie să-i descifrez „semnalul“ ca să curm această obsesie. Poate că nu era, la urma urmei, decît un mineral cu însuşiri pe care nu le puteam intui eu, dar voiam să le cunoască neapărat Nils, savanţii ceilalţi, ori alţi oameni ca şi mine. În tot cazul, părea un mineral „magic“, dacă nu cumva era chiar pur şi simplu un fel de laser necunoscut.

„Fie ce-o fi — m-am decis — face să-mi risc pielea pentru o astfel de minunăţie. O să-l iau cu mine chiar acum.“

Am încercat să-l ridic. Nu era mare. În schimb era atît de greu, sau era atît de „lipit“ de locul său, că abia-abia l-am putut clinti de-acolo În momentul, însă, în care i-am schimbat poziţia — un şuvoi luminos verzui, aşa de orbitor şi de larg, a irupt din el, încît mi-am pierdut cumpătul şi m-am dat înapoi doi paşi, împiedicîndu-mă de ceva şi căzînd cu zgomot, pe spate, printre pietre. Probabil că m-am lovit şi am leşinat o vreme. Cînd am redeschis ochii, nu mă mai aflam în acelaşi loc — cel puţin aşa am crezut la început.

Jur-împrejurul meu erau nişte păduri imense, tropicale, cu trunchiul solzos, roşcat ca un chihlimbar, şi cu numai două frunze drept coroană, două frunze ca două elice enorme, de-un verde fraged, cărnos. Copacii nu mişcau, păreau împietriţi. Şi totuşi, întreg peisajul, de o profunzime şi amploare uluitoare, era însufleţit, dădea senzaţia vieţii.

Lianele, tufele şi ierburile, aflate între înalţii arbori, se îndoiau şi se agitau, sub nişte mase străvezii, argintate şi săgetătoare, care se prăvăleau de sus, peste ele. Ploua. Nu se deslușea vuietul sau plesnetul lichid al apei, nu-i simţeam picăturile sau răceala, dar fără îndoială *ploua*, iar vegetaţia aceea colorată şi luxuriantă *ardta* noven şi respira cu nesaţ atmosfera umedă.

Bulmăcit, mi-am întors privirile în toate părţile.

Mă găseam, după toate aparenţele, în mijlocul unei poiene, în plină junglă. M-am pipăit. Eram eu, Dan Prodan. Aveam pe mine costumul *meu* de pilot polar. În preajmă, pe o suprafaţă redusă la atît cît puteam cerceta eu cu mîinile înmănuşate, pămîntul era înghe-ţat, zgrunţuros, pietros.

Dar *eram* totodată transportat şi în plină junglă fre-mătătoare; nu părea vis ceea ce vedeam la doi paşi de mine, deşi o tăcere de moarte umplea spaţiul . . .

Mi-am întors capul spre stînga: aceeaşi pădure gi-gantică, în care privirile mi se pierdeau în desişurile verzi dintre trunchiuri.

Încet, m-am răsucit spre dreapta: aci pădurea se oprea şi o vastă cîmpie se desfăşura pînă departe, la linia albastră ce putea închipui oceanul sau zenitul.

Involuntar am cercetat cerul — sau spaţiul de peste mine, de deasupra pădurii şi a cîmpiei. Am descoperit o cupolă alburie, pe care dansau şi pîlpîiau mii de lumini spectrale, desfăcute în evantaie şi jerbe, ca o auroră boreală. Văzusem aci, la Pol, destule fenomene de acest fel, dar totdeauna arcul lor strălucitor îşi resfrîngea culorile — e drept ceva mai palide, mai diafane — asu-pra peisajului înconjurător. Zăpezile luau şi ele tonuri violete sau zmeurii, pastelate, care piereau odată cu dispariţia aurorelor de pe cer. Spre deosebire de ele, acest „spectacol“ străluminos nu se integra deloc cu restul perspectivei. Nici o nuanţă portocalie, albastră intens sau purpurie, din cerul străfulgerat de lumini nu se reflecta, în peisajul tropical, atît de real.

Pretutindeni era mişcare — în ţesătura de raze orbi-toare, în oblicele şi tremurătoarele perdele de apă, în vegetaţia vie din jurul meu, care se unduia neîncetat. Priveam fascinat şi aproape paralizat de emoţie . . . Am văzut apoi cum ploaia s-a rărit şi cum — deşi „aurora polară“ de peste pădure nu-şi schimbase deloc jocul de

lumini — jungla începu să se rumenească, iar mişcarea ierburilor încetini. O lumină solară, pămîntească şi foarte intensă, învăpăie brusc trunchiurile înalte. Am întors capul şi am văzut, la marginea cîmpiei, un răsărit de soare maiestuos. Era atît de ciudat să-l văd în această atmosferă saturată de linişte, dar plină de viaţă, încît l-am admirat cîtva timp, uitînd aproape unde sînt.

Cînd mi-am întors privirile, am zărit chiar în faţa mea, la pîndă, o reptilă uriaşă, ireală, totuşi înspăimîntătoare, cu o gură enormă cu dinţi şi cu nişte ochi bulbucaţi ca de broască şi roşii ca jarul. Deschisese larg botul, fără să scoată nici un sunet. Numai guşa-i mare şi solzoasă, cenuşie şi verde, palpita, palpita...

Monstrul a sărit apoi drept către mine.

Am strigat şi am făcut o mişcare instinctivă de apărare, cu braţul. Lanterna mi-a scăpat din mînă, s-a rostogolit şi s-a izbit cu zgomot sec de pietre. În aceeaşi clipă dinosaurul, copacii imenşi, jungla, totul dispăru în negură şi rămăsei înconjurat doar de pereţii „grotei“ ca de un ecran circular, luminat slab în cenuşiu.

Nu mai eram, aşadar, în întuneric, ca în primul moment al sosirii mele în peşteră. Deasupra, fulgurantul joc de culori continua totuşi să se desfăşoare. Îmi dădeam perfect de bine seama că „aurora“ şi „cerul“ erau de fapt o proiecţie de lumini mirifice pe plafonul înghеţat şi înalt de vreo 2—3 metri al grotei. Îmi revenisem din surpriză, însă aveam, alături de acest sentiment de triumf al raţiunii, un regret nesfîrşit că sfîşiasem, brutal, spectacolul „cineramic“ atît de uluitor, pe care mi-l oferise misteriosul poliedru. Acesta era deci un fel de aparat de proiecţie a unor imagini, poate reale..., pus în funcţiune întîmplător de mine... Dar, prima oară, ce anume a „declanşat“ raza verzuie, totuşi? Rostogolirea mea pe gheaţă, căderea de sus de la „etajul“ celălalt să o fi declanşat? Sau mă aflam

în fața unei forțe necunoscute și atît de extraordinare, închise în poliedrul translucid, încît să nu-și fi epuizat energia în decursul milioanelor de ani pămînteşti de cînd ciudatul aparat fusese închis în acea grotă?

Aşteptam, înfrigurat de curiozitate, să văd ce va urma. Dar, în afara jocului boreal de pe cupola de zăpadă, nu mai apăru nici o imagine şi nici snopul de raze verzui . . .

Eram încredințat că „peisajul tropical“ pe care-l văzusem mai înainte fusese „prins“ ca într-un aparat de filmat, pe planeta noastră, însă în era mezozoică, poate chiar în acest loc, în Antarctida, unde se întindea pe atunci faimosul şi caldul continent al „Gondwanei“, cum presupuneau geologii. Planta numită „Glossopteris“, fosilă specifică acestor formațiuni arhaice, era asemănătoare arborilor pe care-i zărisem, numai că părea pitică, degenerată colosal față de ei. Dacă nu mă înşelam, atunci sudicul continent terestru dinainte de glaciațiile vechi fusese într-adevăr vizitat de nişte fiinţe gînditoare, evoluate, venite desigur din alte planete. Poate acele fiinţe ori altele mai cercetaseră Terra şi în alte epoci şi lăsaseră, întîmplător sau nu, *mesaje* pe care noi nu reuşeam să le identificăm încă . . . Ce era acest misterios poliedru decît un *mesaj*, real, inimaginabil de tangibil? Declanşasem, prin încercarea mea de a-l muta din locul său o reverberaţie de imagini, vechi de milioane de ani, şi care puteau fi înţelese prin simplul şi tulburătorul lor spectacol real . . .

Mi se părea, deci, firesc *să aştept* continuarea „mesajului“ sau să încerc, indiferent de urmări, să-l mai provoc o dată, să silesc poliedrul să-şi mai arunce lumina lui tulburătoare peste pereţii din jurul meu.

Ce întîmplare de necrezut să dau peste el!

Razele spectrale, boltite peste capul meu, îmi indi-

cau că „emisia“ nu e total întreruptă. Dar, de data asta, şovăiam să ating miraculosul poliedru, dintr-un sentiment tulbure de extaz şi de teamă. Ce aveam să văd în continuare dacă îi voi schimba poziţia încă o dată? Aveam să văd *chipul* şi poate povestea acelor navigatori stelari, planeta lor îndepărtată, drumul lor spre Terra, imagini ale unei lumi nepămînteşti, lume în care totuşi aveam dovada că raţiunea înaltă e conducătoare? Sau trebuia să văd doar simple „înregistrări“ ale vieţii arhaice de pe planeta noastră, pe care probabil extratereştrii o studiaseră cu sonde speciale înainte de a pogorî? Cum arătau oare rachetele lor, vehiculele lor? Era posibil ca aceşti „călători cosmici“ să fi revenit şi în epoci mai apropiate, în timpul Babilonului, al faraonilor sau chiar mai de curînd, în deceniile trecute? Poate că *ei* sînt misterioşii vizitatori din „farfuriile zburătoare“ presupuse a circula chiar şi acum, în vremea noastră?

Tectitele găsite în deşertul Libiei şi chiar aici la Pol pot fi, aşadar, rămăşiţele unor aparate de-ale lor, asemenea poliedrului, sau sînt doar urme topite, metamorfozate, din vreun corp ceresc necunoscut?

Oricum, şi descoperirea unei tectite în Antarctica, şi intuiţia lui Nils păreau legate de prezenţa acestui cristal ciudat din grotă, care se afla sub ochii mei.

De aceea ardeam de nerăbdare să-l fac din nou să-şi proiecteze lumina şi tainele, dar mi-era frică să nu-l descarc din greşeală sau să dezlănţui din el energia necunoscută, desigur foarte primejdioasă, pe care o conţinea.

Cu mult mai mare grijă decît întîia oară, m-am uitat spre poliedru. Ochii mi se obişnuiseră cu fluorescenţa boreală de sus, care lumina slab, în cenuşiu, peretii peşterii. Am aşteptat mult timp, socotind că raza verzuie va ţîşni din nou. În zadar.

Nu puteam aştepta însă la infinit, trebuia să intervin, să repun eu însumi în funcţiune poliedrul, să-l silesc să-şi continue „filmul".

M-am tîrît pe burtă, încercîndu-mi drumul cu prudenţă, şi am orbecăit aşa, lungă vreme.

Mi-am scos şi mănuşile ca să pot pipăi cu grijă pietrele şi cristalele din jurul meu. Toate erau îngheţate.

Poliedrul meu nu le încălzise deloc în timpul „emisiunii" recente... Dar atunci lacul cald... Şi căldura din peşteră, cum se explicau?

Mă nelinişteau aceste probleme, fiindcă nu le puteam găsi un răspuns imediat. Poate că lacul îşi datora căldura — ca şi alte oaze antarctice — unor factori obişnuiţi în aceste locuri, de pildă: căldura puternicelor raze solare din timpul verii pe care el le păstrase. Ori poate avea pe fund un gheizer, aşadar un izvor termic? Sau poate, în adîncul lui, se afla o altă sursă radiantă, fie naturală, fie... Era posibil ca lacul să fi fost creat de sfărîmarea unor aparate încărcate cu o energie necunoscută pe Terra?

Dar nu, nimic nu părea îndeajuns de primejdios ca să mă oprească. Şi orice ar fi fost *înăuntrul* poliedrului eram hotărît să-i forţez taina. Viaţa mea nu făcea două parale faţă de experienţa pe care o trăiam.

Mîinile îmi tremurau şi pipăiam pietrele şi gheaţa cu o nerăbdare îngrozitoare, în timp ce mintea-mi mergea mai departe, cu luciditate.

În sfîrşit, am recunoscut poliedrul după muchiile multiple şi lungi. Ca şi prima oară, părea sudat cu locul şi cu pietrele din jurul său. Am scobit grohotişul de sub el şi mi-am făcut loc mîinii drepte. Era o gravă imprudenţă, dar nu mai puteam da înapoi. Degetele îmi erau amorţite sau uşor îngheţate... La pipăit, straniul aparat era rece, dur şi oarecum tăios. L-am întors cu abia o jumătate de centimetru... Şi, brusc, o rază verzuie, îngustă, izvorî dintr-o muchie şi

își începu rondul, pe pereți, cam de la jumătate de metru în sus de mine.

Așteptam, surescitat.

Cînd lumina verde ajunse la latura de sus a grotei și întîlni o fulguire din țesătura de lumini irizate și boreale de pe plafonul alb, pereții deveniră deodată luminiscenți într-o culoare gri-verzuie, uniformă, apoi se făcură albi ca un ecran cineramic, orbitori de albi, orbindu-mă.

Mi-am acoperit ochii, și de-abia după un timp am putut să privesc din nou. Deasupra mea continuau să se interfereze jerbele multicolore, ca o boltă stabilă de unde.

Pereții străvezii, printr-o iluzie grandioasă, cedară locul unor imagini nemaivăzute, copleșitoare. Ca și la prima „proiecție", cînd m-am trezit în plină junglă, spectator al unei stranii „emisiuni", și acum m-am pomenit într-alt loc decît cel real.

Eram parcă în centrul unui ocean violet-pal, limpede, legănător și deocamdată pustiu. Însă sugestia vizuală *de mișcare*, de balans, de ritm, de flux și reflux, devenise așa de puternică și de liniștitoare totodată, încît mi se părea că eu însumi sînt o moleculă de apă, perfect integrată acelui univers lichid, și în același timp simțeam că sînt *eu însumi*, cu voința și rațiunea mea proprie. Imaginea tăcută și unduitoare a oceanului violet a durat indefinit pe „ecranul" din jurul meu. Atît pot să spun că, în tot acest răstimp, m-am simțit invadat de un sentiment poetic și pașnic, greu de tălmăcit în cuvinte. Nu știam dacă e un simplu reflex odihnitor al peisajului, poate real, poate imaginat de cei care mi-l făcuseră sensibil, sau dacă, pe acest „ecran", încărcat de forțe materiale necunoscute, mi se crea și o sugestie, un fel de comunicare de idei, de sentimente... Oricum, trăiam o stare psihică pe care n-o mai simțisem decît în vis.

M-am gîndit atunci ce-ar fi făcut hazardul dacă poliedrul ar fi căzut nu în centrul acestei mici grote ascunse în zăpezi, ci în mijlocul unui adevărat crater antarctic înghețat, cu munți albi drept ecran natural, și cu cerul Pămîntului drept boltă. Mă gîndeam ce spectacol unic s-ar fi desfășurat pe vastul ecran geologic și ce-ar fi putut vedea acel pămîntean care, din întîmplare, ar fi nimerit acolo, cum am nimerit eu aci.

Îmi treceau prin minte tot soiul de gînduri, pe cînd stam în mijlocul grotei subterane, pierdut în contemplarea acelui ocean mov, nesfîrșit . . .

După o vreme, apele oceanului s-au tălăzuit în sens contrar, de parcă ceva, o navă, mă purta prin adîncul valurilor. Urmărindu-i mersul, peisajul își schimba perspectiva cu repeziciune.

O presimțire vagă, bucuroasă, îmi urcă în piept. Priveam acum oceanul și simțeam că, în direcția în care imaginile se derulează sub ochii mei, în jurul meu, va apărea un indiciu real și tulburător al legăturii între poliedru, ființele care l-au construit și între mine, ca spectator de pe Terra . . .

Într-adevăr, nu mult după aceea, o lumină fusiformă neprecisă a fulgerat prin apele violete și legănate. Apoi „ecranul“ s-a modificat; pe trei laturi închipuia desigur oceanul. Într-o parte, însă, apăruse un fel de polip de mărgean răspîndind o dulce lumină trandafirie, ca un fel de satelit luminiscent.

Polipul uriaș creștea ca și cum mă apropiam de el. Imaginea lui părea luată de la o distanță sau de la o înălțime pe care n-aș putea-o aprecia, dar pe care o bănuiam uriașă (ca dealtfel orice noțiune de spațiu sau de timp legată de universul și ființele care au construit poliedrul). Deodată am priceput că de fapt ceea ce luasem eu drept un polip marin era un oraș de o construcție nemaivăzută, ca un imens strugure de cristale suprapuse, albe și trandafirii. Era un oraș sub-oceanic,

construit, probabil, dintr-o materie silicioasă, scînteietoare. Privindu-l (rămăsese pe un loc fix şi nu se mai apropia ca imagine) am început să mă îndoiesc că oceanul violet ar putea fi lichid. Tot aşa de bine putea fi un *văzduh* altfel colorat, iar oraşul putea fi foarte bine un soi de continent sau megapolis.

Precizia geometrică a construcţiei lui, dispunerea cuburilor strălucitoare în raze într-o ordine aproape cristalină, îmi săreau în ochi. Nu se vedea clar arhitectura internă a imensei metropole, ci doar ansamblul ei unic, de o perfecţiune studiată. Cei care o construiseră trebuiau să fie nişte matematicieni neîntrecuţi. Cuburile — pe care mi le imaginam fiind blocuri, cu ziduri transparente, ca să absoarbă cît mai mult din lumina violetă şi cam difuză a oceanului cosmic — semănau într-un fel cu nişte faguri minerali, iluminaţi în alb şi în roz. Din cuburile albe ieşeau din cînd în cînd săgeţi roşii, care se pierdeau în valurile pale-ivorii ale oceanului înconjurător.

O asemenea săgeată a parcurs circular de trei ori „ecranul“ ivit în grotă. Şi apoi imaginea s-a modificat din nou.

Urmăream acum zborul acelei „săgeţi roşii“, pe deplin convins că *văd* o rachetă sau o navă a acelei lumi. Într-adevăr, prin dîra luminoasă pe care o lăsa şi datorită vitezei cu care străbătea oceanul, părea un vehicul grăbit să ajungă la o necunoscută, dar precisă destinaţie.

Din cînd în cînd, în afara valurilor şi a traiectoriei „săgeţii“ pe ecran, într-o parte apărea din nou oraşul mirific, răspîndind în masa lichidă — violetă şi uşor legănătoare — lumina lui irizată, trandafirie.

Poate că astronauţii de pe „Săgeata roşie“ iubeau aceea imagine, o considerau patria lor şi voiau să o fixeze pe strania „peliculă“, pentru a ne-o transmite nouă, altor fiinţe raţionale, din alte lumi . . .

De ce apăruse *numai* acest oraş suboceanic? Era poate singurul? Era *unica* aşezare a fiinţelor raţionale din adîncul oceanului violet? Era un *oraş* construit ca un gigantic polip mineral — sau era un soi de continent natural, ciudat, de cuarţ şi cristale, în care se dezvoltase viaţa în forme superioare? . . .

Cînd aveam să aflu răspunsul? . . .

Drumul „Săgeţii“ se schimbă. Ea ieşi din oceanul mov şi se pierdu într-un fel de înveliş gazos, dens, gălbui. Şi curînd, după ce descrise cîteva volute, se ridică deasupra atmosferei joase, care ascundea globul de pe ape violete şi continentul acela unic . . .

Pe urmă „Săgeata roşie“ nu mai apăru şi pereţii grotei mele se întunecară brusc. Din loc în loc, la mari depărtări, sclipeau nişte puncte fixe, strălucitoare . . . Cerul . . . Desigur — cerul . . . „Săgeata roşie“ zbura, aşadar, prin Cosmos. Oare ce energie o mîna şi cu ce scop zbura spre alte planete? Cît putea dura acest zbor al ei, în ore, zile, şi ani de-ai noştri?

Deocamdată, cerul negru scînteind de constelaţii (ce-mi păreau cunoscute, deşi foarte depărtate) rămînea neschimbător . . . „Săgeata“ zbura . . . Încotro? Cît timp? Deodată mi-a fulgerat un gînd fantastic. Nu cumva „lumea raţională“ de pe acea planetă trăieşte într-un altfel de timp decît al nostru? Nu cumva ceea ce înseamnă pentru noi, pămîntenii, o desfăşurare în milioane de ani, în cicluri geologice, întrerupte de glaciaţiuni, punctate cu evoluţii istorice vaste, cu apariţii şi dispariţii ale continentelor şi popoarelor de pe Terra, formează abia un ciclu scurt pentru acele fiinţe gînditoare care au construit poliedrul, metropola suboceanică „Săgeata“?

Nu se putea şti nimic. Mi se părea că sînt sugestionat să raţionez astfel.

Telesugestie — mi-am spus — ceva din cauza ecranului . . .

Mi-am dat seama la un moment dat, mai tîrziu, că imaginea din jurul meu se făcuse imobilă şi reală.

Eram prins ca într-o sferă de cărbune, ici-colo înstelată, şi senzaţia de imensitate opacă mă strivea aproape fizic. „Săgeata roşie“ nu se mai vedea. Se defectase ceva înăuntrul poliedrului sau pur şi simplu eram condamnat să aştept reluarea transmisiei, după un timp nedefinit. Îmi pierdusem răbdarea. Mă durea capul. Am acţionat iar la întîmplare, stăpînit de curiozitate, şi am atins iarăşi geometricul obiect misterios. De rîndul acesta am simţit cum se afundă el singur, încet, ca şi cum avea o mişcare proprie, abia perceptibilă, de alunecare, în grohotişul din jurul său.

Pe „ecran“ cerul negru dispăru lent. Nu se stabili nici un semnal verzui, ci — tot pe-ncetul — pereţii se opalizară şi în jurul meu se derulă peisajul polar real, de parcă pereţii greoi se făcuseră transparenţi cu adevărat.

Vedeam acum pante înzăpezite, albe, pustii — peste care vîntul mîna vîrtejuri iuţi de zăpadă. În zare se înălţa masiv un vîrf stîncos, aproape negru. Apoi am recunoscut locul. Era platoul pe care coborîsem. Prin imensitatea îngheţată am deslușit un punct mişcîndu-se, mărindu-se pînă ce se centră pe ecran. O siluetă umană. Se apropia de mine. O emoţie puternică mă zgudui: era cu siguranţă un om, îmbrăcat într-un costum foarte asemănător cu cel al exploratorilor polari, şi plutea sau luneca deasupra orizontului... Pe urmă am înţeles că un schior venea iute spre mine. Era Nils, îl vedeam acum lămurit, în bluza roşie, cu trusa alpină în spinare. Din cînd în cînd se oprea şi cerceta locurile prin viziera căştii.

Deşi mă simţeam în parte decepţionat, totuşi emoţia nu-mi descrescu. Într-o clipă am înţeles că poliedrul „meu“ translucid îşi continua „programul“ său tainic. Am înţeles că putea fixa şi retransmite chiar în pre-

vent ceea ce se afla în jurul său. Prin ce tehnică? Undele lui necunoscute răzbăteau prin pereţii grotei, prin stratul de gheaţă şi „sorbeau“ imaginile reale? Ori nu cumva se stabilea un contact surprinzător între poliedrul din grotă şi tectita pe care probabil Nils o avea cu el în rucsac sau în buzunar?

L-am văzut pe suedez oprit în zăpadă şi cercetînd vîrful antenei de aluminiu înfiptă de mine în gheaţă. Şi, probabil, urmele mele. Găsise, aşadar, reperul meu de întoarcere. L-am văzut apoi zburînd pe schiuri la vale. Luase acelaşi drum cu cel pe care-l făcusem şi eu mai înainte de a pica în grotă. Apoi Nils se opri pe marginea unei crevase. Poate era chiar deasupra mea. Mă zbuciumam, pradă celor mai felurite sentimente. Cum să-i dau de ştire că sînt aci? Cum să-mi părăsesc „postul“? Suedezul însă, neştiutor, se învîrtea pe loc, prin zăpadă. Scoase ceva din buzunarul de la piept.

Dumnezeule, era pistolul declanşator al rachetelor lui de semnalizare! Nu, să nu tragă! Să nu facă nici un zgomot! M-am repezit spre tunelul de gheaţă prin care coborîsem. Cînd să urc pe frînghie, mă fulgeră un gînd: va trebui să străbat cupola de gheaţă, peste care era întinsă aurora luminoasă, ca o barieră stranie. Cu cît mă apropiam de ea, simţeam ceva dureros zvîcnindu-mi în tîmple. Luminiţe mici, electrice, alergau spre mine. M-am dat înapoi, înspăimîntat. Nu puteam ieşi din grotă. Atunci am auzit o bubuitură groaznică şi, în clipa următoare, m-am aruncat pe jos. Tavanul de gheaţă a căzut peste mine, dur şi înţepător. Mi-am pierdut cunoştinţa.

. . . . . .

Cînd mi-am revenit din comoţie, mă aflam la punctul sanitar al Centrului nostru antarctic. Lîngă mine era un doctor şi Nils. Eram agitat şi ştiu că adesea săream din pat şi-i zgîlţîiam pe cei de faţă, rugîndu-i, aproape plîngînd, să caute sub gheaţă poliedrul trans-

părent, să mă ducă înapoi pe munte, ca să le arăt locul şi ecranul misterios ce mă punea în legătură cu extratereştrii. Mă priveau ca pe un smintit...

Mai tîrziu am aflat totul. Cînd Nils trăsese semnalul, din cauza zgomotului sau poate din alte pricini, podul de gheaţă al peşterii se surpase iarăşi. Nils mă găsise sub zăpadă şi pietre, aproape sufocat, şi cu o comoţie violentă. Cu multă greutate (şi el se lovise de stînci, în cădere) m-a tîrît şi m-a dus spre avionul pe care-l văzuse mai demult, datorită reflectoarelor sale aprinse.

Se adăpostise împreună cu mine în cabina „Bătrînului Emil" şi mă pansase. Mi-a povestit că i se păruse că am pe faţă pete albe, pe care le luase drept arsuri de ger, specifice. Mîna desmănuşată îmi era degerată. În plus, cădeam din leşin în leşin şi pierdeam sînge fiindcă mă lovisem şi la cap. Zăpăcit, Nils stabilise din avion legătura cu radiotelegrafiştii noştri şi ceruse urgent ajutor. Fuseserăm salvaţi de o echipă de piloţi şi medici cehi şi transportaţi la Bază. Eu avusesem — se pare — o congestie cerebrală. În clipele cînd mă trezeam, eram furios pe cei din jurul meu, care mă ţineau în pat, şi înjuram şi plîngeam, şi povesteam fel de fel de năzbîtii despre un poliedru misterios şi despre o planetă oceanică, despre tectite şi aurore polare. Nu m-au crezut, firește. Iar cînd medicii au stabilit că „degerăturile" mele nu reacţionau în mod normal, ci păreau mai degrabă a se tămădui ca nişte arsuri superficiale — totul a fost în zadar. Deasupra taberei noastre, pe munte şi pe platouri, se dezlănţuise din nou uraganul de zăpadă şi toţi rămaserăm cîteva zile prizonieri în barăcile noastre troienite de viscole.

I-am povestit apoi lui Nils aventura mea. El singur m-a crezut şi mi-a făgăduit că ne vom întoarce în primăvara viitoare în Antarctica să cercetăm locurile. E drept, şi lui i se păruse foarte interesantă peştera şi

apoi, dar cum pereții de gheață căzuseră acoperind pe trei sferturi grota, nu observase mare lucru, iar grohotișul sticlos și poliedrul nu le văzuse nicidecum. Ba mai mult: în cădere pierduse și tectita.

O amărăciune imensă, ca o boală, m-a cuprins de atunci.

Eram sigur că totul e pierdut, că viscolul a sculptat și a construit ca de obicei pe munte un alt peisaj polar, și că peștera mea stranie e pierdută, pierdută pentru totdeauna . . .

Fusesem un băiat vesel. Sînt acum un ins morocănos, nervos și devorat de niște nostalgii fără leac. „Pilotul pe care l-au sărutat Ielele“ — mi se spune, în glumă, cu prietenie. O să mă vindec, o să aștept pînă la vară . . . pînă la următoarea zi polară . . . Și poate că voi redescoperi poliedrul, sau alte urme lăsate de acei vizitatori cosmici . . . Eu sau altul, un explorator antarctic ori un arheolog african, un oceanograf din Pacific ori un cosmonaut pămîntean, care se va opri în curînd pe altă planetă . . . Poate că totul nu e pierdut . . . Poate . . .

SĂ NU AFLE ALADIN

Vacanţa, ireversibila vacanţă din vara asta superbă a anului 2014, e pe sfîrşite! Mai sînt doar cîteva zile şi gata! Am atît de multe de făcut pînă la întoarcerea în Capitală, şi totuşi trebuie, TREBUIE să-mi fac şi tema la Română. O compoziţie liberă, un *screenplay*, un scheci, un radioscenariu, ceva, orice, la alegere — numai să mă încadrez în subiectul dat la şcoală. Auziţi, ce mai titlu! UN FAPT ADEVĂRAT PETRECUT ÎN VACANŢĂ! Banal, răsuflat şi etern, de cînd există şcoală şi compoziţii obligatorii pe subiecte de vacanţă. Buun. N-ai încotro. Asta ţi se cere — asta faci! Totul e să cauţi şi să găseşti ceva trăsnet, ca să-i laşi pe colegi cu gura căscată. Şi fără ciupeli din alţii sau invenţii proprii. Ceva „pe viu", în direct, văzut şi făcut, trăit şi transpus, respectînd însă minuţios CONVENŢIA LITERARĂ, adică în cazul nostru adevărul gol-goluţ, sau o FELIE din pepenele ăsta gustos care se cheamă viaţă şi vacanţă.

Pentru mine convenţia de mai sus e un fleac. Vreau să zic, n-am nevoie de nici o invenţie: mi se întîmplă mereu, zilnic aproape, atîtea lucruri fantastice, nostime, neprevăzute, TRĂSNETE de-astea la propriu, că n-aş mai isprăvi dacă mi-aş pune mintea cu ele, transpunîndu-le în povestiri.

Acum însă trebuie să mă rezum doar la un singur fapt. Cel mai... cum să zic, înţelegeţi voi, ESENŢIAL pentru vacanţa pe care-am trăit-o. (Ah! Ce păcat că trece aşa iute...)

Am ales o întîmplare cu Aladin. Prima. Cea cu care a debutat vacanţa mea aici, în IMPERIUL lui Aladin, celebrul meu bunic.

M-am gîndit mult CUM s-o transpun din real în convenţie, ce şi cît să povestesc. Am stat ore întregi înaintea maşinuţei mele automate de scris — ultimul tip Alfa Pionier — meditînd îndelung, neştiind CE să-i dictez prin dictafon. Nu e simplu să începi. O compoziţie are legile ei, mai fixe sau mai suple — dar LEGI.

După cum am învăţat la orele de estetică, poţi începe cu sfîrşitul, cu mijlocul, cu orice, sau — clasic — de la cap la coadă, cum doreşti şi cum te pricepi, numai să reuşeşti să-ţi ţii auditorii cu sufletul la gură, pînă la ultima frază imprimată pe bandă. Uneori — inconştient — inovezi şi începi cu nişte paranteze. Aşa procedă şi străbunica mea, scriitoare de poveşti, mama ilustrului meu bunic Aladin şi — credeţi-mă — ştia ea ce făcea, că doar era în temă! Te ţinea, adeseori, pînă la ultimul cuvinţel, cu sufletul la gură.

Eu nu prea ştiu încă şmecheria asta. De-abia am învăţat tehnica dictafonului şi a compoziţiei unui audioscenariu. Am doar paisprezece ani. (Pentru o „scriitoare“ minoră, e o scuză majoră, nu?)

Deşi toţi ai mei mă încurajează la compoziţii, zicînd că am talent cu caru' şi că am moştenit-o pe străbunica, nu sînt sigură dacă e vorba de „Caru Mare“ sau „caru mic“ — asta în privinţa scenariilor, fiindcă ALTFEL, de moştenit am moştenit-o grozav. La GENE, la caracter vreau să zic, şi la unele chestii importante cum ar fi: Iubirea noastră pentru mare şi animăluţe de tot felul, acvatice şi terestre. Pasiunea pentru citit (da, da, auziţi bine, CITIT, adică parcurgerea unor istorii

SORISE în diferite genuri, limbi, volume şi chiar terfeloage antice), pe urmă încăpăţînarea, fantezia, gustul pentru farse şi plăcinte cu dovleac, talentul la înot şi la pilotaj maritim (străbunica, Aladin şi noi toţi sîntem din spiţă de corăbieri de aci, de la Pontul Euxin, alias Portul nou al Constanţei). Şi multe, multe alte trăsături de temperament şi morale mi-a dăruit prin ADN, cu mărinimie, străbunica mea dragă şi micuţă, care m-a crescut, dar — stop — nu le mai înşir, ca să nu mă acuzaţi de lipsă de modestie. Şi apoi, niciodată nu poţi fi sigur în ce direcţie vor evolua moştenirile astea alambicate (căci, firește, în unele laturi semăn şi cu alţi membri ai clanului nostru, chiar şi cu soţia lui Aladin, Rosamunda, pe care n-am cunoscut-o, a murit foarte demult, într-un accident de avion, era suedeză şi cîntăreaţă de operă). De la ea am luat imposibilul meu nume... posibila înălţime şi vocea „blondă“. ...Uneori visez că aş putea deveni, ca şi necunoscuta şi tînăra mea bunică suedeză, o mare cîntăreaţă... Alteori, ca mama şi ca tata, biolog sau chimist într-un Centru Mondial... Dar atunci n-aş avea timp — ca ei dealtfel — decît pentru analize şi cercetări minuţioase în laboratoare speciale şi strălucitoare, însă îmbibate de mirosuri medicinale şi de clondire etichetate... Nu, nu-mi prea surîde mediul lor de lucru... Şi, chiar atunci cînd nu stau neclintiţi, la datorie, în laboratoare, sînt ocupaţi pînă peste cap cu conferinţe şi cursuri la facultate.

Nu-i invidiez. Îi iubesc, totuşi n-aş vrea să le calc pe urme. Mult mai nostim ar fi să mă fac dresoare de delfini, ca Aladin, în prima lui tinereţe. Dar nu mă lasă. Zice că, pentru un om al secolului 21, asta nu e o meserie serioasă, ci doar un HOBBY. Sau doar o mnexă la o viitoare profesiune pasionantă, legată de Mare, fiindcă Marea e pasiunea mea, şi atunci ar trebui să aleg oceanografia, bionica şi ciberartele. Sau,

cum a făcut el însuşi, pe rînd şi pe toate laolaltă. Hm! Îmi pare nespus de rău că-l decepţionez, nearătînd pînă în prezent înclinaţii speciale (nici măcar medii) pentru matematică, bionică şi ciberartele lui. Le admir însă cu entuziasm în persoana şi în rezultatele la care ajunge persoana sa nemaipomenită. Personalitatea, ar fi mai bine zis. Geniul său, e chiar corect spus. Dealtfel, nu mai e nevoie s-o spun şi eu: ştie oricine, o lume întreagă, iubitul meu bunic, Aladin, e un geniu! Am mare noroc că, din milioane de bunici, a căror nepoată virtuală m-aş fi putut nimeri să fiu, am fost — adică SÎNT nepoata lui. Singura. Ultima descendentă a „Vrăjitorului de pe ţărmul Mării Negre", cum l-a numit, inspirat, un reporter de la Televiziune, anul trecut, consacrîndu-i o emisiune internaţională.

Bunicul n-a prea gustat nici filmul, nici epitetul de „vrăjitor". În schimb, străbunica, micuţa şi draga noastră Lia, cum îi spuneam noi toţi din familie, l-a savurat. L-a felicitat chiar personal pe reporterul în cauză, a ciocnit cu el o şampanie din anul 1999 şi i-a făcut şi nişte confesiuni literare, „strict secrete", pe care şmecherul s-a şi grăbit apoi să le lanseze, exact cum prevăzuse scumpa noastră Lia, mare iubitoare de farse, sub blînda ei aparenţă de bunicuţă inofensivă şi sentimentală.

A fost, dealtfel, ultima ei farsă. La vreo trei luni după aceea, a făcut o pneumonie rebelă, şi am pierdut-o. Oh... ce dor mi-e... ce grozav dor mi-e de dînsa!... Dar nu, nu vreau să plîng. Ei nu-i plăceau lacrimile. Zicea că nu-s bune nici pentru şoricei.

Să revin, aşadar, la mărturisirile „strict secrete" ale străbunicei mele. Îi declarase reporterului că, vreme de şase luni înainte de naşterea celebrului său fiu, ea s-a pasionat de scrisul unei cărţi ştiinţifico-fantastice, în care era vorba de un extraterestru, aterizat în secolul XV în Europa, şi considerat, desigur, în acea

vreme înapoiată, un vrăjitor sadea. Care vrăjitor — ca şi Merlin — vorbea limba tuturor vietăţilor şi deţinea taine oculte. Pe urmă, tot pe acest ton confesiv, l-a mai informat pe reporter că toate cărţile ei de anticipaţie (apărute înainte de anul 2000 şi socotite de critici drept nişte fantezii à la Jules Verne) sînt nişte „dicté-uri automate" fiind scrise de ea „în transă", de fapt dictate prin „codul Psi" de nişte fiinţe extraterestre, probabil Venusieni sau Marţieni, nu ştie bine nici azi, deoarece „Ei" nu-şi atribuiau un nume ci un număr sau o ecuaţie dar, pe limba pămînteană, îngăduiau să fie numiţi „fraţi Galactici" sau cam aşa ceva . . .

Şi acum urmează bomba, versiunea cea mai „trăsnet" a străbunicii:

Cică, atît ea, în tinereţe, cît şi bravul său soţ — un înzestrat tehnician din Marina Comercială Română — l-au considerat în taină şi cu uluire pe micuţul lor Aladin un veritabil extraterestru, strecurat în mod clandestin în familia lor get-beget geto-dacă.

De ce l-au „suspectat" de una ca asta? Păi, fiindcă de mic, Aladin rezolva la iuţeală, ca un computer, probleme de matematică pe care nici taică-său, nici prietenii lor, onorabili ingineri şi tehnicieni din Constanţa, şi mai apoi nici profesorii din şcoală, nu le puteau rezolva decît cu calculatoarele de buzunar. El, Aladin, poseda o asemenea „jucărie supermatematică" direct în căpşorul său blond (pe atunci) şi buclat (pe dinafară). Şi mai deţinea şi alte calităţi, neobişnuite la alţi băieţi de seama lui: Înţelegea codul secret al florilor, al şerpilor, păsărilor, şi mai ales al căţeilor de orice rasă şi al delfinilor TURSIOPS TRUNCATUS, pe care-i socotea „fraţii săi acvatici" şi-i iubea la nebunie, îi pupa chiar în bot.

Bunica Lia ar mai fi putut continua cu acest soi de mărturisiri epatante, însă reporterul se grăbea şi le-a pus punct.

Televiziunea lui s-a bucurat de aprecieri multe şi contradictorii. Străbunica ne-a declarat că s-a amuzat copios, Aladin s-a cam supărat, pe urmă i-a trecut, totuşi de atunci sau din cine ştie ce alte motive, nu-i prea are la inimă pe teleziarişti.

Acu' de curînd, din vara asta, le-a interzis chiar de tot să intre în Centrul său de Cercetări. A zis că dacă prinde pe vreunul dînd tîrcoale Rezervaţiei şi Laboratoarelor sale, îi rupe picioarele. Ţine să-şi pregătească noile sale experimente într-un cadru închis şi într-un mister absolut.

Colaboratorii săi sînt la fel de ahtiaţi de mistere. Şi nu numai ca să nu afle străinii vreun „secret de fabricaţie" înainte de vreme, ci şi aşa, din pură ambiţie competitivă, şi din spirit de echipă. Nimeni nu suflă o vorbuliţă, pînă ce nu-i gata EXPERIMENTUL, „Minunea cea nouă", născocită de Aladin, şi care, totdeauna, lasă publicul şi chiar pe specialişti, cu gura căscată.

Asta e, dealtfel, dorinţa cea mai fierbinte a ilustrului meu bunic. Să-i lase pe toţi cu gura căscată. Nu numai cînd lucrează serios. Ci şi atunci cînd face o farsă. Căci, am uitat să vă spun lucrul principal: Aladin, ca şi străbunica mea, adoră farsele. E mereu glumeţ şi chiar trăsnit. De-aia şi eu îl iubesc nespus. Cred că-l iubesc fiindcă-i şi semăn un pic, sau invers. Cum vreţi. Noi doi ne-am înţeles pînă acum nemaipomenit de bine. PÎNĂ ACUM. Acum, de cînd cu Experimentul U.14 abisal, de cînd cu ultima sa invenţie, era cît pe ce să se ivească între noi o primă fisură... abisală. Firește, eu sînt de vină. Recunosc. Îmi pun cenuşă în cap. Am şi plîns, cum n-am mai plîns de la moartea micuţei noastre Lia.

N-am vrut să fac nici un rău, n-am vrut să-i joc nici o farsă. În vreme ce el a vrut să mă lase CHIAR ŞI PE MINE cu gura căscată.

E momentul să închid însă parantezele şi să încep cu începutul.

Începutul a fost cît se poate de inofensiv şi nici o secundă n-am bănuit c-o să ajungem la ceartă.

E drept, cînd am plecat val-vîrtej din tabăra internaţională de la Prinkipo, m-am gîndit c-o să se supere un pic pentru că nu l-am anunţat printr-un telex că vin, înainte de termenul fixat, la noi acasă, la Agigea.

N-aveam de unde visa că, în cursă către Portul Istambulul, un pickpocket, un călător foarte serviabil, o să-mi fure toţi banii din buzunar (nu erau prea mulţi, totuşi . . .) şi că voi fi nevoită să mă îmbarc clandestin, fără bilet deci, pe vasul românesc Dunărea XXI, aflat din fericire în Cornul de Aur, la întoarcerea dintr-o croazieră făcută pe Mediterana. Toţi compatrioţii mei de pe vas au fost nemaipomenit de drăguţi şi amabili cu mine, minus căpitanul, care mi-a făcut un proces-verbal kilometric şi o morală aşijderea. Ba mi-a mai dat şi o amendă cam sărată şi m-a „predat“ cu destul tămbălău miliţiei din Constanţa.

Noroc că la Pontul Euxin mă cunoşteau toţi — sînt doar nepoata celebrului „vrăjitor“ Aladin! — şi m-au expediat delicat cu o şalupă ultrarapidă şi ultraelegantă, cu o sirenă să-i bage-n draci pe toţi turiştii din ambarcaţiunile de pe litoral — drept la vila bunicului meu.

Aici, chiar de la sosirea mea, s-a declanşat drama. În prima clipă nu mi-am dat seama că se va isca o dramă.

Totul demarase atît de perfect şi avea iniţial alura unei comedii scrise de micuţa mea străbunică. Mai ales din pricina lui Alibaba, cel mai destoinic „secund“ al bunicului meu. „Secund“ şi la propriu, fiindcă fusese cel de-al doilea robot casnic creat pentru uz intern de Aladin în anul 2000. Din dragoste pentru micuţa Lia

și pentru poveștile ei, îl botezase Alibaba și-i alesese cu grijă o carcasă plastică originală, demnă de personajul oriental cu același nume din Halima.

Harnicul nostru robot menajer avea cam tot ce-i trebuie unui personaj de operetă: turban, șalvari, papuci, seleaf, mustăți comice și voce hîrîită. El îndeplinea — și, după cum veți constata cu puțină răbdare voi înșivă — îndeplinește și azi funcții multiple: de valet, bucătar, secretar, recitator, portar, sclav, paratrăsnet (la furiile lui Aladin), calculator mediu etc. Pentru mine, special, a mai jucat și rolul de dădacă și educator, la vîrsta potrivită, firește, și numai sub ordinele străbunicei, care uneori uita că e un simpatic robot și-l considera o rudă ciudată, jumătate geniu, jumătate înapoiat mintal. Și mie îmi vine ades să-l cred tot așa. Jumătate Edison, jumătate Vineri. Cîteodată îi admir reflexele, memoria prodigioasă și conexiunile, alteori mă umflă rîsul, auzindu-i judecățile copilărești. Acu' s-a cam învechit, totuși, străinii, prietenele mele și cei care-l văd pentru prima oară fără să-i cunoască antecedentele rămîn trăsniți în fața lui și abia treptat-treptat se dezmeticesc și își dau seama cu cine au de-a face.

Exact așa i s-a întîmplat și locotenentului Andrieș, în ziua cînd am sosit eu de la Istambul, cu șalupa aia rapidă.

Căpitanul șalupei m-a lăsat pe digul nostru în formă de T, eu mi-am luat valijoara și m-am îndreptat tiptil spre vila bunicului, scurtînd drumul prin grădina noastră în trepte, așadar ocolind Rezervația și bazinele de cercetări. Am picat cu vreo zece minute înainte de apariția personajului ăsta enervant numit Andrieș care, uf, mi-a călcat pe nervi la început, și m-a făcut apoi să mă simt tare prost... pe urmă, ne-am împrietenit oarecum...

Dar să vă povestesc „gradat".

Am sunat la ușă de două ori, lung, ca de obicei.

Spre surpriza mea, în loc să aud lătratul vesel al soneriei, am auzit acum un ciripit armonios, deşi cam banal. „Hm, mi-am zis, Aladin a schimbat circuitele alea de la uşă. Să vedem ce-a mai schimbat...“

Am privit cu atenţie clanţa, ivărul în formă de ciocan medieval, uşa. Buun. Erau ca şi înainte, neschimbate.

Lîngă butonul soneriei, acelaşi dreptunghi ştiut, cu literele lui fosforescente: „Prof. Doctor Doc. Cibernetician“ şi dedesubt: „Al. A. Dinu“. Prin vizorul uşii m-a privit atent o pupilă de ochi colorată fascinant, ca la feline, în roşu. Era Alibaba. Mi-a deschis apoi, imediat, şi-a rotit vesel ochii săi enormi (două bile comice, castanii, cu pupile electronice, în trei faze color: fază roşie: *atenţie;* fază verde: *umor*; fază mov: *meditaţie)* şi a hîrîit, impasibil şi familiar:

— Hello, Unda, ce mai faci?

Pe urmă m-a informat cu un glas monoton, distins, ca şi cum ar fi vorbit unei străine sau unei ziariste:

— Profesorul Al-a-din vă roagă să-l iertaţi. Lucrează. Nu poate primi pe nimeni. Pînă poimîine. Strict.

I-am dat uşor un brînci, în glumă. A alunecat frumuşel pe rulmenţii ascunşi sub tălpile papucilor săi somptuoşi, orientali, ca un elefănţel pe schetinguri, pînă în capătul vestiarului.

— Hei, Alibaba, dragul meu, sînt eu. Nu te bucuri că mă vezi? i-am strigat, nerăbdătoare, intrînd în casă şi trîntind uşa după mine.

— Ba da. Mă bucur foarte — *foarrte* mult, a accentuat el. Dar Aladin nu poate primi pe nimeni. Nu insista. Nu intra. E oprit. Strict. E nervos. *Foarrte!*

Am început să rîd (Alibaba îmi părea intrat pe fază de sclav fără minte).

— Ei bine, scumpul meu Alibaba, ai uitat cine sînt eu?

— Cum să uit? a clipit el verde. Chiar dacă nu te-am

văzut de 354 zile, știu. Știu tot. Eu te-am crescut. Ești Un-da. Nepoata lui Al-a-din. Iar eu — strict — te-am crescut.

— Bravo, Alibaba, i-am zis, cam teatral. Mă bucur că nu ți-ai ars nici un fir din prodigioasa ta memorie. Acum, fiindcă mi-ai amintit cine sînt, spune-mi, scumpule, eu sînt *Nimeni*, ori *Nimeni* e una și aceeași persoană cu Unda?

A răspuns sec:

— Dă-mi voie să mă gîndesc. (Și-a aprins în mov pupilele electronice.) Da. E logic. Tu ești Unda. Totuși, *nimeni*, nici chiar *tu*, n-ai voie să intri în biroul Profesorului nostru. E strict oprit. Mi-a ordonat așa (și a repetat, cu glasul lui Aladin): Alibaba, eu lucrez. Nu lași pe nimeni să intre. Nici dacă vine Papa de la Roma. Strict. Pînă poimîine nu primesc pe nimeni. Pînă termin cu afurisitul ăsta de Experiment 14. Ai înțeles?

Am schițat cîțiva pași de dans prin vestibul, învîrtindu-mă cu valiza în brațe.

— Uf, Alibaba... Fie, n-o să mă duc la bunicu' în birou. Dar ia-mi măcar bagajul și pune-l în odaia mea.

S-a lăsat convins să-mi ia valiza, bombănind și dînd din cap, înainte și înapoi, în mod comic.

— Da. Îl duc. Logic. Dar tu să nu te duci sus. Aladin e supărat pe Un-da. Așteaptă să-i treacă supărarea. E supărat fooarrte rrău...

— De ce? m-am prefăcut neștiutoare. Ce-am făcut?

În secunda aceea ciripitul soneriei a anunțat un alt nou-venit. Alibaba a deschis ușa glisantă a imensului dulap din peretele vestiarului, a lăsat valiza acolo, s-a dus spre ușă și a întrebat prin microfon:

— Cine e?

În vizorul de sus, ca într-un mini-ecran, a apărut o siluetă de ofițer, cît un greiere. Evident, efect optic! Era un vlăjgan de locotenent, spilcuit și politicos la culme. A tușit diplomatic și ne-a informat de afară:

— Sînt locotenentul Andrieş. Am venit să-i fac profesorului Aladin două comunicări oficiale. Urgent.

— Nu e acasă pentru *Nimeni,* a articulat amabil şi hotărît Alibaba. Poţi să revii poimîine. Sau să dai un telex.

— S-a vorbit prin telex cu Profesorul, şi mă aşteaptă, a insistat Andrieş.

N-ar fi avut probabil nici un succes, dacă nu s-ar fi auzit, de sus, din capul scării interioare, glasul lui Aladin:

— Alibaba, deschide-i locotenentului. Cobor şi eu imediat.

Vrînd să evit o primă scenă cu public, m-am ascuns, prudentă, în dulap, şi-am închis aproape total uşa glisantă. Prin dunga rămasă deschisă respiram, vedeam şi auzeam însă perfect, ca un spectator fără bilet de intrare, strecurat în culisele unui teatru.

Uşa s-a deschis. În pragul ei, locotenentul Andrieş rămase tablou — cît mi ţi-i lunganul! — căscînd ochii la Alibaba, care-l privea roşu.

— Aăă . . . a bîlbîit el, fericit şi intimidat. Sînteţi . . . adică eşti robotul domnului Profesor?

— Sînt Alibaba, a hîrîit acesta, nazal. (Nu-i plăcea să i se spună „robot".)

Andrieş a rîs stînjenit, admirativ, ca un puşti:

— De necrezut! Nemaipomenit. Eşti cu totul inimaginabil!

— Ba nu-s încrezut. Aşa m-am pomenit. Imaginează-ţi! a clipit Alibaba, pus pe faza lui veselă şi uşor confuză. Dacă nu, întreabă-l pe Profesorul Aladin. Uite-l. A sosit.

Într-adevăr, s-au auzit paşii, apoi vocea iubitului meu bunic. (Nu-l vedeam, nu ieşisem din dulap ca să nu mă demasc.)

— Salut, domnule locotenent. Tocmai plecam de acasă. Ai ceva urgent să-mi spui, nu-i aşa? M-a anunţat

Mihuţ. Dă-i drumu' şi nu te supăra. Sînt cam grăbit. M-a chemat ministrul meu.

Andrieş s-a bîlbîit din nou, zăpăcit. Din unghiul meu nu-i vedeam chipul, dar *precis* că se zăpăcise, ca un student nepregătit la un examen.

— Mă scuzaţi, domnule profesor... ăăă... N-o să vă deranjez decît un minut. După o clipă de tăcere, a reluat: Aş fi putut... ăăă... să vă spun şi prin telefon, dar... ştiţi... sînt aici, în Agigea, de abia de o lună, transferat... şi m-am bucurat că am prilejul să vă cunosc personal... Sînteţi un savant de renume mondial, aşa că...

— Lasă asta, a rîs bunicul. Mi-a spus Mihuţ că l-ai convins să te trimită personal. Dă-i drumu'...

Iarăşi, glasul locotenentului, ezitînd:

— Hm... mă scuzaţi. Îmi pare rău că vă supăr cu prezenţa şi ştirile mele... Vaai... Dar ce robot excepţional aţi construit! Ca în O mie şi una de nopţi! Dacă nu l-aş vedea cu ochii mei, aş fi crezut că lumea exagerează.

— Lumea? Hm... a protestat Aladin.

Andrieş s-a însufleţit brusc:

— Adică, desigur, lumea, specialiştii, publicul, ziarele, televiziunea... Toţi vă admiră enorm... Şi aşteaptă cu nerăbdare justificată ultima dumneavoastră invenţie. Toţi sînt cu... ochii aţintiţi asupra dumneavoastră... asupra Centrului nostru de Cercetări.

— Ei bine, domnule locotenent, tocmai asta e! s-a enervat bunicul. De o lună, presa e saturată cu poveşti despre experimentul meu U.14 abisal. Ziariştii şi admiratorii, şi alţi flaneuri, mă agasează cu fel de fel de întrebări şi presupuneri. Rolul dumitale e să păzeşti Centrul nostru de asemenea plictiseli. Să mă ajuţi să menţin Secretul.

— Dar asta şi facem — eu şi căpitanul Mihuţ, s-a justificat Andrieş. Vă rog să mă credeţi: *nimeni*, nici

măcar şefii noştri, nu cunosc amănunte despre locul *exact* al experienţei şi despre desfăşurarea ei şi altele. Cît despre calităţile şi *natura*, ca să zic aşa, a lui 14 Abisal al dumneavoastră, nici eu n-am aflat nimic... Poate căpitanul Mihuţ dacă l-aţi pus dumneavoastră la curent cu...

— Nu, nici Mihuţ nu ştie exact... Dar... despre ce *prilej* vorbeaţi?

Locotenentul tuşi discret, în falset:

— Pentru mine destul de feri... mă scuzaţi, destul de *delicat*. Îmi pare rău că... Pentru dumneavoastră...

— Dă-i drumu' odată, tinere, nu mă mai enerva! rîse Aladin.

Andrieş continuă mai degajat:

— Ştiţi... Poliţia din Istambul ne-a informat despre dispariţia nepoatei dumneavoastră din tabăra internaţională de copii de la Prinkipo.

— Am aflat... Şi... mai departe? a întrebat calm Aladin.

— Căpitănia portului Constanţa ne-a trimis chitanţa amenzii... Cu vasul Dunărea XXI... Aăă... Nepoţica dumneavoastră a călătorit, fără bilet, spre ţară...

— Da... Hm... Şi asta ştiam. La ce oră a acostat yachtul?

— Acum o jumătate de oră, în portul turistic, Euxin 2.

— Hm, făcu Aladin, menţinîndu-şi acelaşi ton calm, care mă îngrijora... Înseamnă că, logic, *acum* ar trebui să fie aci, la Agigea. E sau nu aici?

— Mă scuzaţi... nu ştiu... N-am escortat-o eu... a bîlbîit locotenentul. Eu doar am fost trimis pentru... ăăă... amendă. Pentru *amenzi*.

— *Amenzi?* Ce-a mai făcut? s-a mirat de data asta bunicul. A călătorit *clandestin* cu metroul prin Constanţa? Ce contabili experţi şi scrupuloşi mai au şi cei din Constanţa!

— Nu cei din Constanţa, l-a informat Andrieş. Cei din Yalta.

— Yalta? Nu înţeleg. Absurd. Unda n-a fost acolo.

— Nepoţica dumneavoastră nu a fost, desigur în Yalta. Amenda nu se referă la dînsa, ci la... încă un... nici ei nu ştiu cum să-l treacă în acte... cineva adoptat... care-şi spunea „*copilul*“ dumneavoastră, deşi nu era...

— Aha! Explică-mi, te rog, logic, şirul faptelor. Sau eşti şi dumneata adeptul logicii aberante, ca nepoata mea?

Andrieş a tuşit (cred că şi-a camuflat un rîs secret) şi a urmat, amuzat:

— Daţi-mi voie: Acest „copil“ a fost găsit *după* ce a spart, sau mai bine-zis, *din pricină că* a spart o ladă cu piersici. N-am înţeles prea bine, eu ştiu cu aproximaţie limba rusă... Totuşi, se pare că era un copil „dresat“... sau un roboţel... sau, în fine, se declara *cineva* din „familia“ dumneavoastră şi spunea că-l cheamă... Lică... sau Păsărilă... Vedeţi că...

Aici, Andrieş s-a întrerupt, fiind luat în braţe de Aladin şi învîrtit prin vestiar, în paşi de vals.

— Urra, urra, bravo domnule Andrieş! Mi-ai dat o veste grozavă!

Pe urmă bunicul l-a lăsat din braţe să cadă într-un fotoliu şi... (am tras bine cu coada ochiului şi am văzut) l-a luat în braţe pe Alibaba:

— Ali, Alibaba, scumpul nostru delfin a fost regăsit. L-am regăsit pe Lică! Dă iute un telex la Yalta sau la Constanţa şi spune-le să-l îmbarce... Ba, nu, mă duc chiar eu la Pontul Euxin. Anunţă-i pe Ticu şi pe Grigore să pregătească şalupa. Plecăm tustrei în port după Lică, dragul nostru Păsărilă! Sînt teribil de curios ce-o să facă în clipa cînd mă va vedea!...

Andrieş privea acest dans exploziv cu mult res-

pect şi cu tot atît interes oficial. A spus chiar, mirat (îi pierise oarecum stînjeneala):

— Vă rog să-mi explicaţi, domnule Profesor... Hm... Dacă vreţi, firește... nu întreb *oficial*, ci doar din pură curiozitate, în particular...

— Te rog, poftim, a gîfîit vesel bunicul, aşezîndu-se şi el pe un fotoliu, şi eliberîndu-l pe bietul Alibaba, care s-a învîrtit de două ori pe papuci, apoi a lunecat rapid spre hol, unde se afla Telex-ul.

— Am înţeles adineauri că Păsărilă sau Lică al dumneavoastră e un delfin. Adoptat şi dresat de dumneavoastră.

— Exact. Şi...?

— Hm... Regăsirea lui v-a bucurat mai mult — mă iertaţi — decît regăsirea fetiţei... Vă interesează mai mult... ăăă... munca, experimentul dumneavoastră, decît...? E drept că şi eu m-aş supăra pe ea. Merită şi o bătaie. Sau o admonestare.

Aladin începu să rîdă:

— Se vede că eşti nou aici, locotenente! Dacă ai fi cunoscut-o pe Unda, ai fi ştiut că o fată ca ea se poate descurca şi în Antarctica, da-mi-te la Istambul sau Constanţa! În vreme ce Lică, micuţul, deşi are 80 de kile şi se comportă minunat în apă, e încă tare prostuţ pe uscat. Vezi... cum să-ţi explic. Are un creier bine dezvoltat şi cîţiva centri „activaţi" de noi, biochimic, în plus, totuşi are abia 4 ani, ceea ce în limba noastră înseamnă că este încă un „copil". Pe cînd Unda a depăşit de mult vîrsta delfinilor-copii. Are 14 ani.

Andrieş s-a mirat ca un prost:

— Paisprezece? Credeam că vreo zece... (De ce o fi crezînd junele detectiv că am zece ani şi nu doi sau douăzeci? Absurd, nu-i aşa? Din moment ce nu mă văzuse...)

— Totuşi... n-am înţeles... În legătură cu delfinul,

a reluat locotenentul discuţia. E violent? De ce a spart o ladă cu piersici?

Aladin rîdea în continuare:

— Din cauza nepoatei mele, Unda. Ea l-a învăţat să mănînce piersici... Lică le ţine o clipă pe bot, le aruncă în sus apoi le prinde cu îndemînare şi le înfulecă. E stupid de lacom.

— Interesant, foarte interesant! a exclamat Andrieş.

Pe urmă, nemaiavînd ce să întrebe şi cum să mai întîrzie, s-a ridicat din fotoliu:

— Mă scuzaţi că v-am deranjat.

— Nu-i nimic. Amenzile o să le plătesc imediat prin telex. Prin CEC, logic, nu? Mă scuzi acum. Mă grăbesc. La revedere.

— Să trăiţi. Vă mulţumesc!

Şi salutînd din nou, intimidat pesemne de brusca schimbare de ton şi de dispoziţie a lui Aladin, (străinii nu-l cunosc bine, şi-l iau totdeauna *în serios*, nedeslu-şind cînd se amuză şi cînd se face că se supără) locotenentul a deschis uşa şi a plecat.

De-abia a răsunat pocnetul uşii, că s-a şi auzit glasul bunicului. (Făcea pe supăratul, dar *atunci* nu era. N-avea de ce să fie. Ştiam eu.)

— Hai, Unda... acum, fiindcă am rămas numai noi doi, „noi-în-de-noi“, cum zicea Lia, ieşi din dulap şi justifică-te!

Ce era să fac? Am glisat frumuşel uşa, mi-am compus o mutră pocăită şi m-am pisicit:

— Iubitule... scumpul meu Aladin... mă ierţi? Vorba locotenentului... Îmi *explici* de ce pe Lică l-ai iertat atît de iute, iar la vederea mea, zău, bunicule, nu pari să te bucuri grozav?...

Aladin se ţinea demn şi sever:

— Explică-mi tu. Cum ai ajuns aici?

— Ţţţ! m-am împotrivit. Ţi-a spus doar locotenentul

Ăla... ăăă... cu vaporaşul Dunărea... Apoi cu şalupa... Ai ghicit — logic — am venit de vreo zece minute.

— Bine, bine... Văd că ai venit. Dar *de ce* ai fugit din tabără cu două zile mai înainte? Săraca directoare, se pare că era de tot desperată. M-ai făcut de rîs! De ce ai şters-o din tabără? Nu, nu, nu-ţi dau voie să mă săruţi pînă nu te justifici.

Am scos şi eu din buzunarul de la giacă gazeta aceea franţuzească, (un „Figaro"), mototolită, şi i-am pus-o sub nas.

— Uite de ce! Citeşte! Francezii scriu despre noul tău experiment, la modul entuziast şi *docu-men-tat*! (I-am bătut cu palma în ziar) Scrie aici, că... în ziua de 15 august, anul 2014, etc. etc.... vei face prima probă cu public restrîns. *Ça y est!*

Aladin şi-a aprins o ţigară. Fumează „*Ovidiene*", aromate şi netoxice. Tutun bun, patent tot românesc — adică *tutun*, e un fel arhaic de a zice. Ţigările sînt făcute din nişte alge marine care oxigenează plămînii şi nu-i intoxică, precum „iarba dracului" de proveniență americană, „Kent", sau cam aşa ceva, preferate de străbunica mea, în tinereţea ei.

În timp ce Aladin îşi fuma tăcut Ovidienele, prefăcîndu-se nepăsător, i-am admirat costumul alb, tăietură „dernier cri", în ton cu părul său splendid, foarte des şi buclat, apoi bronzul feţei, ochii săi orientali, negri ca de brahman sau guru, mîinile suple şi frumoase, atît de talentate la sculptură în plastic şi la multe arte... Simţeam că *le* iubesc, că *îl* iubesc foarte mult... dar nu i-am spus nici un cuvinţel. Ştie el şi fără vorbe. E doar un mare maestru în „codul Psi", cum zicea micuţa noastră Lia.

Sînt foarte mîndră de bunicul meu. Nu numai fiindcă e genial — ci şi fiindcă arată grozav. Pentru cei şaizeci de ani ai săi, pare bătrîn doar de vreo treizeci şi

cinci — şi destul de sportiv. E chiar polisportiv. A fost şi campion. Înoată şi azi ca un sălbatic Wu, navighează ca un Wiking, şi joacă tenis ca un senior român de mondiale. Celelalte distincţii nu le mai enumăr. Sînt, oricum, multe. Mi-am amintit de experimentul U.14. I-am reproşat, bosumflată:

— La 15 august deci... Adică la data cînd eu ar mai fi trebuit să fiu în tabăra din Prinkipo.

— Ei şi ce e cu asta? a rîs bunicul.

Am luat foc:

— Cum? Adică pe cinşpe, în lipsa mea, cînd mi-ai spus de atîtea ori că noul tău „abisal" îmi e dedicat mie? Ai spus sau ba?

— Am spus, a afirmat Aladin rîzînd. Vreau să fie însă o surpriză. Chiar şi pentru tine... Deşi nu prea meriţi...

A întins braţele. Cunoşteam codul. M-am aruncat în braţele lui, l-am sărutat, apoi l-am implorat.

— Iartă-mă, bunicule... Nu pleca înainte de a mi-l arăta pe U.14... Sau ia-mă şi pe mine în port, să-l văd pe Lică. Mi-e tare dor de el!

— Ba nu! s-a încăpăţînat Aladin. Te voi pedepsi. E cazul să înţelegi că n-ai voie să faci orice îţi trece prin cap!

— Dar... eram nerăbdătoare... mi-am pledat cauza, volubilă. Aveam dreptul să vin, să asist şi eu la lansarea noului tău experiment. La urma urmei, *eu* sînt singurul tău urmaş legitim, nu adoptat, ca delfinii tăi. Şi... după cum tu singur ai declarat oficial ziariştilor de toate naţiile, eu te-am inspirat în crearea acestui ultim abisal, deci aş avea dreptul să-l văd înaintea „oficialilor". E sau nu dreptul meu?

Sincer vorbind şi azi cred că aveam dreptate. Aladin s-a încăpăţînat însă mai departe. La început, de formă, în joacă... Pe urmă, *după* catastrofa declanşată fără voia mea, s-a încăpăţînat de-a binelea, şi nu m-a

lăsat să asist în ziua de 15 august la marea lui demonstrație cu publicul. (Pe cinșpe august însă, nu mai ardeam de curiozitate ca în clipa sosirii mele acasă. Am suferit doar moral și nu efectiv) . . .

— Nu mă face să mă înfurii, m-a amenințat bunicul. Am zis că te voi pedepsi — și așa voi face! Alibaba, Ali, unde naiba ești? a urlat el, gata de plecare, *atunci,* în vestiar, făcînd pe supăratul cu mine. (Dar nu era *atunci* nici pe departe supărat cum avea să fie . . . pe cuvîntul meu!)

Alibaba s-a înființat, lunecînd pe tălpile lui „vrăjite".

— Aici sînt, profesore . . .

— Unde naiba mi-e pălăria? a urlat din nou Aladin.

— Aici, i-a arătat Alibaba borsalina albă, pusă frumușel pe etajeră, foarte la vezeală. Nu o vezi? Ești distrat, logic, strict. Cînd vii?

— Te voi anunța printr-un telex, a murmurat misterios Aladin.

— Și eu? . . . Pe mine cui mă lași? m-am miorlăit.

— Dădacei și sclavului tău, Ali — a ripostat bine dispus bunicul.

— Biine, a hîrîit vesel Alibaba. Dar de ce plînge fetița?

— Nu plîng, m-am smiorcăit, ofensată. Sînt lacrimi de ciudă.

— De ciudă? s-a mirat Ali.

— Așa? s-a mai burzuluit o dată — formal — bunicul. Faci pe supărata cu mine?

— Mi-am cerut o dată iertare.

— Și eu te-am iertat, dar tot te-am pedepsit. *Dixit!* Am zis: Alibaba, fii atent! Unda e pedepsită. Pînă la venirea mea, sau pînă la noi ordine, nu are voie să plece din vilă. S-a înțeles?

— Da. Țeles . . . a mormăit Alibaba, aprinzîndu-și pupilele intens roșii.

Aladin şi-a pus pălăria, s-a privit în oglindă, a ocolit privirea mea încărcată de reproşuri şi mi-a făcut cu mîna o bezea.

— Pa... Să fii cuminte. Alibaba, ai grijă de ea. Am zic. E pedepsită. *Au revoir!*

Şi a ieşit, trîntind uşa cu energie.

Nu vă mai spun în ce toane m-a lăsat. Eram furioasă. Nu-mi venea să cred că mă tratează astfel. Speram să fie o farsă de-a lui. Şi, peste cinci minute, să mă cheme. Dar nu, a şters-o englezeşte. Şi nu s-a întors decît a doua zi după amiază.

După ce Aladin a plecat, m-am dus sus, în camera mea, şi mi-am aranjat lucrurile din valiză în dulapul din perete. Cu ocazia asta, mi-am probat şi rochiile de vară, lăsate acolo, pe umăraşe, din anul trecut. Urra! Ce bine-mi pare! Aproape toate mi-au rămas mici. Au devenit chiar ULTRAMINI, iar eu, în schimb, vlăjgană. Şi moda e acum MAXI, peste genunchi adică. Nici măcar costumul de tenis nu-l mai pot îmbrăca; e scandalos de scurt şi mă strînge la piept. O.K.! Tot se poartă altă croială! O să-mi iau altul. Peste vreo două zile, cînd Aladin va uita că m-a pedepsit, o să-l rog să mă salveze şi să-mi cumpere nişte ţoale festive, în care să arăt cuviincios îmbrăcată, ca o nepoată de savant mondial, nu ca un pui de bogdaproste care nu-şi mai încape în vechiturile moştenite eventual de la o soră mai mică şi mai pricăjită. Pînă atunci voi recurge la ţinuta mea preferată, cea de voiaj: Blugi şi maiou marinăresc, plus, la nevoie, sweter cu glugă. Singura mea rochie nouă, şi şalvarii cumpăraţi la Istambul în Bazarul Central, îmi vin binişor. Mai grav e că nu mai intru în costumul meu de scafandru autonom. O să mă împrumute, poate, vreo asistentă de aici, de la Centrul de Cercetări Maritime, pînă o să-mi procure unul, lux a-ntîia, ori mama, ori Aladin. Anul acesta au apărut în magazine scafandre moderne, PNEOPLASTICE, o

nebunilor! Sînt de culoarea pielii, nu gri sau negricioase cu burţile şi spinările de delfin, cum se confecţionează în serie pentru scufundările de agrement.

Amintindu-mi de delfini şi de costumul meu de protecţie, datorită căruia, fără să-mi fie frig, vacanţa trecută mă scufundam ore întregi în bazinul de experienţe, antrenîndu-l pe Lică (preferatul meu dintre ODONTOCEII pe care cercetătorii maritimi de aici, de la noi, îi dresează şi îi educă ştiinţific), mi-am adus aminte iarăşi de *celălalt* experiment al lui Aladin: de U.14.

Ardeam de nerăbdare să-l văd, să fac cunoştinţă cu el, măcar de la distanţă. Nu mă resemnasem să-l ascult pe Aladin. Trebuie să mărturisesc că nu sînt obişnuită să fiu tratată astfel de el. Totdeauna mă răsfăţase enorm, iar cînd mă pedepsea, o făcea mai mult de formă, ca să arate celor din jurul nostru şi — pare-se şi mie — că e intransigent şi nu poate fi dus de nas de nimeni, nici măcar de unica şi iubita lui nepoată.

E adevărat că niciodată nu-l supărasem din caleafară.

Nu-mi trecuse prin cap nici *atunci,* în ziua cînd m-am întors din excursie, că, dac-o să-l văd de departe de la oarecare distanţă, pe acel faimos U. 14 abisal, se va face gaură-n cer.

Poate nici Aladin n-ar fi avut motive să fie cineştie-ce supărat, dacă m-aş fi mulţumit doar să-i admir EXPERIMENTUL, de la distanţa cuvenită, şi nu să intru în vorbă cu ABISALUL lui, ba chiar să-i sugerez nişte... cum să zic, EXERCIŢII DE MEMORIZARE ŞI COMPORTARE, destul de ingenioase. Căci, susţin şi acum, abisalul era NESĂRAT, deşi perfect în felul său, iar eu l-am făcut „genial genuin“,... cum avea să se exprime mai tîrziu un cineva, reporter de meserie.

Din păcate nu asta a fost şi părerea lui Aladin. Abisalul a fost gata-gata să creeze între noi doi un abis adevărat, aşa cum o „genuină" ninsoare se poate transforma uneori pe neaşteptate într-o albă genune perfidă.

Nu mi-am dat seama din primele momente ce avalanşă avea să dezlănţuie mica mea nesupunere, pe cuvînt de onoare!

Totul a început aşa de frumos şi de inofensiv! ... Să vedeţi cum ...

Terminasem, aşadar, cu probatul rochiilor şi mă cam plictiseam. Cu ce să mă distrez? mi-am zis. Nu, vă rog să mă credeţi, nici o secundă nu m-am gîndit să-mi nesocotesc pedeapsa şi s-o şterg la plimbare, pe afară, ori măcar să iau legătura cu vila vecină, unde locuia asistenta lui Aladin, Ina, cea care mă înţelege atît de bine! ... (E o fată foarte drăguţă, campioană de înot şi specialistă în biocibernetică.) Nu, nici vorbă! Trebuia să găsesc *altceva,* să-mi treacă totuşi în zbor vremea hărăzită „arestului". Rămăsesem de vreo două săptămîni în urmă cu nişte seriale la Tele. Aladin nu-mi interzisese să mă uit la televizoare. Era normal, deci să mă duc în Camera ecranelor, unde se găsesc instalate panoramic o mulţime de pupitre audio-video, cîteva televizoare minunate, nişte aparate electronice de control şi, firește ecranele în cauză ... (Pe vremuri, cînd eram mică şi bunicul mă lua cu el în această încăpere de lucru, o numisem CAMERA CU LĂMPILE VRĂJITE ALE LUI ALADIN. Şi într-un fel, chiar şi azi, locul ăsta mi se pare un Sesam fermecător, deşi m-am obişnuit de mult cu farmecele strict ştiinţifice din acest locaş tăinuit străinilor).

De-abia am intrat în acel tărîm sesamic, că Alibaba, robotul nostru ultra-super-vigilent, din bucătărie, unde trebăluia, m-a reperat graţie minunatului său ochi electronic din perla turbanului (tot aşa de clarvăzător ca şi ochiul din ceafă al mumei zmeilor, care-i servise pe-

nemne lui Aladin drept model). Alibaba a venit imediat în camera ecranelor, s-a postat greoi și categoric în fața mea, și-a rostogolit ochișorii lui miopi care văd mai bine prin ultrasunete și mi-a zumzăit prin microfonul în formă de gură zîmbitoare:

— Ce faci a-ici, dragă... Un-da?

— Vreau să văd serialul cu Atlantida. Pe ce ecran îl pot urmări?

Dulcele meu paznic m-a privit cu atenție maximă și a mormăit, automat.

— Atlanti-da... Da, da... Tele 2, rețeaua 3... canalul 5, cel pentru Star-Mediteranian. Dar de ce nu te uiți la minitele? Ai în camera ta unul. Portativ.

Știam. Aveam. Dar aici, între „lămpile vrăjite ale lui Aladin", erau multe lucruri mult mai interesante de văzut și auzit. L-am informat și pe Alibaba, volubilă:

— Știu, dragul meu, mersi. Minitele-ul nu e panoramic. Și vorba ta, LOGIC, aici pot să urmăresc ca și Napoleon mai multe emisiuni deodată: Și Atlantida. Și meciul de wolley de la Praga. Și peisajul marin de-afară.

Alibaba m-a privit fix. Așa făcea cînd era nemulțumit.

Am continuat, insinuantă:

— Aladin n-a zis că n-am voie să mă uit la tele. Nu m-a oprit să stau AICI, în camera ecranelor. N-a zis, nu-i așa?

— Nu. Strict. Logic... a zbîrnîit binevoitor robotul, dar a rămas la ușă, ca o santinelă la postul său.

Mă suspecta. M-am prefăcut că nu-i observ suspiciunea. Aveam antrenament vechi, de pe cînd eram fetiță și el, adică Alibaba, îmi era doică și dascăl. Și pe atunci îmi vedeam de treburi, fără să-l privesc, ca și cum, vorba bunicului, usturoi am mîncat, dar gura nu-mi miroase. Am procedat tot astfel și acum: M-am dus la pupitrul de comenzi și-am dat drumul întîi se-

filmului cu Atlantida. Filmul era cam pe isprăvite. Se dovedea o luptă; nu înţelegeam cine cu cine se bate, fiindcă sărisem episoadele ultime, dar — oricum — mă enervau bătăliile, iar eroii, altmintrelea simpatici, purtau nişte tunici, fustanele, zale şi cuirase oribile. Am conectat şi postul cu meciul de la Praga. Apoi, prefăcîndu-mă plictisită, am apăsat şi clapa albă — de la tabloul central de comenzi — pe care scria cu roşu REZERVAŢIE (şi dedesubt, mărunţel, DIG).

Pe urmă m-am instalat într-un fotoliu din care puteam privi comod, pe rînd sau oarecum simultan, cele trei ecrane.

Atlanţii se luptau pare-se, cu incaşii, pe Star-Mediteranian; englezii se întreceau cu germanii, pe stadionul praghezilor. Şi, în fine, pe televideofonul nr. 4, ce ARĂTA realele şi albastrele unde ale Mării Negre, o yolă micuţă, cu pînzele întinse paşnic, lupta curios de lin cu valurile din aproprierea digului rezervaţiei noastre. Nu bătea vîntul către dig, totuşi yola înainta rapid şi, acum, înăuntrul ei se zăreau bine de tot două siluete bronzate. Doi tineri. Nu m-am putut stăpîni să nu exclam:

— Ah, ce interesant! O bărcuţă cu doi pasageri! Ce-or fi căutînd în zona noastră? Alibaba, aşteptăm niscai musafiri?

— Nici un musafir, mîrîi robotul. Un mo-ment. Să le spun prin megafon să se depărteze. Poate sînt de la ziar. Ziarişti. N-au voie. E zonă interzisă.

— Stai, nu par ziarişti, am rîs, după ce le-am studiat mutrele în prim-plan. Sînt foarte tineri. Sînt doi băieţi, cam de vîrsta mea.

Alibaba clipi, pupila neagră a ochilor lui rotunzi se făcu o clipă verde, (de fapt sus-zisa pupilă e o „celulă“ specială care „analizează“ rapid imaginile, iar cînd se face VERDE, v-am mai spus, e semn că robotul RÎDE). Aşadar Alibaba aprecia situaţia şi „emitea“ umor.

— Dacă sînt ca tine, trăncăni el vesel, atunci — o să ne bată la cap. Trebuie să le spun că debarcarea pe digul numărul patru e INTER-ZISĂ! Strict!

— Lasă-i în pace. Poate n-o să acosteze, i-am răspuns, amuzată. Şi, oricum, în zona aceea există telemicroreceptoarele de control. Mi-ar plăcea să aud ce-şi spun.

— Mai e destul pînă să intre în sfera de acţiune a hidrovideofoanelor de acolo. Deci, normal, nu-i poţi auzi încă, preciză robotul nostru după ce aruncase o privire pe ecranul 4.

— Şi „spionii“ marini sînt cuplaţi la ecran? m-am interesat, cu voce neutră.

— Nu. Intră în acţiune automat, la momentul potrivit — mă informă îndatoritor Alibaba, pe urmă mă privi grijuliu (ochii i s-au făcut negri, avizi, ca o cameră fotografică). Una, de ce nu te uiţi la celelalte ecrane?

Am sărit din fotoliu şi m-am plimbat, nervoasă, prin încăperea cu multe aparaturi, ale căror comenzi îmi erau parţial cunoscute. Nu-mi plăcea să tot fiu supravegheată ca pe vremea cînd eram mică. Cu atît mai mult cu cît meditam nişte şmecherii ca să-l derutez pe Alibaba şi să-l îndepărtez din apropierea mea. Mă călca pe nervi — deşi dialogul lui specific şi carcasa lui comică (înfăţişarea lui de „caraghioz“ şi sclav oriental) mi-erau tare dragi, mă distrau.

— Versiunea asta grecească a Atlantidei e o prostie, am zis, şi — demonstrativ — am închis Star-Mediteranianul. Meciul de la Praga e banal, dar o să-l las. O să sting şi ecranul 4 — cu siguranţă băieţii o să plece de lîngă dig. Mai bine deschid ecranul ce arată bazinul lui U. 14 abisal.

Am apăsat butonul pe care scria „U. 14 Ab.“ Şi, repede, am închis clapa televideofonului din zona Digului. Am avut grijă însă, ca măsură de supercontrol

„particular“ pentru sufletelul meu curios, să blochez, cu o mică apăsare pe trei butoane de lîngă clapa principală, orice posibilitate a altor „controlori“ ştiinţifici de la Centrul Marin din afara vilei noastre, de a privi, de la distanţă, ce se petrece lîngă digul în formă de T.

Am făcu asta automat, prosteşte — şi Alibaba, printr-o minune, n-a dat atenţie manevrei mele, concentrat fiind asupra imaginei ce se luminase albăstruideschis la televideofonul central. Imaginea înfăţişa interiorul bazinului 14 de experienţe. Un bazin imens, după cum aţi ghicit, reproducînd desigur fidel condiţiile acvatice ale zonei FOARTE ADÎNCI a Mării Negre. Însă fără alt „locuitor“ abisal decît faimosul U. 14. Plutea într-un echilibru straniu şi perfect, nici la suprafaţă, nici la adîncime. În repaos total, deocamdată. Poate DORMEA. Nu mi-am dat seama ce e.

La început, n-am deslușit decît că e un corp fusiform, aidoma unui pui de delfin... Dar... Nu... Nu era delfin! Sfinte Sisoie (cum ar fi zis Aladin)... era un... un experiment nemaipomenit!

Era o... o minune a ştiinţei, nu numai a bioştiinţei şi a altor ramuri cibernetice, dar şi o culme a artei NEOPLASTICE la care ajunsese talentatul meu Aladin! Ce mai! Mă zăpăcise de tot. Mi se tăiase respiraţia. U. 14 era o adevărată capodoperă! Străbunica ar fi plîns de bucurie, văzînd-o. Fiul ei savant se întrecuse pe el însuşi, de data asta! Fără să vreau am exclamat „Bravo, Aladin!“

Alibaba mi-a făcut semn să tac. Gesticula ca un smintit surdo-mut. Pesemne voia să-mi interzică să vorbesc. Prea tîrziu.

„Minunea“ din Bazinul 14 avea un auz foarte fin. Mă auzise. Se deşteptase din letargia sau „odihna“ ei şi, cu o unduire suplă şi rapidă, extrem de elegantă, se aşezase *vertical*, precum delfinii ce stau uneori în propria lor coadă. Pe-acolo era instalată, firește, şi o tele-

celulă de transmisie. Iat-o, plutea ca o meduză, de aceea şi teleecranul din camera noastră reproducea acum în prim-plan „natural“ chipul „minunăţiei abisale“. Dumneaei deschisese ochii şi mă privea. O... cu ce ochi!... Limpezi, naivi, puţin cam prea... prea luminoşi şi albaştri!... De ce „albaştri“? m-am mirat, revoltată. De ce nu-i făcuse Aladin ochii verzi?

După ce ne-am privit astfel cu stupoare, una pe alta, „capodopera abisală“ a emis nişte sunete stranii, ca un rîs. De ce „ca un rîs“? Rîdea cu adevărat, puteţi să mă credeţi. Şi — auzind-o — m-am simţit deodată nedreptăţită, enervată şi trasă chiar pe sfoară! Poftim! ŞTIAM acum de ce se ascunsese de mine Aladin! El care îmi arăta, pe vremea cînd eram cu mult mai mică, fiecare EXPERIMENT al său, în diverse stadii, înainte de finisare, acum, TOCMAI ACUM, mă păcălise, ba mai mult, MĂ TRĂDASE! „Trădare, trădare, dar să o ştim cu toţii“, cum zicea Caragiale... „În cazul meu probabil că TOŢI ŞTIAU — vorbesc de colaboratorii apropiaţi ai lui Aladin, firește, şi asistenta lui, Ina — poate chiar alţii, şi... Alibaba, NUMAI EU NU! Mă înfuriasem cumplit. Îmi pierise o clipă şi glasul, de furie. Aveam motivele mele, vă asigur. Îmi venea să plîng. Am rîs însă, nervoasă.

Alibaba mă atinse pe umăr, dojenitor.

— Unda, Un-da, ce-ai făcut! Ce-o să zică Aladin?

Mă exaspera cu tonul lui de educatoare blîndă. Am strigat, scoasă din ţîţîni:

— Ce-am făcut? Uită-te mai bine ce-a făcut el, constructorul şi demiurgul tău!

Alibaba şi-a rotit ochişorii spre ecranul lui U. 14 (unde „minunea“ rămăsese curat tablou) a clipit verde, cu umor, (nesuferitul!) şi a comentat, neutru:

— Mă uit. E o capodoperă. Cu totul origi-nală. Spectacu-loasă. Şi foarte perfecţionată, faţă de primii ani.

— Alu erau aparent niște delfini originali, am strigat. Pe cînd U. 14 e o copie, oricît ar fi ea de perfectă.

— Inexact, a hîrîit robotul nostru, în timp ce clipea verde, maliţios. Inex-act! E mult mai perfectă decît originalul.

Am suflat ca o focă înfuriată:

— Cu-u-um? Şi tu, Brutus?

— Nu sînt brută... Sînt un robot raţional. Fii calmă. Nu înţeleg de ce te-ai înfuriat. Mai bine ai întrerupe contactul cu U. 14. Are nevoie de odihnă. Strict. Logic.

— Eroare, replică, amabilă „minunea" din Bazinul 4, cu o voce... (Ah... Sfinte Sisoie, ce voce!) N-am nevoie de odihnă. Creierul meu nu oboseşte. Sînt gata să continui preluarea oricăror informaţii.

— Atenţie, U. 14. Numai Aladin are voie să te prelucreze.

— Sper însă că U. 14 are voie să *converseze* cu mine, am zis, descoperind un fir al Ariadnei. Conversaţia cu mine e un fel de exerciţiu oral pentru această capodoperă. Cred că eşti de acord, Alibaba?

Robotul a tăcut. Am continuat, persuasivă:

— Alibaba, iubitule, Aladin a zis să stau în casă pînă vine el. A zis că nu mă acceptă la probe împreună cu el, în bazinul 14 — deocamdată. Dar, recunoaşte, N-A ZIS SĂ NU IAU LEGĂTURA PRIN TELEVIDEOFON, cu U. 14. N-a zis, aminteşte-ţi.

— A uitat să zică, logic — a hîrîit Alibaba.

— Aladin nu uită nimic, m-am încăpăţînat să-i demonstrez. N-A ZIS, deci — logic — NU mi-a interzis. Am voie să mă uit la U. 14, să fac conversaţie cu el, adică ea, şi... să schimbăm impresii. Impresii unice. Originale.

— De acord. Analizorii mei sînt pregătiţi pentru a recepta impresii noi —, a gungurit capodopera abisală, cu o voce ce-mi dădea frisoane.

Simpaticul meu robot-dădacă s-a dat repede bătut. Cred că nu prea avea circuitele în regulă. Nu mă aşteptam la atîta largheţe din partea lui. Logica sa era strictă — chiar prea strictă, în ultima vreme. Îmbătrînise. Mormăi:

— Logic, strict, n-a zis Aladin, n-a zis. Unda are voie. U. 14 la fel. E logic. E strict.

Îmi venea să-i sar de gît şi să-l sărut. Devenise atît de drăguţ, de uman. Îşi clătina tărtăcuţa cam măricică pentru corpul său rotofei şi scurt — şi clipea — mov de data asta (movul era semn că se gîndea intens, deliberа „el în de el“, cum se zice în vechile compoziţii ale băsmuitorilor celebri).

— Deci,... îmi dai voie să discut cu U. 14? Nu mă voi mişca de aici, din camera ecranelor, îţi jur.

— Nu mai ţi-e foame? se miră Alibaba. Parcă ziceai că ţi-e foame.

— Deocamdată, nu. O să mănînc mai tîrziu. Dac-o să vrei tu, Alibaba, iubitule, să-mi pregăteşti ceva grozav... O capodoperă culinară... Te rog mult...

Dragul nostru robot nu rezista la rugăminţi de felul ăsta. Dealtminteri, aşa şi fusese programat mai demult: să fie sensibil cînd îl rugai ceva, mai cu seamă CEVA de folos „din domeniul lui de creaţie“.

— Fetiţa vrea o capodoperă culinară... hîrîi el, satisfăcut. Logic. Îi e foame. Voi pregăti — strict — ceva original. Un banchet.

— Mulţumesc, Alibaba! Eşti o comoară! am strigat înveselită.

El a clătinat turbanul şi s-a rostogolit spre uşă, pe papucii săi cu rotiţe bine unse, fără a face nici un zgomot. Eram în culmea fericirii! Scăpasem de el! M-am întors spre *Minunea Abisală*. Mă privea atentă.

Am rîs, destinsă:

— Şi acum, fiindcă am rămas numai noi, să stăm de poveşti!

— Poveştile sînt nişte aberaţii ştiinţifice, mi-a răspuns cu acelaşi surîs U. 14. Exprimă-te mai ştiinţific. Aparent, te exprimi ca un pui de delfin. Copilăreşte. Ce-i ala „poveşti“?

- Ştiinţific, logic şi strict, poveştile sînt, sau mai bine-zis au fost izvoarele fanteziei omeneşti. Şi fără fantezie nici o minunăţie ştiinţifică, aidoma ţie, sau (poftim, un alt exemplu din anturajul nostru imediat!) să zicem o „minunăţie“ ca Alibaba, n-ar fi putut exista. Încă un exemplu (mi-am continuat eu pledoaria, zîmbind). Poftim. Să discutăm despre delfini. Dacă omul n-ar fi avut fantezia să-şi închipuie că DELFINII VORBESC, aşa cum în basmele străvechi şi universale şi în istoriile mai noi ale lui Disney vorbesc toate animalele, de fapt necuvîntătoare, nici unui cercetător de pe planeta asta nu i-ar fi trecut prin minte să caute şi să născocească un COD, un limbaj logic, potrivit pentru delfini. Şi delfinii ar fi rămas în veci, pentru noi, oamenii, nişte odontocei drăguţi, prostuţi şi nefolositori. De ce? Fiindcă nu ştiau să cuvînteze, precum toate celelalte animale vorbitoare din poveşti. Pricepi?

U. 14 a dat graţios din cap. Pricepuse oarecum. A susurat apoi, pe un ton foarte savant:

— Totuşi, de ce zici SĂ STĂM DE POVEŞTI? Te exprimi aberant, ilogic. Poveştile... stau? Credeam că evoluează, ca toate fenomenele, ca toate speciile din afara şi dinăuntrul Oceanului-Mamă... La urma urmei ce e aceea O POVESTE? Din ce categorie ştiinţifică face parte?

Am zîmbit la rîndu-mi, savant şi ocult:

— Din categoria basmului. Iar basmul aparţine speciei etern-umane a fantasticului, care reproduce într-o formă aparte, specifică, diversificată, concepţia omului despre el şi Univers. Concepţie evolutivă, desigur. Logic. Strict. Ai dreptate.

Mă amuza să-i imit modul pedant de a vorbi, deşi,

în fond, mă și călca pe... coadă (la figurat, că altfel, n-am).

— Basmologia reproduce cumva Noologia? Ca și Ontologia, Filogenia? Explică-mi, te rog, îmi ceru U. 14, plutind grațios în unde și în abstracții.

Nu mă pricep deocamdată să înot bine în filozofie, așa că m-am gîndit să-i sugerez niște exemple mai concrete, mai din lumea noastră.

— Hm... Ca să înțelegi, dragă U. 14, evoluția și rolul basmelor și-al miturilor etern-umane, al utopiei și fanteziei, ar trebui să cunoști măcar acele povești care ți se potrivesc ție, speciei tale, rolului tău de experiment în abisul... Oceanului, în fine, mituri și multe, multe basme despre Mare, și despre... (am făcut înadins o pauză) MINUNĂȚIILE din adîncul ei albastru...

— Știu foarte multe despre Mare, a rîs U. 14. Lucruri precise. Folositoare. Exacte. Logice. Milioane de date și noțiuni.

— Nu mă îndoiesc. Te-a făcut doar Aladin, bunicul meu, am admis, cu mîndrie de clan.

— La ce mi-ar folosi, oare, miturile și poveștile despre care tu te exprimi atît de ambiguu? Mi-ar sluji la ceva în zona abisală pentru care m-a creat creatorul meu? Mi-ar sluji la lucrul meu *specios?*

Să vă spun drept, mă încuiase. Nu i-ar fi folosit, desigur, în abisul Mării, nici cît negrù sub unghie (apropo, o fi avînd unghii? Nu vedeam clar *finisajul,* dar bănuiam că da: unghiile sînt unelte de preț pentru multe viețuitoare infra și extra-oceanice).

— Ți-ar folosi să-ți perfecționezi limbajul... am murmurat. Te exprimi prea... *strict,* adică *stricto sensu.* Ar trebui să ai mai multă fantezie, ceva mai mult... farmec. Ca Marea... Ea e plină de farmec... Tu n-ai nici măcar prea multă sare.

— Ai dreptate, murmură la rîndu-i, pe gînduri,

U. 14. Marea are farmec, am auzit deseori această afirmație. Marea are și sare, în proporții variabile. Eu n am sare. E adevărat. E logic. Crezi că, dacă aș cunoaște cîteva povești și basme, aș avea mai mult farmec?

Am sărit în sus, entuziasmată:

— Exact! Ai intuit exact! Ești un geniu! Asta voiam și eu să-ți propun! Dacă m-ai asculta, ai dobîndi nespus de mult farmec. Mult, ca și Marea... Ai cîștiga enorm. Din punctul meu de vedere. Și, crede-mă, e un punct de vedere logic și sută la sută uman.

U. 14 raționa însă nu încă uman:

— Și la ce mi-ar folosi, oare, farmecul pe care-l au poveștile? Tot nu înțeleg.

— Dar Mării, la ce-i folosește farmecul ei?

— Poate că ai dreptate... Da... E logic, admise U. 14 șovăind totuși și legănîndu-se frumușel în bazinul său. Vrei, așadar, să-mi imprimi în informatica și memoria mea și un număr de povești?

Avea geniu, ce mai tura-vura! Exact asta voiam, fără să fi îndrăznit să-i propun de la început. U. 14, „minunea lui Aladin", singură-singurică, își programa astfel prin mine *Soarta* ei strălucită, mai strălucită decît a oricărui alt experiment abisal de pînă azi.

Am spus febril, rîzînd:

— U. 14, știi cumva care e butonul prin care Aladin îți toarnă în cap... scuză-mă... îți imprimă noțiuni noi în memorie?

— Știu. Mă conectează prin cablul 5 al bazinului meu cu dulapul 22 al bibliotecii centrale din vila lui. Dar, înainte de a începe, răspunde-mi, repet... e *important*... după ce voi memora povești, îmi vor folosi și la experiențe noi? Sau farmecul dobîndit va fi inutil din punctul meu de vedere?

— Deloc, am rîs încîntată. Din punctul *tău* de vedere va fi o nouă experiență. Strict personală. Și deci,

cu orice experienţă, utilă. Iar nouă, oamenilor, ne va folosi la...

M-am oprit, din scrupule ştiinţifice. Trebuia să fiu sinceră, precisă, corectă cu U. 14. Trebuia să-i explic. Am şovăit, dar pînă la urmă, tot i-am spus:

— Vezi, e greu de explicat... cînd un savant sau creator face o experienţă, nu ştie uneori *exact* la ce-i va folosi în bagajul său enorm de experienţe. De-abia după un timp, dialectic vorbind, după multe acumulări succesive, apare *saltul, noul,* schimbarea, descoperirea ... finalul creator.

U. 14 m-a privit cu ochii aceia ciudaţi ai săi. Nu mai îmi păreau enervanţi, ci de-a dreptul fascinanţi. A glăsuit:

— E logic. E strict. O.K. De acord cu experienţa ta. Conectează-mă la Telefonobibliotecă.

M-am executat, rapid. Îmi bătea inima nebuneşte, de încîntare. Era o mică, o inofensivă nebunie (credeam eu *inofensivă)* prin care mă răzbunam pe savantul meu bunic, fiindcă şi el mă *trădase.* Am lăsat „minunea" să-şi asculte singură benzile. Pe urmă m-am dus în sufragerie, am mîncat şi — toată după-amiaza — mi-am rezolvat corespondenţa. Îmi sosiseră 14 scrisori de la 14 prieteni. Am avut de lucru enorm ca să le răspund.

Alibaba era mulţumit fiindcă mă vedea la treabă, cuminte. Eu eram mulţumită fiindcă aflasem taina misterioasei „minuni abisale". La rîndul ei şi ea ar fi trebuit să fie, logic, în culmea mulţumirii, fiindcă îşi completa informatica, plonjînd într-un tărîm maritim pînă acum inexistent.

Dictîndu-mi corespondenţa, am uitat de toate, chiar şi de U. 14, chiar şi de yolă.

Noroc că, spre seară, mi-am adus aminte în sfîrşit, de cei doi contravenienţi, surprinşi de mine în drumul lor spre rezervaţia aflată dincolo de digul în formă de T.

Norocul meu, altfel, dacă uitam şi mai întîrziam o zi... Noroc? Hm... Retractez: Belea curată, ghinion, nu noroc! Ar trebui să dau imediat banda îndărăt, să şterg cuvîntul „noroc", să-mi muşc limba că l-am rostit şi să mă întreb cum de n-am intrat în pămînt sau cum de n-am leşinat de ciudă cînd am văzut şi-am auzit ce conţinea faimoasa înregistrare de la pupitrul 4 pe care o programasem cu atît calm şi inconştienţă, de dimineaţă, eu însămi.

Ah, dac-aş fi ştiut ce-o să se întîmple şi prin cîte emoţii o să trec! Dar, la urma urmei, n-am fost principala vinovată. Sau nu singura. Eu n-am avut deloc intenţia să divulg secretul lui Aladin, nici să provoc aiureala care a survenit şi din care... Vă rog să mă credeţi. Aiureala aceea a fost opera fostului meu elev de canto, Lică. Doar el e vinovat. Trebuie să vă mai lămuresc cine e Lică, alias Monstrulică, zis şi Păsărilă? E lesne de ghicit. E acelaşi personaj cu cel rătăcit şi întors din vagabondaj acasă, odată cu mine. Deşi nu e încă matur — abia are 4 ani — Lică, haimanaua, ştrengarul şi răsfăţatul de Lică, a fost şi cred că este delfinul cel mai mîncău şi mai şmecher dintre toţi „clienţii" Centrului nostru de cercetări maritime şi cel mai dificil la dresaj. Reacţiile lui sînt atît de neprevăzute, că-ţi vine uneori să turbezi. Nimeni nu poate prevedea ce-o să-i treacă lui Lică prin cap. Nici chiar Aladin. Nici chiar eu, care mă număr printre prietenii lui cei mai buni. De pildă, în vacanţa trecută, cînd mă căzneam cu atîta bunăvoinţă să-l învăţ să fluiere şi să cînte concomitent, la două registre sonore, o scurtă compoziţie cu flaute şi voce, special aranjată pentru talentul lui muzical (căci are talent, ca orice delfin ce se respectă, afurisitul de Lică!) ei bine, ce mi-a făcut?! În loc să asculte şi să reproducă mica lecţie pe care i-o dădeam, dumnealui, monstrul *odontoceu*[1], a fluie-

[1] cetaceu cu dinţi (n. a.)

rat mirat, a scîrţîit, a măcăit şi a ciripit anapoda ore întregi, ba chiar a rîs în variante de triluri de efortul meu — iar în final s-a repezit şi mi-a înghiţit, tam-nesam, minicasetofonul. Apoi l-a „scuipat“ în farfuria pe care nenea Ticu, îngrijitorul său, îi adusese scrumbiile la dejun. Bineînţeles, în prealabil îl măcinase în dinţi. N-am înţeles atunci ce i s-a năzărit cu casetofonul. Fiindcă, la drept vorbind, Lică iubeşte muzica şi, de vreo cîteva ori, după acea lecţie ratată, cînd l-am rugat să-mi cînte ceva, mi-a reprodus fără multe fasoane exact compoziţia respectivă pentru flaut şi voce, demonstrînd că o memorase cu atenţie şi plăcere. Aladin îl crede nedisciplinat dar plin de umor. După el, chestia cu casetofonul a fost un fel de răspuns ca la rebus: Iată, mi-ai dat o „porţie“ de muzică, am înghiţit-o, am digerat-o, şi ţi-o întorc, cînd şi cum cred eu de cuviinţă.

Tălmăcirea mea e mai aproape de adevăr: Lică e într-o ureche. Pe cuvîntul meu. O să vă convingeţi, dac-o să-l cunoaşteţi. Exemplul cel mai ilustrativ e amestecul lui idiot în această poveste senzaţională, pe care încerc s-o pun în ordine acum, pentru dumneavoastră.

Aşadar, să recapitulăm. Am intrat în camera ecranelor, seara, obosită şi totuşi nerăbdătoare să ştiu cum se descurcaseră intruşii cu yola. Televideofonul cu numărul 4 arăta doar marea. Liniştită, întunecată, abia ondulînd cîte un val depărtat, alb. În prim-planul ecranului — digul „de hotar“, cu braţele lui de piatră fosforescentă. Nimic altceva pe imagine. Apă. Cer. Cîte o stea, sus. Jos, nici o yolă. Nici un vas. Nici un om. Nici o vietate acvatică. Doar marea, clipocind, zbătîndu-se molcom pe umerii în formă de T ai digului nostru, aici, la limita inferioară a ecranului 4. Şi dincolo de barajul de piatră — în perspectiva orizontului - de asemenea numai Marea, înghiţind Spaţiul tot. Imensă. Frumoasă. Mă uitam fascinată. Îi ascultam

respirația amplă și foșnitoare. O iubesc. Aș privi-o, aș asculta-o mereu... mereu... E marea *mea,* Marea Neagră... Pe urmă, brusc, mi-am dat seama că e tîrziu. Imaginea de pe ecranul 4 stătea ca o fereastră de veghe în noapte.

Ca să aflu însă ce se petrecuse acolo în timpul zilei, trebuia să scot din videofon, de la locul lor, „spionii științifici pe ore". Așa se numesc casetele puse în legătură cu hidrovideofoanele noastre fixate în dig și sub apă și care înregistrează, oră de oră, continuu, tainic, imagini și sunete din lumea mării, din zona digului mai exact. Și apoi trebuia să cuplez „spionii" cu alt ecran. Și să-i pun în funcție, oră cu oră. Simplu dar cam plicticos. Am verificat cîteva casete la întîmplare, pînă ce-am nimerit prima secvență cu yola. Vai, ce m-am bucurat! (Cît p-aci să zic „ce noroc!"). Pe ecran, yola venea, venea spre Dig. Era soare. După socoteala mea, cam ora patru-cinci după-amiază. Marea nu făcea nici un val, vîntul nu bătea. Bărcuța se apropia în mod misterios, lin, ca trasă pe sub apă. Aha! Cei doi yolmani au înzestrat ambarcația lor cu vele și un motoraș foarte silențios. Pricepuți băieții! De ce nu s-or fi priceput însă și la indicațiile de navigație? Ele arătau clar la ieșirea din porturi că, în spre digul rezervației noastre, spre Agigea, nu e voie să te apropii. Decît cu permis. Hm! Deci — puștii scăpaseră din raza vizuală a portului lor de vacanță și eu întrerupsesem prosteşte legătura cu ecranele ce i-ar fi făcut vizibili *din exteriorul* Centrului de Cercetări. Trecerea, prezența lor se înscrisese așadar numai pe „spionii" tabloului 4. Eram curioasă foc să văd ce-au făcut contravenienții odată ajunși la dig. Buun. Au acostat... Au legat bărcuța lor de un belciug aflat în parapet. Nu li se desluşeau bine figurile. Le vedeam doar siluetele (Imaginea era puțin ştearsă, unghiul defectuos). În schimb, hidrofoanele înadins fixate pe pia-

ură şi în apă pentru a capta semnalele, fluierăturile şi glasurile simpaticilor noştri delfini hoinari prin acea zonă, funcţionau ireproşabil, izolînd sunetele demne de un înţeles uman de simfonia, mai bine-zis de polifonia valurilor, a mării. Cu ajutorul acestor misterioase şi deştepte „urechiuşe" marine, chiar dacă nu i-am zărit pe băieţi decît vag, le-am auzit distinct vocile — una mai şovăielnică, mai nuanţată, mai... emotivă, cealaltă ironică, repezită şi cam caraghioasă, cînd groscioară, cînd subţire, în plină schimbare de registru... masculin.

Le-am ascultat — cuvînt cu cuvînt — conversaţia. La început, m-am amuzat. Pe urmă am intrat în panică... Ca să povestesc însă cît mai exact ce a urmat m-am gîndit c-ar fi bine să intercalez acum şi aici *vocile lor* şi ale altora, aşa cum au fost înregistrate pe benzile respective. N-am inventat nimic. Le-am transcris doar ca într-o piesă de teatru şi m-am mulţumit să pun între paranteze comentariile mele.

Şi acum, iată ce a ieşit. (Închipuiţi-vă zgomotul valurilor. Pe urmă vocea 1, cea a lui Ion *unu*. Aşa îl cheamă pe cel cu glas emotiv. Nu mă întrebaţi de ce. O să aflaţi curînd.)

Ion 1: Încet... ssst... căpitane... Aici a dispărut (visător). Mi se pare că aci, după digul ăsta începe Rezervaţia Specială din Agigea... Paradisul cercetătorilor şi al vietăţilor marine de pe litoral...

Ion 2: (Lui îi aparţine glasul zeflemitor, luînd parcă în bătaie de joc şi propriile sale „inspiraţii" şi ale celorlalţi.)
Măă întîiule, în paradisul ăsta, ca în toate edenurile de după Adam şi Eva, nu poţi intra decît cu paşaport special. Ai văzut anunţul... Iar noi (fluieră vesel)

n-avem nici un fel de *ausweiss*. (Alt ton, ironic) Mă mir ce te-a apucat (rîde). Cine ar fi crezut? Tocmai tu, Ion Popescu-întîiul, premiantul şcolii nr. 136 din Craiova, faima grupei de pionieri zoo-ento-bio-cosmonauţi, şi viitor posibil savant, mă împingi pe mine, biet nătîng căpitan de flibustieri *in spe*, să acostez clandestin lîngă un dig — *interzis* — şi pe deasupra primejdios, sub pretextul descoperirii unui inofensiv monstru marin, care răspunde la numele de *Truncatus*, e drăgălaş, mănîncă piersici, precum calul ovăz şi maimuţa nuci... şi vorbeşte ca papagalul. (Oftînd teatral.) E prea de tot! Te-ai scrîntit! Am spus eu că prea multă carte strică...

Ion 1: (În şoaptă) Ssst... Şi totuşi aşa e... În timp ce tu te-ai uitat să vezi dacă în dig e vreun pinten sau vreo verigă de care să legăm barca, Tursiops truncatus (ton savant) îţi repet, sînt sigur că e un *truncatus* şi nu un delfin obişnuit (revenind la şoaptă) a răsărit iarăşi din apă, ca şi azi dimineaţă, în larg, unde tu i-ai zvîrlit piersicile. Mi-a făcut o tumbă şi a dispărut.

Ion 2: (mormăie) Hm! Apare, dispare, mă rog, parcă-i la circ! Şi ne-a înghiţit piersicile fără să zică „mersi". Ce fel de Tursiops vegetarian e ăsta? Şi de ce ne-a atras spre locuinţa lui secretă?

Ion 1: Ne-a tras, nu ne-a atras! (neliniştit) Dacă nu-i azvîrleai frînghia aceea legată de pupa yolei, poate că nu ne trăgea. Tu eşti de vină.

Ion 2: (rîde) Eu? El ne-a adus aci. (arată spre dig) Dacă e aşa de isteţ cum zici tu că sînt monştrii ăştia marini de pe la Agigea, bănuiesc că nu ne-a adus degeaba.

Ion 1: (gesturi disperate) Sst! Taci! Vine iar!

Stop vocile. M-am uitat pe ecranul 4. Am dat banda un pic îndărăt şi mi-am fixat atenţia şi pe imagine. Într-adevăr, dinspre bazinele Centrului de Cercetări, se zărea o dungă albă prin valuri. E semn că acolo goneşte un delfin. Dunga albă s-a apropiat de dig — a trecut pe sub el — ştiu că pe acolo, în peretele de piatră se află o trapă pe care delfinii noştri dresaţi o manevrează în voie — şi iată, *dincolo* de dig, a răsărit capul unui delfin, exact în secunda cînd Ion 1 strigă „*Vine iar!*“ Firește, cel venit e blestematul de Lică, îi văd capul bombat şi-l aud gungurind păsăreşte cu dezinvoltură (aşa cum n-ar avea voie să facă *decît în prezenţa mea*)

Lică: (piţigăiat, şi gros, concomitent) Sa-cip-lut-cirip-a-cip-mici-cirip-bi-cip-tte-cirip-pier-cip-sici-cirip!

Ion 1: (emoţionat, gata-gata să cadă de pe dig) Ioane, auzi?

Ion 2: (calm) Aud. (Îi face semn monstrului trădător) Salve.

Lică: (se bîţîie în poziţia „lumînare“, cerşind mereu) Bi-cip-tte-cirip-pier-cip-sici-cirip-cip-cip!

Ion 1: Colosal! O specie vorbitoare de Truncatus.

Ion 2: Da. *Truncatus* papagalus.

Lică: (scîrţîie şmechereşte) Pa-cip-pa-cirip! (Dispare în apă)

Ion 1: (cu ochii după el) Formidabil! Cine l-o fi

învăţat să vorbească? Aşadar, Delfinul vorbeşte?

Ion 2: Ascultă, savantule! Te afli aci, în preajma Staţiunii-minune din Agigea şi te mai întrebi ca un copil (îl imită): Delfinul vorbeşte? Parcă n-ai fi aflat mai demult, din presă, de la tele, din filme, despre cercetările de la Agigea?

Ion 1: (nu-i dă atenţie, pe gînduri) E ciudat... Am vrut să spun cine l-o fi învăţat să vorbească aşa, ciudat...

Ion 2: (afurisit) Curat ciudat: pe păsăreşte... Cred că vreo *rara avis*... de-aci, din staţiune.

(Din cît am învăţat eu la latină *rara avis* e ceva rarisim, dar Ion al doilea a spus-o de parc-ar fi rostit *rarisimă gîscă*... nepoliticos personaj!)

Ion 1: (căutînd în taşca pe care-o are spînzurată de umăr) Oricum e ciudat... Un delfin care ştie păsăreasca...

Ion 2: Ce cauţi?

Ion 1: Piersici. Nu mai am. (oftînd) Cînd te gîndeşti că dincolo, în această faimoasă rezervaţie, există desigur şi alte minuni.

Ion 2: Mai ştii? (rîzînd) Dac-o să semene cu Truncatus trucat al tău, o să ne pomenim cu o ceată de Foce dansînd conga, cu niscai Hidre care să ne stropească, nu cu cerneală ci cu suc de trandafiri, şi cu vreun morun care să ceară singur să fie prăjit şi să umble cu lămîia străpunsă gata în vîrful nasului...

Ion 1: (rîde) Ai o fantezie, băiete, mai potrivită pentru un bucătar decît pentru un aşazis romantic căpitan de piraţi.

Ion 2: Flibustieri, nu uita... (rîde) E drept, la ora asta mi-e o foame grozavă. Ce-ar fi să mîncăm ceva înainte de noi descoperiri sau expediții? În afară de piersici, mai avem ceva în rucsac?

Ion 1: Da. Poftim. Sandviciuri, suc de roșii, pește.

(În timp ce băieții s-au așezat să mănînce, eu îi priveam calmă. Nu intrasem încă în alarmă. Lică, Păsărilă, cerșetorul veșnic flămînd ca Flămînzilă din poveste — în prima clipă mă supărase, dar nu grav. Nu înțelegeam de ce îi adusese de hăț pe băieți, aci în Agigea, dar nici prin gînd nu-mi trecea cum se vor complica lucrurile din pricina trapei aceleia pe care o lăsase deschisă. Mai bine-zis a celor două trape. Cea din și cea din... Dar să povestesc pe rînd, exact cum a fost. Băieții au mîncat și au aruncat resturile în apă, uitîndu-se după Lică. Nici urmă de delfin. În schimb, pe ecran, în dreptul digului, acolo unde era trapa de deschidere-închidere, apa fierbea alburie, fără zgomot. Dincolo de dig, șuvoiul de bășicuțe albe se continua la suprafața mării pînă departe. L-au văzut și cei doi intruși. Din clipa aceea a început aiureala.)

Ion 1: (nervos) Dă-mi binoclul tău, căpitane.

Ion 2: Poftim.

Ion 1: (exclamă) Căpitane, ciupește-mă!

Ion 2: (mirat) Ce, ai înnebunit, întîiule?

Ion 1: Ciupește-mă. Au, nu așa tare... Deci, sînt treaz. Nu visez... E totuși (uimit, uluit) adevărat ce văd?

Ion 2: Ce? Dă-mi și mie binoclul... (I-l smulge din mîna lui Ion 1)

Ion 1: (arată spre larg) Uită-te. Acolo, în mijlocul mării, acolo unde curentul cel ciudat

ca o dîră de vapor se opreşte brusc, acolo... la capătul lui, născută parcă din spuma mării... văd... înoată parcă... o fată...

Ion 2: (mormăie, interesat) Măi, măi... ce romantic... S-ar părea că ţii să-mi uzurpi domnia mea, savantule... Pînă acum doar eu aveam dreptul la viziuni romantice, la fantasmagorii, eu, Popescu Ion al doilea, visătorul, nătîngul căpitan fără vas şi fără flibustieri... Ia să văd ce-ai binoclat tu acolo, întîiule?

Ion 1: (vrăjit) Nu-s viziuni... E o fată... Priveşte... (Spinarea lui Ion 2 mi-a luat ecranul. Pauză — valuri, de departe se aude ceva ca un cîntec. M-am neliniştit teribil. Cunoaştem cîntecul...)

Ion 2: (cu glas groscior) Ei da, e o sportivă... Ce vezi deosebit în asta? Înoată şi — pare-se — cîntă... sau ea înoată şi vreun casetofon cîntă prin apropiere pe o geamandură... (ton zeflemitor). Nu ştii cum sînt unele fete? Nu se despart de muzicuţă nici în baie... nici la ştrand, nici cînd dorm...

Ion 1: (vrăjit) Dar... căpitane... nu înţelegi? E ciudat cum a răsărit fata asta aşa, deodată... şi apa, uite, scînteiază în jurul ei, de parcă ar fi de argint... De unde vine?

Ion 2: (rîzînd) Poate că din unde... S-o întrebăm. (Face semne şi strigă) Heei, vino-ncoace, he-e-ei!

Ion 1: (uimit) Vine! Înoată extraordinar! Vine cu iuţeală, de parcă ar fi un delfin!

Ion 2: (mormăie) Mda... Se vede că s-a antrenat straşnic...

(Nu se antrenase pînă atunci decît în bazine spe-ciale, jur. Era prima *ei* incursiune în largul mării şi primul „bal cu public". „Mamă-mamă, ce-o să zică Aladin cînd o să afle? M-am îngrozit, pe bună dreptate. Dar cum de scăpase *minunea* din bazinul ei? Prin ce miracol? De emoţie mi se tăiaseră picioarele. Am căzut într-un fotoliu şi mă holbam disperată la ecranul 4. Ca şi băieţii *la ea*. Fiindcă, în numai cîteva secunde, din punctul îndepărtat unde înota în larg, *minunea* a şi fost lîngă dig, a dat să se salte pe piatră, pe urmă s-a răzgîndit şi s-a sprijinit doar cu coatele pe parapet. Părul îi cădea ca o pelerină pe umeri, nedezvelind din valuri decît capul. Îmi puteam închipui lesne surpriza băieţilor văzînd-o. Şi mai ales auzind-o. Întîi a bîlbîit ceva Ion 1. Pe urmă . . .)

Ion 2: (răguşit de emoţie) Cine . . . cine eşti dumneata?

Ion 1: (zăpăcit la culme, repede) Cine . . . cine v-a învăţat să înotaţi aşa de . . . aşa de . . . ca un delfin? Sau . . . ca o . . . (suflă inspirat) ca o . . . sirenă?

(O brodise savantul. *Minunea* înota ca un delfin şi părea o sirenă. Dealtfel, cu cel mai suav şi inconştient glas din lume, ea însăşi, trădătoarea, a şoptit deslușit:

Fireşte, înot ca un delfin, deoarece *sînt* o mică sirenă. Dar voi cine sînteţi?

(Şi tot încerca să se cațere pe dig, însă luneca în apă de fiecare dată, iar băieţii — din fericire — nu se grăbeau s-o ajute.)

Ion 1: (speriat la culme) Duduie . . . (în şoaptă)

Căpitane, spune-i să nu se urce pe dig... (foarte alarmat) Spune-i... Dumnezeule, e cam nebună!

Ion 2: (distrat) Da... e cam... cam nebună... (șovăie) Heei, duduiță, mi se pare că ți-ai pierdut costumul în larg... Așa că... Înțelegi? Nu te urca pe dig.

Mica sirenă: (suavă) Ce costum?

Ion 2: (pe nerăsuflate) De baie, ce dracu! Degeaba îți înveleşti umerii în părul tău lung...

Mica sirenă: (rîzînd melodios) Aa... înțeleg... Dar mie nu-mi trebuie costum de baie... Mă învelesc atît de bine în părul meu (ton visător) de culoarea soarelui (spune în franceză) *Couleur du soleil* — cum scria Apollinaire.

Ion 2: (grăbit) Firește, firește... Dar nu te grăbi să te urci pe dig... Chiar dacă e bălai cum spunea Apollinaire... nu cred că e lung pînă la călcîie... Așa că... Înțelegi?

Mica sirenă: (mirată) Pînă la călcîie?... Ce să fac cu călcîiele în apă? (rîde din nou, prostește) Aha... am înțeles... voi credeți că am călcîie... Un moment (Și un pleoscăit) Așa! Vedeți, părul mi-e lung pînă la aripioarele inferioare...

Ion 1: (uimit, în șoaptă) Căpitane, ciupește-mă... E o... o... o sirenă, jur că e o sirenă!... O vezi?

Ion 2: (tot în șoaptă) O văd, fii liniștit... dar... îmi vine să cred că e o fată costumată așa, ca să-și bată joc de noi... Fii atent ...Ssst...

Mica sirenă: (mirată) Ce e? De ce v-ați întors? (gîn-

ditoare) Vă înspăimînt eu, cumva? Arăt ca un monstru marin? Ca un *Monachus albiventer* încă nedomesticit? Semăn cu Husso-Husso, sau cu vreun alt sturion, agil, dar aşa de înzăuat şi aspru la piele că ar pune pe fugă şi pe cel mai blînd îmblînzitor?

(Rămăsesem tablou şi eu şi băieţii. Din pricini deosebite, firește. Eu mă îngrozeam cu fiece replică pe care *minunea* o scotea la lumină. Mă gîndeam ce o să-mi facă Aladin *cînd va afla.*)

Ion 1: (emoţionat) Eşti... (şoptind) eşti o... o sirenă? O sirenă ca în legende? Sau o fiinţă din alt ocean cosmic? Cine eşti? Cum te numeşti? Care e taina ta?

Mica sirenă: (cu glas dulce) Sînt o sirenă... aşa ca în toate legendele la un loc... Nu-s născută pe altă planetă, ci aci, pe ţărmul Helespontic... Sînt o sirenă... firește... (repetînd, ca într-un rol) Am 14 ani... şi m-am născut de veacuri... Şi n-o să mor nicicînd... Vă rog să nu mă confundaţi cu Loreley... aceea era o vrăjitoare din Rin. (recită iarăşi) „*Une sorcière blonde / qui laissait mourir d'amour tous les hommes, à la ronde.*“ (alt ton). Eu sînt din undele Mării Negre... o Undă... Care e taina mea? (visătoare) Taina oricărei mici sirene... (în glumă) din secolul al 21-lea, firește... (Rîse în mod foarte... special, cu un rîs care pe mine personal m-a enervat la culme. Aveam motivele mele).

Ion 2: (în şoaptă) O auzi? Îţi spun că îşi bate joc de noi... E o fată... De la brîu în jos s-a vîrît într-un fel de acvalang...

Ion 1: (încet) Uită-te la ea bine de tot... Seamănă la chip cu o fată, e drept... dar... dar... (răpit) Părul ei are ceva extraordinar, o culoare de aur palid... de metal, e făcut parcă din fire luminoase... şi trupul... se termină cu o coadă de peşte... Nu pare un acvalang — ci o... coadă de peşte veritabilă... coadă sclipitoare, ca un veşmînt artificial, de bal... şi ochii... ochii au de asemenea ceva nelumesc...

(În acest timp minunea s-a aruncat în apă, s-a depărtat cîţiva metri, apoi de acolo a scos capul şi a rîs către băieţi.)

Ion 2: (nemulţumit) Hm! Bravo, n-am ce zice... O idee născută dintr-o farsă, desigur, şi tu, întîiule, mi-ai suflat rolul de vînturălume romantic... (revoltat) Eu nu cred că e sirenă! Basta!

Mica sirenă: (din locul ei — din apă) Dar tu, tu cine eşti?

Ion 1: (se bîlbîie) E-eu? Eu?

Ion 2: (încet) Las' pe mine. Dacă e vorba de farse, mă pricep (tare) Cine sînt? Sînt un căpitan de corabie... un căpitan de corsari sau de flibustieri, dacă vrei, mică sirenă.

Mica sirenă: (rămîne pe loc, şovăind) Nu ştiu prea bine... flibustierii şi căpitanii aceia erau un fel de cavaleri rătăcitori de pe mări şi oceane?

Ion 2: (mulţumit) Exact. Un fel de cavaleri rătăcitori, cîteodată, cînd nu erau nişte rătăciţi la minte de-a binelea ca tine, mică sirenă... Înţelegi?

Mica sirenă: (visătoare, intrînd în rolul Ondinei) Aşadar, tu eşti cavalerul meu rătăcitor... Te cheamă Hans, nu-i aşa?

Ion 2: (rîzînd) Mă cheamă Ion, adică tot Hans, da' pe româneşte...

Mica sirenă: (visătoare) Cît eşti de frumos...

Ion 2: (tare) Ce spui? (încet) O auzi, savantule?

Mica sirenă: Spun (repetînd, cu tonul dinainte cam teatral...) Cît eşti de frumos! (Pe urmă, rîse) Te cheamă Ion. Ion... şi mai cum?

Ion 2: Ion Popescu.

Mica sirenă: (dezamăgită) Nu se poate. Nu e un nume de cavaler, nici de flibustier, desigur. E un nume fără ecou, fără poezie... De ce te cheamă aşa?

Ion 2: (înţepat) Aăă... Mă cheamă Ion De Popescu, aşa, simplu, fără poezie... Ce importanţă are numele? Ce? Poezia e în el? (Cu zel) E în mine, să ştii, în noi, în oricare dintre cei ce o iubesc... Şi eu, fetiţo, voi fi poet. Eu îmi voi crea singur un ecou. Al poeziei mele (emfatic) pe care încă n-am scris-o... pe care o voi scrie...

Mica sirenă: (absentă, urmărindu-şi doar ideile din căpşorul ei romantic) Păcat că nu ai totuşi un nume potrivit cu al meu... Ion, ar mai merge... dar restul (oftează), oricîtă poezie ar avea...

Ion 1: (se vîră în vorbă, timid) Şi pe mine mă cheamă Ion, mică sirenă. (Devine volubil) Şi, din întîmplare, tot Popescu. Sînt

înaintea lui Ion Căpitanul la catalog, din pură întîmplare... E drept că mă mai cheamă de aceea şi Ion Popescu întîiul (modest) zis şi *ZoEntBi*, pentru că vreau să ajung zoolog, entomolog şi biolog totodată... E visul meu...

Mica sirenă: (serioasă) ZoEntBi... (visătoare) Da... Are ecou... s-ar potrivi... (rîde) E aşa de ciudat... Acum, tu pari a fi cavalerul meu... (amuzată) De obicei, în legende, e vorba de o singură sirenă şi de un singur cavaler... Iar voi sînteţi doi. Ion al doilea şi Ion întîiul. Ion Căpitanul şi Ion ZoEntBi. (rîde) Ce să fac eu oare cu doi eroi?

Ion 2: (ironic) Doar n-o să-ţi închipui, fetiţo, că din cauza ta unul din noi îşi va pierde minţile şi se va omorî? Sau că ne vom duela ca să vedem care-i învingătorul?

Mica sirenă: (rîde) Nici prin cap nu-mi trece! Creatorul meu s-ar supăra grozav. El nu e crud ca Giraudoux, ci mai curînd copilăros ca Andersen.

Ion 2: (încet) Zoentbi — să aflăm cine e tatăl ei... Desigur, vreun cercetător de aci, de la Rezervaţie. (tare) Ei, micuţă sirenă, în loc să ne spui atîtea... hm... poveşti, n-ai vrea să ne mărturiseşti cine ţi-e tatăl?

(Îngheţasem. Dar mica sirenă s-a arătat a fi la înălţimea situaţiei, oricîte încurcături făcea şi oricîte îndruga.)

Mica sirenă: (rîzînd) Nu pot. E secret, deocamdată. Vă spun poimîine.

Ion 2: (ironic) Pînă atunci, poate eşti bună să ne spui, totuşi, de ce ţi-a făcut (accentuat) creatorul tău *coadă?*

Mica sirenă: (naivă) N-o să spuneţi nimănui? Juraţi?

Ion 2: (ironic) Jurăm. Pe ce?

Mica sirenă: Pe Posseidon şi pe cele 50 de fiice ale lui Nereus. Pe Naiade şi pe Oceanide. Şi pe toate cele 180 de milioane de vieţuitoare care înoată, plutesc şi mişună în Oceanul-mamă al Planetei noastre!

Ion 2: (încet) E nebună! (tare) Jur!

Ion 1: (în şoaptă) Şi eu . . . Jur . . .

Mica sirenă: (drăgălaş) Creatorul meu mi-a făcut coadă ca să pot înota.

Ion 2: (zeflemitor) Hm! Atît?

Mica sirenă: (revoltată) Doar n-oi fi vrînd să-ţi spun secretul principiului hidroreactor care mă face să înaintez, dacă vreu, contra curenţilor mării şi cu zece km pe oră? (Bravo, micăsirenă!)

Ion 2: (neîncrezător) Ce spui! Tţţţ! (ton de zeflemea) Dar braţele? De ce ţi-a făcut braţe, mîini?

Mica sirenă: (rîde suav) Ca să mă pot folosi de ele — normal — să pot cîntări o algă sau o scoică, să mîngîi o floare, să alung un cîrd de răpitori . . . da . . . şi să lupt . . . nu te uita aşa mirat, frumosule ZoEntBi . . . dacă m-ar apuca în braţe o caracatiţă? (rîde) Ei bine, n-ar fi nimic . . . Pe orice duşam, de l-aş atinge doar cu degetele mîinii mele stîngi, l-aş furnica abia . . . dar de l-aş lovi cu palma dreaptă, fulgerul morţii l-ar lovi prin mine. Palma mea e o armă, ca şi la voi, oamenii.

Ion 1: (transportat) Dar părul? Dar ochii? De ce par aşa de nepămînteşti?

Mica sirenă: (rîde) Fiindcă sînt eu însămi nepămînteană. (rîde) V-am spus. Sînt o fiinţă din unde, un fel de sirenă... Părul meu nu e făcut să-mi acopere doar umerii, să fluture în vînt, să strălucească în soare... (misterios) Cu el, de fapt, *eu aud*...

Ion 2: (ironic) Zău? Spune-i să vină aci, biologule. Studiaz-o. N-o crede pe cuvînt. Sirenele, ca toate fiinţele seducătoare, mint ...e lucru clar. Şi nu te mai uita la ea ca un viţel la poarta nouă...

Ion 1: (şoptind) Taci. (tare) Auzi? Şi ce auzi, mică sirenă?

Mica sirenă: Aud glasurile a mii de peşti, şuieratul lacom al răpitorilor marini, vuietul curenţilor care trec ca nişte fluvii sau rîuri clocotitoare prin mare, aud ceea ce voi nu auziţi decît prin căştile speciale de hidroacustică... Şi nu numai că aud... Firele de păr îmi dau de veste şi ce grad de salinitate are apa, şi ce furtuni se pregătesc în larg, şi cum e relieful submarin, şi unde se află concreţiuni metalifere, în ce nisip e aur, şi în ce scoici cresc, vibrînd spre desăvîrşire, perlele...

Ion 2: (ironic) Da? Păi dacă părul tău vede, atunci ochii ce rost mai au?

Mica sirenă: (simplu) Luminează. Despică bezna din adîncul Mării Negre şi scot la iveală culorile nemaivăzute ale reliefului submarin, ale algelor şi vietăţilor. Ca doi sori, în noaptea abisului, ochii mei *cercetează*, se uită, se umplu de imagini ce nu se vor şterge şi nici altera, niciodată. E simplu.

Cu ochii *privesc* şi ce se vede şi ce nu se vede deocamdată.

Ion 2: (mormăie) Hm! Recunosc că vorbele tale au oarecare ... ecou poetic.

Ion 1: (transpus) Dar prin ce ne auzi, mică sirenă? Prin urechi, nu-i aşa? Prin aceste mici şi trandafirii scoici?

Ion 2: (şuieră sarcastic în şoaptă) Ce stil e ăsta, ZoEntBi? Vino-ţi în fire! Ai înnebunit, zău aşa!

Mica sirenă: Mă tem că te voi dezamăgi, ZoEntBi. Eu nu aud cu urechile, ci prin toţi solzii ... Şi prin pori, desigur, prin porii epidermei mele.

Ion 2: (vesel) Atunci urechile sînt doar aşa, nişte ... cercei?

Mica sirenă: (rîde) Nu. Sînt pentru echilibru. În larg, pe furtună, ca să nu mă răstorn ... Să nu mă lovesc de stînci ...

Ion 2: (forţat) Ha, ha, ce minciuni „poetice"!

Mica sirenă: (suav) De ce rîzi? Nu-ţi pot lămuri taina urechiuşelor mele, îţi pot spune doar că se aseamănă cu anumiţi centri nervoşi pe care îi are orice delfin, de exemplu, şi care îl fac pe acesta să se orienteze perfect în apă prin ecolocaţie ... pe furtună sau chiar orbit de ceva ...

Ion 2: (răutăcios, piţigăiat) Ca să facem o investigaţie completă a anatomiei sirenelor, răspunde-ne de ce ţi-a făcut ... hm ... creatorul tău şi un nas? (ironic) Un năsuc destul de nostim.

Mica sirenă: Mersi. Îţi spun imediat. Ca să aflu cu el temperatura zonei supra-acvatice şi bineînţeles şi subacvatice.

Ion 2: (vesel) M-ai dat gata! Cum? Cu nasul nu afli ce parfum au crinii de mare?

Mica sirenă: O, nu! (rîde) Eşti cam ignorant, Ion Popescu al doilea. Orice căpitan de corsari ar trebui să ştie că un crin de mare nu e o floare cu parfum, ci un animal rapace, cu tentacule urzicătoare.

Ion 1: (grăbit) Dar glasul? Gura? (şovăie) Dinţii ... ca nişte mărgăritare şi buzele tale ca nişte petale de culoarea coralilor? Pentru ce arată aşa?

Ion 2: (încet, persiflant) Ca să te îndrăgosteşti tu mai iute, savantule!

Mica sirenă: Ei bine, dragul meu ZoEntBi, gura e ... Nu ştiu cum să spun ... e doar, aşa, de frumuseţe ... Ca să mimeze uimirea, rîsul, răsfăţul, — frumuseţea ... Ştiinţific vorbind, mi-e oarecum inutilă, deoarece eu nu mănînc nimic, nu beau nimic ...

Ion 2: (rîde) Dar vorbeşti ... maică, măiculiţa mea!

Mica sirenă: (calmă) Nu vorbesc cu gura, ci cu capul.

Ion 2: Omagiile mele, eşti cineva atunci!

Ion 1: (supărat, încetişor) Căpitane, lasă prostiile! (tare) Mică sirenă, ai spus: gura e doar de frumuseţe ... La ce îţi serveşte frumuseţea, s-a gîndit Creatorul tău?

(Na, poftim întrebare şi la ZoEntBi ăsta! ... Dacă m-ar fi întrebat pe mine, zău că n-aş fi ştiut cum s-o întorc, noroc că „minunea“ noastră s-a descurcat şi aci ... ca din carte.)

Mica sirenă: (îngăduitoare) La ce îmi slujeşte frumuseţea? Sigur că s-a gîndit: la confuzie ... la asemănare ...

Ion 2: Cu-um?

Mica sirenă: La confuzia cu modelul... cu frumusețea pe care Creatorul meu n-a creat-o el, ci a admirat-o în original sau în diverse còpii creatoare...

Ion 2: (maliţios) Ei, ZoEntBi, cum dezlegi această şaradă?

Ion 1: (dezamăgit) Nu ştiu încă. Poate e ceva ascuns, filozofic, în spusele tale, mică sirenă... Trebuie să înţeleg oare că frumuseţea dă loc la (şovăie) confuzie, uneori la asemănare?... Dar despre ce asemănare ziceai? De ce? Cu cine? Cu alte sirene? Cu alte fiinţe supranaturale, mitice?

(Aici e momentul să declar pentru cei care n-au priceput încă uimirea şi revolta mea din prima clipă cînd am zărit „minunea“ făcută de Aladin, că U 14 abisal, adică Sirena, semăna grozav cu mine. Şi nu numai la chip, la statură, la culoarea părului... ci şi la glas, la rîs. Revoltător şi fantastic, totodată. „Creatorul ei“ nu-mi ceruse voie să mă facă ò copie cu coadă... mă pusese în faţa unui fapt împlinit şi la început mă cam supărasem din cauza asta pe scumpul meu Aladin. Mă gîndeam acum însă, cu groază, dacă mă va ierta pentru că m-am amestecat în „experienţa“ lui. Mi-era o frică straşnică să nu se înfurie şi să mă alunge din sufletul lui pentru totdeauna. Nu-mi mai păsa că sirena semăna cu mine şi că mă putea face de baftă în toată lumea. Mă gîndeam numai şi numai cum să îndrept lucrurile şi cum să-l conving pe Aladin că nu sînt singura şi principala vinovată de toate boroboaţele pe care le-a făcut U 14 abisal. Capul ei cu milioane de conexiuni savante era totuşi o poezie! Să vedeţi ce a putut scorni — pe tema asemănării... Stă-

tea în apă la un metru de băieţi, şi conversa cu ei, suav)

Ion 2: Ştii sau nu ştii cu ce model semeni?

Mica sirenă: Ştiu. Semăn cu nepoata adevărată a creatorului meu. El, ca un abil Aladin (alt ton) — aşa i se spune: *Aladin* — a vrut să-i semăn nepoatei lui. E drept, am o memorie mult mai precisă. Şi înot şi mult mai iute decît ea. Mă cufund mult mai adînc. Şi în loc de 5 simţuri, am o gamă întreagă de analizori perfecţionaţi pentru zona *abisului* mai ales.

Ion 1: (încet) A... visului?

Mica sirenă: (explicînd) Nepoata adevărată a lui Aladin nu are coadă ca a mea... (deodată vocea ei şovăie.) Înseamnă că e mai frumoasă, oare?

Ion 2: (cu umor) Nu mă pot pronunţa pînă n-o văd.

Ion 1: (drăguţ) Dacă am înţeles eu bine, înseamnă că ea nu e sirenă, şi atît...

Mica sirenă: (rîde mult) Mulţumesc, ZoEntBi, eşti un adevărat cavaler! (rîde din nou)

Ion 2: Rîsul e al tău personal, sau al fetei adevărate?

Mica sirenă: (vorbăreaţă) Al ei. Scuzaţi-mă. Nu trebuia poate să rîd adineauri. Dar Aladin de aceea mi-a dăruit glas — să spun că am înţeles sau nu cutare fenomen, să mă înţeleg şi uneori să nu mă înţeleg cu cei din jurul meu, să cînt, şi să rîd... Să rîd mai ales, ca la 14 ani, ştiţi, fără a avea cu adevărat simţul umorului, ci doar pentru a mă bucura de sunetele acestea rotunde, care se rostogolesc dinăuntrul

meu, ca nişte pietricele sferice, date de-a dura pe o lespede cristalină, ciocnite între ele, atît de nostim... (rîde) Nu te întrista, ZoEntBi că rîd (se opreşte brusc din rîs) E un semn că, sînt — oare — mai puţin sirenă? Eşti supărat, ZoEntBi?

Ion 1: (încurcat) Nu... nu sînt supărat... Sînt ...nu ştiu ce să cred... Aş vrea să fii cu adevărat o sirenă, dar uneori cred că eşti doar un... un vis al meu.

Mica sirenă: (amintindu-şi brusc din nou nişte replici din Giraudoux, intră în rolul Ondinei şi spune automat) Aşa-mi spunea şi pescarul. Iar regina îmi spunea: Tu eşti lumina, tu eşti graţia, tu eşti aventura... (cu regret) E drept, atunci mă numeau Ondine... Acum am un nume mai puţin frumos...

Ion 1: Cum te cheamă? Ce nume?

Mica sirenă: (discretă) E secret. Pînă poimîine. Dar poimîine o să vi-l spun negreşit...

Ion 1: (transportat în al 9-lea cer) Mulţumesc. În jurul tău totul e ca o... ca o vrajă... Acum cred că eşti o sirenă adevărată, chiar dacă sirenele nu există decît în... vis... Ai vrea să-mi faci o favoare?

Mica sirenă: Da, ZoEntBi. Dacă pot...

Ion 1: Dacă eşti aevea... dacă vrei... cîntă-mi ceva. Sirenele au un glas extraordinar, aşa se spune...

Ion 2: (hodoronc-tronc, răutăcios) Mă ZoEntBi, se mai spune că cine vede o sirenă se îndrăgosteşte de ea şi-şi pierde minţile.

Mica sirenă: (bălăcindu-se cu graţie în apă) Eu ştiu o poveste cu o mică sirenă care a murit din pricina iubirii pentru un om.

Ion 1: (fîstîcit) Lasă asta... Vrei să ne cînţi?

Mica sirenă: În ce registru de sunete? Cu ce voce?

Ion 2: Cum? (rîde) Ai mai multe... registre şi voci?

Mica sirenă: (gînditoare) Sigur. Aş putea de pildă să vă cînt cu glasul furtunii încă nedezlănţuite, glas pe care cetaceele şi peştii îl aud pe frecvenţa de vreo 300 Herzi iar voi nu-l auziţi decît prea tîrziu, în plin uragan. Dar pentru asta va trebui să vă puneţi în urechi nişte căşti speciale pentru infrasunete. Sau aş putea să vă cînt, în registrul ultrasonic, cîntecul de nuntă al ţiparilor... al delfinului alb sau al pescăruşului. Sau...

Ion 2: Dar cu glas mai... obişnuit... glas de fată, ştii să cînţi ceva?

Mica sirenă: (se răsfaţă copilăreşte şi trădătoare) Da. Am ascultat nişte benzi înregistrate de nepoata lui Aladin. V-am spus că semăn cu ea. Pot de aceea şi s-o imit la perfecţie.

Ion 2: Atunci, dă-i drumu'...

(Ei bine, o să mă credeţi sau nu, trădătoarea a reprodus unul dintre liedurile mele preferate. *Träumerei* de Schumann şi nu numai vocea mea a redat-o la perfecţie, dar şi acompaniamentul respectiv — de pian şi orchestră. Cînd melodia „mea“ s-a încheiat, în văzduh au mai vibrat nişte sunete ciudate, nişte fluierări admirative şi ciripeli îmbinate. Eu ştiam, fiindcă le mai auzisem, că erau cîteva flaute şi voci de păsărele suprapuse, pe care le reproducea nu sirena, ci vagabondul de Lică. Nu se zărea, dar precis era şi el prezent la acel concert. Băieţii n-aveau de unde şti ceea ce ştiam eu. Nu se prea pricepeau la muzică, totuşi

Hedul îl impresionase. Ion 2 ascultase spăsit, cu mîna pe inimă. În final oftase adînc)

Ion 2: Măi-măi, să cred şi eu în sirene? (în glumă) Dacă tu, mică sirenă, mi-ai face şi mie o favoare... dacă mi-ai putea dărui ceva din fundul mării, să zicem o amintire de preţ, ceva din unde, un lucru de acolo pe care tu să-l auzi cîntîndu-ţi... sau părul tău să-l audă cîntînd... hm... atunci...

Mica sirenă: (îndatoritoare) E foarte simplu. Aşteaptămă. O să caut să-ţi aduc lucrul dorit din adîncul albastru...

(Cu un pleoscăit se scufundă în apă. Ştiam că, dacă a făgăduit ceva, se va executa. Ion 1 era revoltat)

Ion 1: S-a aruncat în apă! A plecat!

Ion 2: (deznădăjduit) A plecat! (caustic) I-am prilejuit o elegantă ieşire din impas. (Face semne de adio.) Adio, domnişoară sirenă. (către Ion 1, oarecum vinovat) Întîiule, crezi c-o să mai revină? Trebuie să recunosc că avea farmec (rîde) Şi ce-i mai mergea guriţa...

Ion 1: Eşti vulgar! Ai gonit-o! (desperat) Tu eşti vinovat c-a pierit! Prostule!

Ion 2: (supărat, strigă la rîndul lui) Ei, ce, ai înnebunit? Vrei să dai în mine?

(Îmi venea să rîd, deşi eram foarte îngrijorată)

Ion 2: (gîfîind) Popescule, vino-ţi în fire! Doar n-o să ne batem pentru o fată care rîde de noi.

Ion 1: (desperat) Am pierdut-o! Tu eşti de vină! Cum poţi crede că e o fată oarecare?

(Zgomotele şi gîfîielile celor doi se amestecă acum şi cu un pleoscăit de valuri. Din nou, mica sirenă emite un semnal — ca o muzică — şi apare ţinînd în mîini ceva. N-am văzut bine la început.)

Mica sirenă: Ce-i cu voi? Nu cumva vreţi să vă omorîţi din pricina mea? (îngrozită) Nu trebuie... Sirenele acelea... deşi aveau glas minunat... erau inumane... Eu însă sînt născocită de un creator uman... Vă rog, nu vă bateţi... Mă întristaţi...

Ion 1: (ruşinat) Ai venit... Ce bine... Îmi pare rău...

Ion 2: (mirat la culme) Ia te uită! De unde ai adus amfora aceea strălucitoare? Ce înseamnă asta? (şopteşte) E cu putinţă, mică sirenă, s-o fi adus pentru... mine?

Mica sirenă: (simplu) Pentru voi, amîndoi. E de aur. Stătea degeaba în nisip, la o milă şi 2 yarzi depărtare de portul vechi, la 4 grade longitudine estică de centrul rezervaţiei, şi la 12 ţoli, adică 304 800 mm distanţă de catargul anticei epave greceşti „Nausicaa“, înnămolită acolo în urmă cu aproape 20 de veacuri.

Ion 1: (uimit) Ce spui?

Ion 2: (uluit şi el) Cum ai găsit-o?

Mica sirenă: Din fericire nu era înfundată de tot în nisip, şi, printr-un braţ, mai putea să vibreze spre mine. Am auzit limpede ce ritmic o izbeau curenţii apei şi ce discret cîntau, din adînc, moleculele de aur din toartă! Ţineţi-o. E a voastră. Şi acum,

frumoşii mei cavaleri, vă spun „la revedere". Trebuie să plec. Am nişte treburi. (şi, înotînd uşor, se apropie de dig şi le dă amfora).

(Ion 2 o ia şi dansează fericit pe dig, cu amfora în braţe, în vreme ce ZoEntBi nu dă nici o atenţie darului şi, ceva mai îndrăzneţ, se apropie de apă, neluîndu-şi ochii de la U 14, care stă la vreun metru distanţă, în poziţie verticală, acoperită de ape pînă la gît.)

Ion 1: (precipitat, îngrijorat) Unde pleci? Ce fel de treburi te cheamă în larg?

Mica sirenă: Mărunte, deocamdată. Şi obişnuite. Dintre acelea pe care le executau încă din vechime aşa-zisele mele surori. (misterios) Trebuie să veghez cîrdurile de Mugil chefalus. (rîde) Sînt atît de prostuţi şi lacomi chefalii . . . La vremea asta caldă, intră orbeşte din mare în lacurile sălcii, în Razelm, Siutghiol, Sinoe şi nu ţin seama de noii curenţi creaţi de asistenţii lui Aladin, nici de digul cel nou . . . Trebuie de aceea să-i mîn eu însumi spre Siutghiol, şi apoi, trebuie să am grijă şi de meduze. În „supa vie", în planctonul zonei de cercetări, au pătruns nişte substanţe toxice pentru ele. E o urmare a experienţelor abisale din Marea Neagră. Ştiţi că se încearcă să i se redea curenţii verticali, care nu mai circulă de la 200 de m în jos. Ei bine, pe porţiuni, s-a reuşit. Zona moartă a Mării Negre va fi învinsă. Deocamdată însă, hidrogenul sulfurat pătrunde în anumiţi curenţi şi omoară mai ales meduzele. Înţelegeţi . . .

Ion 2: Mică sirenă, lasă-te de glume. Stai, nu fugi încă!

Ion 1: Spune-ne cine e tatăl tău! Spune-ne dacă o să te mai întîlnim . . .

Mica sirenă: (începe să se depărteze înotînd şi spunînd) Trebuie să plec. Dar o să caut să ne mai întîlnim, cît de curînd. (rîde) Îmi puneţi nişte probleme pe care va trebui neapărat să le rezolv. La revedere . . . (ecou depărtat) La revedere . . .

Imediat după dispariţia sirenei — adică a lui U. 14 abisal — pe băieţi parcă i-a lovit strechea. Ţopăiau şi cîntau, cu amfora de aur în braţe. Apoi s-au îmbarcat la iuţeală în yolă şi au întins-o. Începuse să bată şi briza. Marea făcea valuri mărunte. Dincoace de dig, o spumă albă, luminoasă, se desena precis la suprafaţă, mergînd în direcţia bazinelor noastre. Cineva, ceva înota pe sub unde. Am sărit în sus, am ieşit ca o vijelie din camera ecranelor, am coborît la parter şi am alergat bezmetică prin culoarul ce lega bazinele de experimente speciale şi Laboratorul acvatic al lui Aladin, de corpul vilei sale. Îmi bătea inima nebuneşte. Îmi mai rămăsese o licărire de nădejde. Spuma, dîra aceea albă, poate arăta că Sirena se întorsese la locul ei. Ardeam de nerăbdare s-o întreb cum de reuşise să iasă din Bazinul ei, apoi din Staţiune, către Dig. Eram atît de zorită s-o descos încît uitasem — pur şi simplu uitasem! — c-aş fi putut rămîne în cameră, sus, luînd legătura cu bazinul lui U. 14 doar prin telecomandă, şi cu ea, prin ecrane. Alergam pe culoar, gîfîind de nădejde şi grabă, foarte hotărîtă să am o „explicaţie“ cu Sirena, ba chiar să-i cer şi eu o favoare: Să-şi şteargă imediat din memoria ei formidabilă scena cu băieţii, şi toate poveştile cu sirene. Şi să nu mă spună lui Aladin. Mi se făcuse frică, din ce în ce mai frică de pozna pe

care-o declanşasem. Nu atît de poznă, cît de Aladin. Dumnezeule, ce-o să spună despre mine? Că l-am trădat? Că l-am ... cum se zicea, oare, în cărţile vechi de război? ... că l-am ... Era un cuvînt care semăna cu „sanda", „pantof" ... Sabot! Asta era! *Sabotat?* Puţina, fărîma de speranţă ce-mi rămăsese, se spulberă însă în clipa cînd am pătruns în laboratorul de experienţe al lui Aladin. Fiindcă mica Sirenă, *minunea,* mîndria Centrului de Cercetări, Experimentul U. 14 abisal, nu era în bazinul ei, la locul cuvenit. Acolo trona lunganul de Lică (2,14 m de la cap la coadă). Liniştit. Ca şi cum acolo era de cînd lumea locul său. Se prefăcea că doarme. Mă privea însă dintr-o parte, cu ochişorul stîng fix, calm, cu ciocul uşor deschis, atît cît să i se vadă dinţii, în poziţie de relaxare, dar cu acel „zîmbet" specific delfinilor încîntaţi de ei, după ce-au executat un număr senzaţional la circul acvatic.

Am intrat în conversaţie cu el prin microfonul special, căutînd să mă stăpînesc:

— Salve, Lică. (Ştiam că trebuie să-l iau cu binişorul) A scos ciocul din apă, a fluierat uşor prin event; şi s-a sucit ca să mă vadă mai bine. S-ar fi zis că mă privea cu adoraţie, ca un căţel.

— Sal-v-v-vee! a gungurit cu o voce slabă de copil.

— Lică, avem de vorbit. Ce-ai mai făcut, Lică? am întrebat, cam nerăbdătoare.

Dumnealui s-a aşezat politicos în poziţie de „lumînare" şi şi-a mişcat înotătoarele superioare cu multă bucurie.

— Lii-că vrea pier-cip-sici-cirip! mi-a cerşit el, bîţîindu-se drăgălaş în bazin. (I-aş fi dat eu cîteva palme, nu piersici — dar trebuia să mă port cu deosebită grijă, dacă doream să-i smulg o informaţie. Păsărilă al nostru nu-şi terminase decît treapta întîia de dresaj — primii trei ani — era încă prostuţ, cam recalcitrant şi mai ales foarte sensibil la recompense şi mîngîieri. Da-

că-l certai, fugea de tine — ba dispărea și din stațiune, și hoinărea de capul lui ore și zile întregi. Dacă-l hrăneai și-l mîngîiai, devenea bine dispus și foarte îndatoritor. Un răsfățat, un interesat fără pereche!)

I-am dat două piersici și două sardele, și apoi am continuat, atentă, să-l descos.

— Licăă, unde e Sirena? Sirena, știi tu... fata cu coadă, care locuiește aici în bazinul U.14? Unda vrea să știe unde e Sirena.

— Sii-re-nnnaa...? a cîntat nazal monstrulică.

— Da. Sirena.

Licăă a făcut vreo trei sărituri suple și înalte. Se gîndea. Mă privea drăgăstos. Mi-a fluierat ca un vapor care pleacă. Pe urmă, tam-nesam, a glăsuit cu vocea lui Aladin, ușor caricaturizată.

— Tuu... Sirena, fetița meaa... Un-da... Un-dada...

— Licăă, unde e Sirena? m-am impacientat. Spune, altfel îți vîr în bazin un rechin. Un rechin, auzi?

Licăă a fluierat indignat, a pleoscăit supărat, pe urmă s-a vîrît într-un colț al bazinului și și-a scărpinat meditativ spinarea de o verigă mare, de care uneori Aladin lega un cablu pentru experiențe.

— Licăă, unde e U. 14 abisal? U. 14. Experimentul 14 al lui Aladin. U.

— Aaa...? U-uu? a cîntat monstrul.

— Da. U.14.

— Acas. Aici. Și s-a lăfăit din nou în bazin.

— Nu. Aici, în bazinul 14, în casa lui U.14. este doar Licăă. Unde este U?

Dumnealui s-a sucit în bazin, prefăcîndu-se că se gîndește. Mut, surd, nepăsător. Îmi pierdeam răbdarea. Am început să plîng. Nu știu dacă e total adevărat că un delfin este în genere ca și cîinele, foarte simțitor la necazurile dresorilor, ale stăpînilor și ale prietenilor săi. Se zice că are un simț special, telepatic, care-l

face să ghicească, uneori de la distanţă dacă stăpînul său e în primejdie, sau la mare anaghie. Pe Lică personal l-au impresionat se pare suspinele mele. S-a înălţat cu un salt şi mi-a silabisit distinct:

— Bi-cip-tte-cirip! Ucip... Un-da-Undada... Sire-naa!... Şi deodată a scos un semnal compus din trei şuierături suprapuse, ca un vapor care părăseşte portul.

Mă asurzise. Dar acum înţelesesem. Sirena plecase în larg, departe. Ca să se facă mai bine înţeles, sau poate din întîmplare, Lică s-a repezit şi spre trapa care lega bazinul printr-un alt culoar maritim special, de micul golf ce dădea spre dig. Acolo trapa era, firește, deschisă. Orişicine putea intra şi pleca din bazinul lui U.14 cu o simplă manevră. N-aveam idee cum de se întîmplase o neglijenţă ca asta. Nu mă consideram vinovată. Nici nu eram. Totuşi, cine să mă creadă? Aladin, scumpul meu Aladin, o să mă creadă? Cu lacrimile în gît, m-am întors în vilă. Pe drum, m-am agăţat de o idee fixă, ca înecatul de un colac Salvamar. Trebuia să acţionez repede, înainte de întoarcerea lui Aladin. Şi în mare secret. Să nu afle nimeni. Decît cine trebuie. Şi anume: Nenea Mihuţ, de la Serviciul de pază al Centrului nostru de Cercetări. Am căutat numărul lui de telefon, l-am format, însă n-am dat de căpitanul Mihuţ: în biroul lui era doar adjunctul său, locotenentul acela nou, tinerel, vorbăreţ şi cam nesuferit, care zisese că aş fi meritat o bătaie. Sau o admonestare... Hm... De teamă să nu mă pîrască lui Aladin, nu i-am mărturisit de la bun început necazul meu. L-am rugat mult să-l caute pe căpitanul Mihuţ şi să mă pună în legătură cu el. Chiar la 12 noapte, am zis — la sfîrşitul conversaţiei tale. Dar locotenentul a surîs şi a zis că nu e nici o grabă, că tovarăşul căpitan o să fie la ora 8 la birou, că m-a convocat şi pe mine, şi că — oricum — dacă nu telefonam

eu, mă suna el, Andrieş, să mă roage să trec neapărat la 8 fără un sfert pe la dînşii, la birou, căci e ceva urgent şi nu, nu poate să-mi spună decît mîine. Să nu insist degeaba. E ceva secret. Secret profesional. Şi a închis — pac! — lăsîndu-mă să fierb de curiozitate toată noaptea. Nici n-am dormit. Bănuiam că e în legătură cu întîmplarea ce mă neliniştea şi pe mine.

A doua zi dimineaţa, la şapte şi un sfert, m-am şi înfiinţat la biroul Serviciului special de pază şi informaţii al Staţiunii noastre. Ghinionul meu, nenea Mihuţ nu era acolo. Doar locotenentul Andrieş (uf! mult m-am chinuit în noaptea precedentă să ghicesc ce ştie el, ce aflase, ce avea să-mi spună). M-a primit foarte politicos şi bine dispus. Avea o cămaşă impecabilă, o cravată impecabilă, o pieptănătură impecabilă, şi mă enerva la culme cu surîsul lui impecabil, de om care ştie să vorbească de la suflet la suflet cu copiii. Adică, pare-se, cu mine. De la uşă m-a luat în primire, pe un ton suspicios, de admiraţie falsă:

— N-am ştiut că şi dumneata, dragă Unda, faci experienţe asupra delfinilor. Hm. Experienţe admirabile. Deşi uneori cam riscante.

— Şi, de unde ştiţi de ieri pînă azi? m-am repezit ca o minge de tenis.

— M-am informat, a surîs Andrieş, suspect de drăguţ. Nu e greu. Chiar tovarăşul căpitan, care e prieten cu familia dumitale, m-a pus la curent.

— Nenea Mihuţ? Cînd? Şi de ce nu mi-a telefonat, chiar dînsul, aseară?

— N-a putut, crede-mă. M-a rugat pe mine să telefonez. Tot aşa cum m-a rugat azi-dimineaţă, la raport, să-ţi dau să citeşti — în secret, în mare secret, crede-mă — un... cum să zic, un mic proces-verbal de-a nostru... informativ, ca să te documentezi. Zicea că te interesează nu numai dresajul delfinilor, ci şi literatura. Poate chiar cea detectivă...

Mi se făcuse brusc atît de cald în timp ce locotenentul vorbea, încît aş fi băut toată sticla de borviz de pe biroul lui. N-am golit decît un pahar. Mi l-a servit tot amabilul meu interlocutor. Am întrebat, înţepată:

— Pentru ce m-aţi chemat?

— Pentru *asta,* mi-a răspuns Andrieş tăios, şi mi-a pus în braţe un dosar albastru, subţirel. Mi-a indicat cu un gest şi un fotoliu, în faţa biroului. Ar fi trebuit să-i mulţumesc, oricum, dar, copleşită, m-am făcut mică-mică în fotoliul acela şi am deschis dosarul. Avea doar două foi, bătute la maşină. Îmi tremurau în mînă.

— Citeşte-le, m-a încurajat locotenentul, zîmbind.

— Chiar acu, aici?

— E pasionant, te asigur. Poate ne dai un mic ajutor. Sau *îţi* dăm noi dumitale un mic ajutor.

De emoţie, mă blegisem. Am tăcut şi am citit, cu sufletul la gură, fără să reţin fiecare vorbă, dar cam astea:

Proces-verbal-anul 2014-luna august ziua 13 (treisprezece, uf, şi să mai zici că străbunica nu avea dreptate cînd pretindea că 13 e cifră cu ghinion!) În biroul... la ora 19 d.a.,... de faţă fiind locot. Andrieş Tudor şi plut. indescifrabil Ion (cum, tot Ion?) au fost aduşi pentru chestionare elevii Popescu D. Ion şi Popescu C. Ion din Craiova, şcoala 136, aflaţi în vacanţă în tabără — pentru antrenament yolă şi alte ambarcaţii în Eforie-Nord, punct, transcris declaraţiile lor după banda dialog.

Locot. A: Aşadar, băieţi, nu puteţi să-mi spuneţi cine v-a dat această amforă de aur... Mai gîndiţi-vă. Vedeţi că eu vă vreau numai binele.

Popescu 1: Tov. locotenent, ne luaţi drept hoţi?

Popescu 2: Doar noi înşine am venit la dumneavoas-

tră cu această amforă... V-am spus că e găsită în mare... la o milă şi ceva de portul vechi... la 4 grade latitudine, sau nu, parcă longitudine estică de...

Popescu 1: Şi la 12 ţoli de epava „Nausicaa“... Zace în nisip... pe fundul mării. Vă rog să o căutaţi. E precis acolo... Poate mai sînt şi alte antichităţi pe vas.

Locot. A: Mda... Deci nu vreţi să spuneţi cine v-a dat amfora?

Popescu 2: Noi v-am adus-o dumneavoastră. De ce ne bănuiţi? Vezi, întîiule, dacă te-am ascultat?

Popescu 1: Noi v-am spune, tovarăşe locotenent, dar n-o să credeţi.

Locot. A: Ba o să cred, elev Popescu. Păreţi nişte băieţi de treabă. Tu mai ales. Hai, spune...

Popescu 1: Ne-a dat-o... o... sirenă.

Locot. A: O sirenă din Marea Neagră? Şi cum aşa? O sirenă? Tînără, frumoasă...? Sau antică, de aceeaşi vîrstă cu Nausicaa?

Popescu 1: Tînără, frumoasă, tovarăşe locotenent.

Locot. A: Şi... de ce v-a dat-o tocmai vouă?

Popescu 1: Nu ştim prea bine. A vrut ea, aşa...

Popescu 2: La început am crezut că-şi bate joc de noi.

Locot. A: Cine de cine îşi bate joc?

Popescu 2: Sirena, de noi.

Locot. A: Tinere! Mă iei drept un mare naiv?

Popescu 2: Adică... ăăă... sirena... drept să vă spun, era cam suspectă... Părea, sau era o...

Locot. A: Ce anume?

Popescu 2: O fată, tovarăşe locotenent. Foarte drăguţă, dar părea o fată ca oricare alta...

Popescu 1: Minți! Ai uitat că înota cu 10 km pe oră împotriva curentului dinspre țărm? Și părul ei? Și ochii, care vedeau prin bezna apei? Și ... coada? Avea coadă, jur.

Popescu 2: Taci, întîiule. Eu, tovarășe locotenent, totdeauna am crezut că e o fată, puțin cam trăsnită. E drept, campioană de înot, sau cam așa ceva.

Popescu 1: Trăsnită, ea? Îndrăznești s-o spui, după ce ți-a adus și amfora?

Popescu 2: Ei da, ne-a adus amfora tot ca să ne vîre în încurcătură. Vezi doar! A făcut o farsă.

Locot. A: Popescu De Ion! Nu mai tot sufla în urechea lui Popescu, ăăă ... Ce Ion. Puneți-vă de acord odată. De la cine aveți amfora?

Popescu 2: Din fundul mării, tovarășe locotenent.

Popescu 1: Ne-a adus-o mica sirenă, tovarășe locotenent, jur.

Locot. A: Băieți, nu luați banda de la început, vă rog, în interesul vostru ... Am auzit gluma asta de douăzeci de ori ... Renunțați ... De ce nu vreți să fiți realiști, să mă ajutați, să-mi dați un indiciu sigur, concret, salvator?

Popescu 1: V-am spus doar. Puteți să cercetați. Vasul elin „Nausicaa", distanța o milă și ceva de portul vechi, 4 grade de centrul Rezervației ... Nu țin minte precis, dar cam așa ne-a spus ...

Popescu 2: A! Mi-am adus aminte încă un lucru esențial: Fata aceea cam ... suspectă, ce se costumase în ... sirenă, zicea că e copia nepoatei lui Aladin.

Popescu 1: Dumneavoastră ați auzit de Aladin?

Locot. A: De care Aladin? Cel din „1001 de nopți"?

Nu mai aveam răbdare să continui lectura. Am sărit din fotoliu şi m-am uitat în ochii lui Andrieş, imploratoare.

— Dumneata, tovarăşe... locotenent, m-am bîlbîit, gata să plîng,... dumneavoastră ştiţi cine e Aladin, nu-i aşa? Ştiţi?

Cu un calm impecabil, mi-a întins batista lui impecabilă:

— Sigur că ştiu, dragă Unda. Aşa i se spune celebrului dumitale bunic. În secret, firește. În familie.

— Da, am afirmat. Băieţii sînt nevinovaţi. Ei nici n-au habar cine e Aladin. Doar eu îi spun astfel... Aladin... Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am bîlbîit mai departe, simţind că-mi pierd orice prestanţă: Ce-o să zică Aladin? Vă rog, să nu mă spuneţi lui Aladin... N-am vrut... Lică a deschis trapele... Nu eu... Sirena... Şi deodată am început să plîng ca o fetiţă fără minte.

Trebuie să recunosc că locotenentul Andrieş avea răbdare. A aşteptat pînă ce m-am calmat şi mi-am suflat nasul în batista lui, apoi mi-a zîmbit.

— Aşadar, Sirena e de vină... cu amfora aceea... Numai ea.

— Da, am piuit, prinzînd puţin curaj. Ce credeaţi?

În clipa următoare, unul din televideofoanele din biroul lui Andrieş a emis un semnal de apel. Locotenentul a deschis imediat aparatul şi pe ecran s-a ivit capul grav şi chel al unui academician din Constanţa, pe care-l văzusem de multe ori împreună cu Aladin.

— M-aţi chemat aseară, tovarăşe Andrieş. Nu eram acasă... Aveţi vreo problemă?

Locotenentul şi-a potrivit frumoasa lui cravată şi şi-a dres vocea:

— Hm. Am onoarea să vă salut, tovarăşe academician. V-am deranjat pentru o mică precizare... Scafandrii muzeului dumneavoastră au reperat cumva, de

curînd, să zicem zilele astea, vreo corabie antică la o milă și ceva de portul vechi? În zona pe care o numeați „recuperabilă“?

— Nu. Am întrerupt pentru vreo săptămînă acțiunile de cercetare a zonei aceleia. Avem un plan comun cu profesorul... De ce mă întrebați de corăbii antice? M-ați făcut foarte curios!

Părea într-adevăr că plesnește de curiozitate. Îndărătul ochelarilor cu ramă neagră, micii lui ochi albaștri se deschiseseră o clipă ca niște *nove*. Mari. Strălucitori. Și amuzați. Mă văzuse și pe mine prin biroul lui Andrieș și imediat îmi zîmbi complice.

— Hello, Unda. Ce mai face vrăjitorul nostru?

Locotenentul tuși și-mi făcu semn să tac.

— Tovarășe academician... v-aș ruga să-mi precizați... Ce duceau corăbiile acelea grecești, în mod obișnuit? Vin, grîu, ulei...?

— Sigur.

— În amfore? De lut? De bronz? Desigur... mulțumesc. Le-am văzut mai demult, în colecție, la muzeul dumneavoastră... Splendide amfore... Dar ați auzit de vreo corabie care să aducă în Tomis sau Callatis vase de aur... vreo amforă... ăăă... *de aur*, înțelegeți dumneavoastră...

Academicianul rîdea:

— Am auzit, dar din păcate n-am descoperit recent nici una. Mi s-a promis ajutor... Un detector special... Deocamdată, n-avem. Nici fonduri suplimentare, nici... vedetă rapidă cu detector special. Dar mi s-a promis. Mai aștept vreo săptămînă... Dacă aflați dumneavoastră ceva în acest sens, v-aș ruga să-mi dați și mie de veste.

— O să vă ținem la curent. Vă mulțumesc. Și, salutînd foarte politicos, Andrieș închise aparatul. Apoi formă un număr la un telefon fără ecran (un interior de-al lor, de la Centrul de pază, desigur), fluieră cîteva

note cu gîndul aiurea, părînd că uitase de mine şi spuse, foarte bine dispus, cînd obţinu legătura:

— Alo, Dumitrache? Eu sînt, Andrieş. Te rog trimite urgent, urgent repet, doi scafandri de-ai tăi, cu o mică vedetă rapidă... Şi cu tot echipamentul... Cu radar, detector abisal... Unde? Ai răbdare că-ţi spun. Aşadar cu *de-tec-tor*. La o milă şi ceva de portul vechi, la 4 grade de... de... dig... Nu ştiu bine datele tehnice, longitudine, latitudine... vă descurcaţi voi. Sper că latitudine estică e corect spus... Căutaţi bine. E vorba de aur. Da. Ai auzit bine. Aur. O navă veche încărcată cu amfore, poate şi de aur. Eşuată pe fundul mării... Da... Grecească, antică — şi nişte vase... amfore... Dacă veţi găsi ceva mă sunaţi imediat. S-a înţeles? Mulţumesc!

— Au să găsească epava, nu?

— Dacă o fi îngropată în nisip o epavă cu numele de „Nausicaa", o s-o găsească... Dacă nu, înseamnă că băieţii m-au mînţit.

— N-au mînţit, tovarăşe locotenent, m-am grăbit eu să-l asigur. Sirena le-a dat amfora. Am văzut chiar eu. Am banda.

— Sirena? S-a prefăcut mirat Andrieş. Ce fel de Sirenă? Există vreo Sirenă? De-adevăratelea?

Prea mă credea o fetiţă fără minte, oricîte încurcături făcusem. Eram însă atît de agitată şi nenorocită că am turuit, simţind că mă voi face iremediabil de rîs şi voi izbucni în lacrimi.

— Sirena, Experimentul U. 14. abisal, există după cum eşti informat şi dumneata. Nenorocirea e că acum înoată în larg. Şi băieţii, Popescu întîiul şi Popescu al doilea au văzut-o, i-au vorbit de-adevăratelea. Poate că ei vor păstra oarecum secretul pînă mîine-poimîine, dar închipuiţi-vă, tovarăşe Andrieş, ce nenorocire va fi dacă şi alţii... din întîmplare... dacă nişte marinari sau nişte cetăţeni... sau alţii... străini de noi, înţe-

legi . . . o vor vedea pe Sirenă, dacă îi vor vorbi . . . azi, azi, cînd existenţa Sirenei e încă, *oficial,* ţinută secret de Centrul nostru de Cercetări maritime . . . Ce-o să zică lumea . . . Şi Aladin, mai ales . . . Şi, vă rog să mă credeţi, nu e vina mea, ci a lui Lică, delfinul . . . O să vă explic mai tîrziu. Deocamdată, vă rog să mă ajutaţi s-o găsesc . . . Şi vă rog să nu-i spuneţi încă nimic lui Alad . . . adică bunicului meu! Vă rog mult . . .

M-a privit sever, cu o gravitate care m-a umilit dar mi-a dat şi puţină speranţă.

— Asta încerc şi eu să fac. Vreau să te ajut. O vom căuta pe Sirenă. De fapt, o căutăm de vreo douăzeci de ore în cel mai strict secret. Sper s-o găsim şi s-o închidem la loc în laboratorul tovarăşului profesor, al bunicului dumneavoastră, pînă la data ce a fost fixată de dînsul pentru întîlnirea ei cu publicul şi cu presa. Nu ştiu în ce măsură vom reuşi. Dar încercăm. Tovarăşul căpitan Mihuţ o caută şi el. Poate ai idee cum s-o găsim? O idee demnă de modelul Sirenei lui Aladin?

Îmi ştergeam nasul de zor în batista lui Andrieş, îmi devenise oarecum simpatic, suspinam şi mă gîndeam că i-am făcut de la început o impresie *oribilă* . . .

— Nu ştiu, m-am smiorcăit mai departe, umilită, distrusă. N-am nici o idee. Nu sînt bună de . . . model . . . Sirena lui Aladin e de un milion de ori mai deşteaptă decît mine. Mi-e capul gol . . . (Era să zic . . . mai gol decît al lui Lică . . .) Dar exact în secunda cînd rosteam cu sinceritate mica mea scuză autocritică, mi-a fulgerat, luminoasă, o idee salvatoare: *Lică.* El ar putea fi salvarea noastră. Dac-ar binevoi să ne ajute. S-o caute pe mica Sirenă. Să înoate, să alerge după ea . . . să se scufunde, să-i ia urmele, s-o caute, oriunde, pe sub unde, în apă, în mare, în lacuri . . . *lacuri* . . . Dar, vai, ce proastă sînt! Ba nu, tot e ceva în capul meu! *Eurika,* strigase cîndva celebrul Arhimede, şi dacă el strigase, îmi puteam permite şi eu să repet: *Eurika!*

— Am găsit! Știu, știu unde o vom găsi pe Sirenă! De bucurie, am sărit din fotoliu, am făcut o piruetă de vals, am rîs, iar am făcut o piruetă ... Da, Andrieș putea crede orice, că sînt nebună, o fată într-o ureche, nu-mi păsa, *descoperisem sigur o urmă,* aveam dovezi, ideea salvatoare mă fulgerase ...

— Evrika, am strigat veselă. Am găsit! Am găsit!

Dacă, în loc de Andrieș, l-aș fi avut înaintea mea pe nenea Mihuț, l-aș fi luat imediat la dans, de bucurie, m-aș fi învîrtit cu el prin cameră — un-doi-trei, un-doi-trei, pe vîrfuri, pas de vals, vals clasic sau boston, totuna, el m-ar fi înțeles imediat ... în vreme ce ... Hotărît, locotenentul acesta impecabil mă intimida.

Stătea calm la biroul lui, zîmbind amabil, ireproșabil, de parcă nu observase că-mi pierdusem aparent mințile. De bucurie, Hm ... trebuia *să-mi explic* bucuria ...

— Mi-a venit o idee! am suflat, încercînd să-mi temperez nerăbdarea. Am putea să trimitem în căutarea Sirenei pe *Lică,* sau chiar pe un alt delfin de-al nostru, unul mai matur, mai evoluat, mai expert în recunoașteri și urmăriri submersibile ...

— Și unde dorești să-l trimitem? La Istanbul? Sau în ce port al Mării Negre?

Mă lua subțirel. M-am făcut că nu înțeleg. Avea dreptate să mă ironizeze.

— Tovarășe locotenent, mi-am amintit, știu unde poate fi Sirena, am probe, am acasă o înregistrare, o casetă-spion ...

Și i-am explicat că, întocmai cum mărturisise băieților la despărțire, Sirena îndeplinise desigur niște îndatoriri precise, un itinerariu și un program precis, pe care îl îngropuse ceva mai devreme decît dorise Aladin. Dacă se va ține exact de programul său, ca orice robot minunat, născocit de Aladin, U. 14 abisal, adică mica noastră Sirenă, trebuia să poarte de grijă la ora asta fie meduzelor din zona marină poluată, fie puietului

de Mugil chefalus care intră orbește în lacurile sălcii... Razelm, Siutghiol, Sinoe... Acolo trebuie s-o căutăm. Aveam dovezi. Am fost convingătoare. Andrieș s-a ridicat de la birou, m-a privit grav, a zîmbit absent, s-a dus cu pași siguri spre ușă, a deschis-o și a strigat:

— Vasile! Adu-i pe băieți la mine. Repede!

— Ar fi bine să nu le spunem băieților tot adevărul.

— Ba nu, dragă Unda, ar fi bine să le spui adevărul, sau orice dorești, numai să-i convingi să păstreze, deocamdată, secretul lui U. 14 abisal. Dacă n-o să reușești să-i convingi să nu împrăștie zvonul despre Sirenă, voi fi silit să-i țin aci, la mine, pînă mîine, cînd va avea loc, oficial, întîlnirea profesorului Aladin cu presa și publicul. E bine? Eu o să lipsesc vreo jumătate de oră. Sînt obligat să plec. Pînă mă întorc, te rog să fii drăguță cu băieții și să vă puneți de acord asupra secretului. Pe Sirenă o vom găsi, îți făgăduiesc. Vom stabili peste jumătate de oră dacă o vom căuta cu Lică sau cu un alt detector.

Am dat din cap, fericită. Îmi venise inima la loc. Și, să vă spun drept, muream de curiozitate să-i cunosc pe băieți. Eram vinovată oarecum față de ei, fiindcă-i „spionasem" dar le eram și recunoscătoare. Dacă nu ar fi fost ei, dacă Sirena, odată hoinară prin apă, ar fi întîlnit în calea ei, din întîmplare, alți oameni, și nu pe cei doi Ion, cine știe ce-ar fi spus, ce s-ar fi petrecut... Oricum, eu n-aș fi avut *dovada,* înregistrarea din casetă... Și n-am mai fi știut unde s-o căutăm...

Chibzuind astfel, cu ochii pe fereastră (se vedea de acolo marea înspumată), aproape n-am auzit pașii băieților pe culoar, ci doar ușa deschizîndu-se brusc și vocile lor.

— Ne-ați chemat?

— Putem pleca?

— Da şi nu, zise binevoitor Andrieş. V-am chemat, dar nu puteţi pleca, vă rog să-i ţineţi de urît, vreo jumătate de oră, pînă mă întorc eu, persoanei de colo, de la geam.

M-am întors. Ion întîiul (l-am cunoscut îndată după glas) m-a privit înmărmurit, cu nişte ochi albaştri, cuminţi, cu gene de fată, plin de emoţie, de parcă l-aş fi strîns de gît.

— Tu... tu... Ai venit după noi?

Ion al doilea, mai scund, mai brun şi mai bronzat, dar la fel de surprins, a scos din gît un sunet subţire, pe urmă a turuit pe un ton cam fals, voit ironic şi voit îngroşat:

— Tovarăşe locotenent... dumneaei este Sirena! Fără coadă... dar *ea*. Jur!

Le-am întins mîna, fără să rostesc o vorbuliţă.

Mă studiau pe furiş, circumspecţi, intimidaţi, schimbînd priviri mirate între ei şi căutînd ajutor bărbătesc de la Andrieş.

Am schiţat cîţiva paşi de dans şi am făcut şi un *knicks* cam teatral în faţa celor doi „inculpaţi". Popescu al doilea se înroşise şi rîdea, încurajat de zîmbetul lui Andrieş.

— Tovarăşe locotenent, dînsa e. Ai văzut, întîiule? E clar. Dansează, are picioare. Nu e Sirenă.

ZoEntBi tăcea şi mă privea distrus. M-am supărat de formă, intrînd în joc mai mult pentru el:

— Tţţ! Ba *sînt* sirenă. Acum mi-am luat însă chipul meu obişnuit... ăăă... de pămînteancă... Normal, ca să pot veni la voi, aci. Blocul ăsta e pe uscat, nu-i aşa tovarăşe locotenent?

Ion întîiul s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Minţi. Eşti o mincinoasă!

Părea trist. Era chiar desperat. Parcă-i furasem amfora de aur sau o jucărie minunată, dăruită de copia mea.

Popescu al doilea mi-a surîs mefistofelic:

— Și... cum de ți-ai lăsat, mică Sirenă, marea ta cu valuri? N-a fost greu să umbli pe uscat? Tovarășe locotenent, vă rog s-o întrebați și dumneavoastră, nu-i e greu să circule, ba chiar să danseze pe două picioare și nu pe două aripioare codale?

— E un adevărat sacrificiu, dar l-am făcut pentru voi, am glumit mai departe. Ca și eroina lui Andersen, despre care probabil ați auzit, am alergat într-un suflet, umblînd ca pe cuțite ascuțite. Iată-mă-s. Am sosit ca să scap de la carceră ori amendă, sau și de la una și de la alta, un vestit căpitan de flibustieri și un viitor posibil savant... zoolog, entomolog și biolog, mi se pare...

ZoEntBi, în loc să aprecieze declarația mea, se înroși de ciudă (aproape cred că-i venea să plîngă):

— De unde ne cunoști? Cine-ți dă voie să-ți bați joc de noi?

Mă stăpîneam într-adevăr eroic să nu pufnesc în rîs, văzînd mutra lui derutată și dezaprobarea reținută zugrăvită pe figura lui Andrieș.

Ion întîiul se încăpățînă să pretindă clarificări imediate:

— Tovarășe locotenent, vă rog să ne explicați dumneavoastră situația aceasta confuză. De unde știe dînsa cu ce vreau să mă ocup eu în viitor. Și... și... de unde ne cunoaște? Că abia acum, aci, ne-am întîlnit.

— Cum? Nu ne-am întîlnit noi trei pe mare, la dig? Acolo erați mai politicoși. V-ați prezentat. ZoEntBi, zis întîiul, și... ăăă... Popescu al doilea.

Îl făcusem K.O. De supărare ZoEntBi își mușca buzele și îmi arunca niște priviri indignate. Căpitanul de flibustieri își venise repede în fire, turuind, în stilul său, „de sus“:

— Vaai... mică Sirenă, ce fericire că nu ți-ai pierdut nici memoria, nici glăsciorul, ci doar aripioarele

codale. În caz contrar ne-ai fi lipsit de o mare plăcere: aceea de a te auzi. Şi, trebuie să recunoaştem, nu, ZoEntBi? Glasul persoanei aci de faţă e identic cu cel al Sirenei din valuri. Avem astfel dovada certă că în faţa noastră stă acum originalul, nu copia. De ce stă, asta-i problema. Ce doreşte de la noi? Amfora? V-am dat-o, adică am dat-o tovarăşului Andrieş. Se mai doriţi? De ce mai prelungiţi această farsă inutilă? Şi ce e cu *Sirena* aceea, copia fetei de faţă? Copia sau originalul e o farsă?

— Nu e o farsă, deşi are aparenţele ei, se amestecă Andrieş, ridicîndu-se din fotoliul său, gata de plecare, cu o servietă sub braţ (vîrîse acolo şi dosarul albastru).

— Dacă nu e farsă, atunci... murmură ZoEntBi, căutînd cu ochii la covor, cu multă atenţie, de parcă zărise acolo un animal minuscul şi demn de studiul său, răsărit din lujerul unei flori de lînă.

Atunci, din nou, tiranic, se auzi apelul unui tvf. de pe biroul locotenentului. El nu răspunse, întrerupse brusc toate comenzile aparatelor, ne zîmbi politicos şi se grăbi să iasă din cameră, făcînd pe misteriosul.

— Sînt chemat. Mă iertaţi. Jumătate de oră... Şi poc! uşa în urma lui.

Dar n-a stat jumătate de oră în locul misterios unde fusese convocat — ci vreo zece minute, sau mai puţin, timp în care abia am apucat să-i informez pe băieţi cum mă cheamă, cine sînt eu şi cine e Aladin şi, în sfîrşit, cine e Sirena, U.14 abisal.

Andrieş s-a întors, radiind victorios, ne-a făcut semn să tăcem, s-a reinstalat la birou, a format un număr la unul din aparate şi — cînd pe ecran a apărut figura academicianului din Constanţa — a dat drumul bombei:

— V-am chemat, după cum v-am făgăduit, să vă comunic că o echipă de-a noastră de scafandri, a re-

pentru o corabie eşuată pe la începutul erei noastre. O corabie grecească. I se mai poate citi numele „Nausicaa". Am găsit şi cîteva amfore din cele pe care le avea în cală.

— Amfore de aur? a ţîşnit vocea căpitanului de flibustieri.

— Aţi văzut, tovarăşe locotenent? s-a luminat la faţă şi ZoEntBi.

Locotenentul ne zîmbea bucuros. Zîmbea îndatoritor şi academicianului, ar fi zîmbit telegenic pe toate cele 5 ecrane din biroul lui, chiar lumii întregi, încîntat de rezultatul pe care-l trîmbiţase.

— Cum? O epavă recuperabilă? Îmi puteţi da amănunte? Cînd? se entuziasmă academicianul la rîndul lui.

— Vin personal la dumneavoastră, la muzeu, peste o oră. Am convocat acolo şi echipa noastră de arheologi. Vom lua măsuri. Un plan în comun, sper că veţi fi foarte mulţumit de exponatele şi descoperirile pe care vi le vom pune la dispoziţie ceva mai tîrziu, cînd le vom clasa.

Grăbit şi de data asta, închise ecranul cam brusc şi se întoarse spre noi:

— Ei bine, dragii mei, a sosit momentul să mergem cu toţii la „palatul" lui Aladin. Trebuie să controlez eu însumi casetele cu înregistrările de la digul T şi să obţinem sprijinul specialiştilor din Rezervaţie, pentru a descoperi cît mai iute cu putinţă în ce ape se scaldă Mica Sirenă dispărută. Eşti de acord, Unda?

— De acord... Dar, am şovăit, să nu afle Aladin.

M-a măsurat cu ochii lui cenuşii, o clipă, două, fără să-mi răspundă. Mă socotea vinovată, sau se gîndea aiurea? Mie, normal, îmi cam pierise buna dispoziţie şi tot drumul pînă la vila noastră, în maşina lui Andries, n-am mai scos o vorbă. În schimb, băieţii devenisră volubili şi-i puneau fel de fel de întrebări despre epavă, despre scafandri şi cîte amfore au scos

aceştia la lumină şi dacă aurul poate fi atacat de apa mării, şi în cît timp, şi cum se explică faptul că prima amforă, cea dăruită de Sirenă, era ca nouă deşi trecuseră 2 000 de ani de la scufundarea „Nausicăi“ în nisip, şi aşa mai departe.

Acasă mă aştepta Alibaba. Pe aleea principală. Se plimba, adică luneca uşor şi prudent pe rulmenţii ascunşi în papucii lui orientali, şi avea, mai mult ca oricînd, bizara înfăţişare a unui manechin de carnaval.

De cum am coborît din maşină, s-a postat în faţa noastră şi a zbîrnîit confuz, nazal, pe tonul său graseiat, care exprimă de obicei o maximă îngrijorare (în vreme ce pupilele i se făceau cînd roşii, cînd mov (semn de alertă gravă):

— Vă rrog... vă rrog, foaarrte mult... Nu intraţi în vilă. Profesorul nu primeşte pe Nimeni. Strict. Aşteptaţi pînă poimîine, cincisprezece — logic — data oficială... Aladin e ocupat. E plecat. E ocupat. Nu vine. Nu primeşte pe nimeni. Nu. Dixit!

Băieţii se uitau uluiţi cînd la Aladin, cînd la mine, cînd la Andrieş. Locotenentul părea singurul stăpîn pe situaţie. Şi-a aprins o ţigară, a suflat fumul înspre Alibaba şi m-a invitat:

— Te rog pe dumneata, Unda, să explici situaţia asta specială.

Alibaba a glăsuit, schimbîndu-şi mereu nuanţa ochilor.

— Nu... nu... Un-da... Nuuu... Nu explici Nimic... E secret. Strict. Logic. Nu-ţi dau voie să explici nimic.

Şi, cînd nimeni nu se aştepta, se repezi la mine, mă luă în braţe şi lunecă rapid, pe schettingurile sale, spre vilă. În prag, bolborosi parola „Sesam patru-trei-doi-unu-stop“, uşa automată se deschise, ne strecurarăm iute înăuntru, — sdrrang! — uşa se închise la loc, şi mă trezii singură cu Alibaba, în hol.

Mă lăsă din braţe şi începu să-şi legene turbanul (cu cap cu tot, firește), înainte și înapoi. Știam. Era îngrijorat la culme.

— Un-da, Unda... Ce-ai făcut? U.14 s-a defectat. U.14 se comportă ilogic. Ce-o să zică Aladin?

Auzindu-l, îmi pieri din nou tot curajul. Pe urmă, am sesizat o nuanţă gramaticală — un *prezent* plin de speranţă — în limbajul strict-logic al robotului nostru.

— Nu se „comportă“ logic? am întrebat, cu sufletul la gură. Ce vrei să insinuezi?

— Ce auzi, hîrîi Alibaba, patinînd „nervos“ pe culoar, înainte şi înapoi. U.14 se comportă ciudat. Nedresat. Parcă-i un delfin-copil! Rîde mereu, în triluri. Cîntă păsărește, în loc să vorbească logic. Şi dansează rock, pe aripioara ei dorsală.

Mi s-a tăiat respiraţia — pentru tot şirul de verbe LA PREZENT. Nu cumva? ... Da, da, asta trebuie să fie!

— Evrika! am strigat. U.14 ESTE la ea în Bazin? Răspunde, Ali. E logic. Strict. E acasă? La noi în Bazin?

Alibaba s-a oprit în faţa mea, m-a privit verde şi a hîrîit, vesel:

— Unda, ce ai? Unde se fie? U.14 e acasă. În Bazinul ei.

M-am repezit ca o furtună pe scări în sus, în Camera Ecranelor (Alibaba a urcat şi el, după mine, ceva mai încetişor, pe banda lui specială). Am deschis legătura cu Bazinul 14 de experienţe.

Spre bucuria mea, acolo, am văzut-o pe Mica Sirenă. Dansa. Dar nu singură! Ci cu Licică, delfinul nostru imprevizibil! Imediat am cuplat hidrofoanele.

— U.14, am strigat, emoţionată. Ce faci?

— Nu veezi? a gurluit vesel răsfăţatul nostru odontocet. Dansează cu Liică... Un-doi... Un-da... Sire-

naa meaa... dansează. Am învăţat-o rock. E-te! Unda, adu-mi piersici sau un pe-cip-pe-cip-necirip! Bitte, merit, zăuu, bi-cip, tte-cirip!

— Lică, am şoptit, impresionată. TU ai adus-o pe Mica Sirenă?

— Duus-o! făcu Lică şi strigă, îndată: Bravo, Lică!

— Nu-u-u!, nu-l credeţi... se alintă Mica Sirenă, la rîndul ei, întrerupîndu-şi dansul. Nu vorbea normal, ci „cînta", ca într-o operetă. Eu l-am duus şi aduus! Sînt o... o Sirenă, o făptură trans-ştiinţifică, o fiinţă acvafantastică... un fel de zeiţă sau nereidă... o Si-i-i-renă fără trenă... Oceanidă... trăiesc în abisul albastru ca într-un nou astru... Aici... eu, lucidă... veghez, notez, mă-mbăiez, din amiezi pînă-n nămiezi ...creez şi recreez, cu miez şi crez... un abis albastru... transparent, ca un alabastru, Unda, draga mea ...geamăna mea... micuţă terestră stea...

Pe urmă, brusc, încetă să cînte şi mă informă cu glas neutru.

— Mi-am îndeplinit azi toate îndatoririle mele ştiinţifice. Creatorul meu va fi — sper — foarte mulţumit.

În privinţa asta nu-i împărtăşeam deloc speranţa. Eram chiar foarte îngrijorată. Nu ştiam ce să spun şi ce să fac. Lică se bîţîia în bazin, plesnea cu coada în apă şi cerşea, pe păsăreşte, piersici. U.14 mă PRIVEA calmă, fascinant, *cu ochii mei*, albaştri şi miraţi (pare-se nevinovaţi). Am început să mă smiorcăi. Mi-era teamă de Aladin, pe cuvîntul meu.

— Unda, de ce plîngi? s-a minunat U.14.

— Aaa! De ce? Ce e? Ce s-a-ntîmplaaaat? a cîntat Lică, contemplîndu-mă tandru, dintr-o parte, cu un ochi galeş.

— Un-da, fetiţa mea, nu mai plînge, a hîrîit binevoitor Alibaba şi mi-a întins o batistă de hîrtie.

— Nu ştiu ce să mă faac, am hohotit eu, sincer

desperată. Ce-o să zică Aladin dacă o să afle? Ce mă fac? Ce să fac? Hî, hî...

Licã suspinã, se scărpinã cu aripioara pe piept şi oftă:

— De ce, ah, de ce? De ce plîngee-e?

— Nu cumva plîngi din pricina mea? se interesă mişcată Mica Sirenă.

— Logic, din pricina ta, articulă Alibaba. U.14 abisal e cauza. Strict.

— Eu? se miră geamăna mea din Bazinul 14.

Am dat din cap şi mi-am suflat energic nasul. Vădit necăjit, Licã s-a lungit pe fundul bazinului. Sirena a sărit din unde, s-a urcat pe o mică trambulină, şi-a lăsat pletele să-i curgă pe trup şi a susurat, meditativă:

— Să fiu eu oare de vină în povestea asta?

Alibaba o ţinea morţiş, aberant:

— E logic. E strict. U.14 e vinovata. Unda, şi ea. Licã, şi el. Eu, nu. Basmele sînt cele mai vinovate. Strict. Basmele sînt basne.

— Începuse atît de frumos... şi o să se sfîrşească prost, să vezi, Alibaba, am murmurat, abătută.

U.14 avea mult mai mult bun-simţ decît îmi imaginasem. Tot ea, sărăcuţa, m-a salvat din această mare aiureală. A suspinat, apoi a rîs, copilăreşte:

— Unda, surioara mea, copia mea geamănă-genuină... Nu te întrista. Spune-mi degrabă. Basmele şi poveştile se sfîrşesc totdeauna cu bine, nu-i aşa? Nu produc lacrimi şi suspine, ci zîmbet şi bucurie, nu?

— Da... Cînd sînt frumoase... adică... aproape toate cele frumoase se sfîrşesc cu... (am oftat) cu *happy-end!*

Sirena a făcut o tumbă în aer, două în apă, apoi s-a urcat din nou pe trambulină, a reînceput să danseze în coadă de peşte, şi să cînte... Sfinte Sisoie!... vă jur, cu o mică smintită!...

— O, là, là... am găsit! Evrika! Am găsit!... Unda, draga mea, e simplu. Am găsiiit!... logic, strict, e cel mai bun sfîrşit al Poveştii poveştilor mele!

Am făcut ochii mari. Alibaba s-a apropiat şi el de microfon.

— U.14, hai explică-te!

Mica Sirenă s-a unduit, graţioasă.

— Am să-mi şterg din memoria-activă *poveştile* acestei Poveşti cu Sirene... O să le las să-mi susure în auz doar cînd dorm... În stare de veghe, însă, voi renunţa la ele. Din moment ce — logic — mie mi-au pricinuit atîtea confuzii şi volute, lui Ion Căpitanul şi lui Ion ZoEntBi atîtea încurcături — iar Undel atîtea supărări şi lacrimi, renunţ de bunăvoie la Poveşti, la sensul şi limbajul lor clasic, romantic, semantic şi atalantic... şi mă reprogramez, cum am fost — adică fără erată şi cam nesărată.

Şi, fără alte comentarii, s-a azvîrlit în apă şi n-a mai mişcat de acolo! (Genială cum era, mă făcuse K.O.!) Alibaba se uita fix şi verde.

— Să nu mă spui lui Aladin, i-am şoptit. N-aş vrea să afle!... Poate că Sirena îşi va menţine făgăduiala şi nu se va mai ţine de alte poveşti...

— Da, logic, Sirena... adică U.14, da... (a clătinat turbanul Ali). Dar băieţii?... Dar locotenentul?

— O să-i rog eu, o să-i implor să nu mă trădeze...

...Şi aşa a şi fost. Nici băieţii, nici Andrieş nu m-au pîrît lui Aladin. La 15 august experienţa s-a desfăşurat impecabil, fără încurcături. Dar şi fără mine. U.14 s-a „comportat" admirabil, a fost la înălţime, şi — desigur — a făcut furori... cu toate că, din unele puncte de vedere, nu mai avea farmecul acela nemaipomenit, de basm... de pe cînd fusese cu adevărat (şi nu numai aparent) o mică şi fantastică sirenă...

Aladin n-a aflat pînă astăzi ce s-a întîmplat. Azi,

«Îmi dictez prin dictafon la maşina mea de scris — tip Alfa-ploner — mă gîndesc să-i spun şi lui, într-o zi... Dar pînă atunci vă rog, vă conjur, dragi auditori, să nu mă trădaţi! Să nu afle Aladin! Nu încă... O să-i spun eu singură, o dată... într-o zi, cînd o să-l găsesc foarte bine dispus... mai tîrziu, poate chiar mult mai tîrziu, cînd voi fi mare... cînd voi şti să „fac" şi eu o Mică Sirenă ca el...

OCEANUL CU TRILURI

Aşteptau, încordaţi la maximum, întîlnirea cu fiinţele care populau, se pare în întregime, acel sistem solar îndepărtat de Centrul Galaxei.

Pe drum captaseră întîmplător nişte emisiuni sonore, venite dintr-acolo. Automatele de tradus le „digerară“ şi le retranspuseră în undele armonice cu frecvenţe foarte înalte, cu care erau ei obişnuiţi, iar biologul navei, neavînd ce face, se distră învăţînd vreo cîteva mii de cuvinte, pentru a le folosi, „diplomatic“, zicea el, la ceremonia întîlnirii astrale, prin „viu grai“ şi nu prin intermediul translatorilor mecanici.

La cîtva timp după asta, intrară pe neaşteptate în zona unor radiaţii necunoscute şi multe dintre aparatele ultrasensibile de bord şi de lucru se defectară. Nu şi-ar fi putut corecta traiectoria, dacă n-ar fi primit mai apoi, direct din Cosmos, un mesaj precis, de data asta transmis în codul lor interplanetar. Conţinea o sumă de informaţii tehnice despre sistemul solar cel mai apropiat (tocmai cel spre care doreau ei să se îndrepte), precum şi coordonatele unei staţii interplanetare cu escală obligatorie, şi indicaţia să aştepte *acolo*, neapărat.

Se opriseră de aceea la periferia sistemului solar, deasupra micului satelit semnalat, care gravita laolaltă

cu alți cincisprezece, în jurul unei stranii și uriașe planete. Planeta cea mare era întunecată și înghețată, în schimb micul satelit indicat strălucea albăstrui și vesel, sub un înveliș alcătuit dintr-o masă transparentă, flexibilă și aparent impenetrabilă. Sondajele au arătat apoi că sub calota ciudată, artificială, părea să existe o „stație“ și mai ciudată, oceanică, împărțită prin niște *ecluze* în cîteva compartimente construite tot din același material protector, transparent.

Așteptau febrili, nemulțumiți de puținele informații pe care le mai puteau primi de la aparate, neștiind ce să facă.

Biologul repetă întrebarea, devenită obsesie pentru toți.

— Dar dacă *ei* ne așteaptă sub calotă, adică *în* apă?

Mai înainte, discutaseră îndelung, în contradictoriu, despre traiul și civilizația acelor ființe, desigur superioare din moment ce cuceriseră propriul lor sistem solar, ba chiar puteau descifra și folosi codul galactic, așa că acum toți erau obosiți și fără chef de vorbă.

— Eu nu mai pot aștepta. Cobor de unul singur, poate găsesc ceva interesant, măcar o explicație logică, decise biologul și-și pregăti complicatul său scafandru individual. Apoi intră în camera de legătură, comandă roboților să-i deschidă trapa exterioară și-și dirijă saltul. Sări curajos în atmosfera rarefiată. Calota flexibilă nu-l respinse, cum se aștepta el, ci-l învălui într-un fel de bulă lichidă, sorbindu-l apoi spre interior. De aci se pomeni imobilizat într-una din ecluze, la început goală, dar care se umplu treptat cu apă.

Cînd apa ajunse pînă sus, peretele transparent lunecă sau cedă presiunii, și el crezu că se află deodată pe fundul „oceanului“. Dar nu era decît într-un rezervor marin artificial, nu tocmai foarte adînc. Mașinal, își verifică aparatele. Legătura cu ai săi fusese întreruptă.

Biologul fluieră, neplăcut impresionat, apoi își reveni din surpriză și-și conectă toate aparatele din interiorul scafandrului, ca să cerceteze metodic ce e în jurul său. Îndată ce-și stabili vizibilitatea, zări în apa verde-intensă, un peisaj straniu. Niște antene-franjuri, fosforescente, se legănau nu departe de el; mai încolo pluteau niște sfere uriașe, trandafirii, pe care nu știa dacă să le treacă în regnul animal sau al plantelor inferioare; alte mii de *vietăți* strălucitoare, de culori și de forme fantastice, luminescente, pendulau și pluteau în jurul lui, dispărînd brusc în întuneric, cînd îl atingeau. Casca lui auditivă era reglată pentru frecvențe joase, adică pentru a comunica în scara sonoră presupusă proprie acelor ființe superioare, care-l țineau acum prizonier în lumea aceasta necunoscută. Totuși, cu toate că aparatul nu se defectase, biologul nu auzea nimic. O tăcere plină de surprize continua să-l învăluie.

Între timp, înainta prin apă, surescitat și atent, speriind vietățile cu forme ciudate pe care le întîlnea.

„Aceste făpturi, așadar mă aud sau mă văd", își spuse și deodată îi trecu prin minte că *ele* ar putea auzi ca și el, prin ultrasunete. Imediat își modifică transformatorul din cască, aducîndu-l la registrul său normal, și dintr-o dată *Oceanul* necunoscut se umplu de sunete, de șoapte și de șuierături, precum și de niște vibrații foarte mîngîioase, părînd parcă triluri. Pe planeta de unde venea el, asemenea semnale dulci erau emise de niște insecte care erau cultivate special pentru cîntecele lor.

„Greieri", îi veni în memorie un cuvînt nou învățat. Triluri de greieri, poate. Greieri de ocean sau privighetori. Nu, privighetorile sînt niște păsări, pare-se, după cum stabilea dicționarul său galactic. Oricum, glasurile păreau inofensive și foarte muzicale. Dar șuieratul acesta ce-o fi? Ah, ce tare e, ce grav: Frisonă.

îşi simţi nervii sgîriaţi. Cine l-o fi scos? Un animal, un aparat?

N-avu timp să verifice, că se şi pomeni în faţa lui cu un corp elastic, masiv, de formă trapezoidală. Un monstru marin, cu două înotătoare laterale şi o coadă puternică.

Animalul avea doi ochi simpli, nu compuşi, cum se aştepta el. Erau înfundaţi, mititei şi lucioşi. Capul se termina cu un cioc lung, lung şi înspăimîntător, plin cu dinţi.

Sigur, fără nici o îndoială, monstrul scotea sunetele acelea muzicale, dulci de tot, un fel de gungurit de păsări, şi de vibrări de instrument muzical laolaltă. Dar tot de la el pornise desigur şi şuieratul distonant, enervant, fiindcă tonurile se repetară, făcîndu-l din nou să se-nfioare.

„Aha, gîndi biologul, dezamăgit, reglîndu-şi îndată casca pentru registre sonore foarte variate, aşadar aşa arată *greierele* sau *privighetoarea* planetei albăstrii. Ce fel de vietate, însă, eşti dumneata, superioară sau . . .“

Monstrul stătea înaintea lui, liniştit, fără intenţii duşmănoase, şi ciripea în continuare solfegii de ultrasunete. O clipă, exploratorul crezu că visează, dar nu, era perfect adevărat. Semnalele foarte repezi, ininteligibile la început, deveniră pe încetul cuvinte din limba acelui sistem solar, dar cuvinte cîntate într-un mod foarte nazal şi caraghios, prin ultrasunete.

Biologul rîse fără vrere, şi monstrul inofensiv îi imită imediat rîsul, gargarisindu-l însă în nişte cascade proprii, cu efecte surprinzătoare.

Ia să-i vorbesc pe limba lui, îşi zise astronautul, foarte mirat şi incitat. Se strădui apoi să articuleze prin aparatul special de vorbit, destul de greu, dar limpede:

— Ce fel de sursă sonoră eşti?

— Nurrsă sonorrră, graseie dihania, spărgîndu-i parcă biologului pîlnia auditivă. Apoi îndată monstrul făcu un lucru uimitor: căscă gura sau ciocul și gîlgîi ceva neînțeles, rămînînd așa, cu dinții la vezeală.

— Ce faci? întrebă și mai uimit biologul.

— Rîd, nu auzi? gunguri namila.

— De ce rîzi?

— Mă bucur, mă bucur foooarrrte mult!

— De ce?

Monstrul chițăi și cîntă ceva neînțeles, pe un timbru grav. Pe urmă spuse, pe un ton foarte dulce:

— Zeii s-au întors... Oho, ce bucurie, zeii s-au întors!

Exploratorul extraterestru nu-și amintea însă ce înseamnă „zeii" — poate nici nu figura acest cuvînt în glosarul lui galactic.

În orice caz, pînă să se gîndească în ce încrîngătură să-l claseze pe simpaticul cîntăreț acvatic, se trezi luat pe sus și azvîrlit din apă, în aer. Cîtva timp circulă așa, ca o scrumbie zvîrlită de ici-colo, între niște mase plastice rotunde, care se dovediră a fi chiar capete de monștri, aidoma cu cel ce conversase cu el și ivite ca din senin în preajma lor. Prin cască, se auzeau urlînd, zumzăind și chițăind niște voci cînd pițigăiate, cînd foarte joase. Le identifică — anevoie — conținutul, uimindu-se de ce spuneau, nemaiînțelegînd nimic.

— Prinde-l, Jo! Hop — là!

— Prinde-l tu! Zeii sînt aci.

— Vezi să nu-l scapi de pe nas! Bravo! Hai, Jo!

— Ține-l bine. E prea ușurel, vezi să nu se înece!

— Heei, tu, hai, sus!

Amețit, biologul rezistă un timp, apoi leșină.

Se trezi într-o sferă trandafirie, un fel de adăpost al monștrilor, culcat pe înotătoarea elastică și pare-se tandră a unei astfel de vietăți. În jurul lui începură

lui șoaptele și vibrațiile acelea foarte mîngîioase. Apoi auzi clar, în acea limbă străină, dar toarsă straniu prin registrul de ultrasunete al monștrilor marini:

— Nu e zeul nostru. E un zeu mic.

— Pe Jupiter, e un zeu mic, de douăzeci de ori mai mic decît zeul nostru! Nu-i faceți nici un rău. E totuși un zeu.

— E un crevete mai măricel, zău, un cree-vee-tee . . . , zicea alt glas scîrțîitor. Și miroase a doctorie.

Biologul avea idee oarecum ce e un crevete („fosilă vie marină de pe Terra", zicea parcă dicționarul biogalactic.) Presupuse imediat că *zeii* trebuie să fie locuitorii sistemului solar, iar monștrii aceștia marini niște animale îmblînzite care știau să vorbească.

Nefiind totuși perfect edificat, riscă o întrebare, articulînd distinct, ca să fie bine înțeles:

— Voi sînteți roboți? Mașini? Greieri? Privighetori? Animale?

— Sîntem prietenii vechi ai zeilor, gînguri careva dintre namile.

Apoi alt monstru rîse limpede, exact cu rîsul astronautului de acum cîteva clipe, și cîntă nazal:

— Sîntem Pe-Ve-Zeii. Prietenii vechi ai zeilor. Pevezei, pevezei, peé-veé-zeeii! Pevezengheeeii!

Și, satisfăcut de solfegiul său, la urmă cîntărețul sughiță, gurlui și miorlăi de cîteva ori.

— Astîmpără-te!! Se auzi imediat o poruncă. Altfel te trimit în bazinul sărat!

Se făcu o clipă tăcere. Biologul își încordă puterile și zise din nou:

— Ascultați, *Pevezei*, prieteni veseli ai zeilor, duceți-mă la zeii voștri. Sînt un zeu din altă planetă. Am venit în zbor aici. Vreau să vorbesc cu zeii voștri.

— Bine, am înțeles, grăi subțire de tot o voce. Ține-te de aripa mea, să mergem la T.V.F.

— Ce e aceea T.V.F.?

— Televideofon. Foooon!

— Să mergem, spuse biologul ceva mai liniştit.

Unul dintre monştri îl luă atunci pe spinare şi-l purtă iute, prin cîteva bazine, manevrînd încărcarea ecluzelor cu precizie. La sfîrşit îl depuse în interiorul unei sfere albe, cu pereţii străbătuţi de canale regulate, cenuşii.

Gîfiind şi sforăind greu, animalul cîntător împinse cu capul o altă trapă. Prin canalele cenuşii se aprinse atunci o lumină albă, strălucitoare. În cîteva clipe, sfera deveni luminiscentă. Şi pereţii ei se umplură de făpturi stranii, de douăzeci de ori mai mari decît astronautul din bazin, destul de asemănătoare cu el la cap, numai că aveau doi ochi *simpli,* nu compuşi, şi un cioc cărnos, şi dedesubtul ciocului o tăietură transversală, care se mişca parcă mereu. Şi aveau *două mîini şi două picioare,* da, *numai două picioare!*

În sferă dudui un şuierat, care-l paraliză o clipă pe biolog — apoi se auzi un freamăt.

— Zeii sînt acolo! Fii cuminte, micuţule, ei te văd, te aud, şopti alintoasă dihania. Şi apoi urmă tare: O, zei ai delfinilor, priviţi ce zeu mic am descoperit în bazinul patru . . .

— Priviţi-l ce mic, hi, hi, hi, ce mic e, ce nostim e, ai zice un creevee . . . şşşt! Dar e zeu ca şi voi, nu-i aşa? E zeu şi el?

Făpturile stranii îl priveau pe explorator fix, în tăcere. Deodată se ridicară. Păreau acum încă o dată mai înalte. O voce adîncă, puternică, articulă apoi distinct în limba galactică:

— Fiţi bine-veniţi printre pămînteni, dragi prieteni. Nu vă aşteptam pe voi, ci pe nişte semeni de-ai noştri, plecaţi de mult într-o călătorie îndepărtată. Pentru ei am construit pe micul satelit artificial de hidrocercetări al planetei Jupiter, un far cu semnal au-

foamt. Nu vă îngrijorați. Vom veni să vă luăm. Vom veni îndată. Pînă atunci, Jo, ai grijă de micul zeu. Ai grijă, Jo, Înțelegi, Jo? Ai grijă de el pînă venim noi.

Delfinul rîse cristalin, șuieră bucuros, apoi cîntă gros, prelung:

— Da, înțeleg, în-țe-leeg... Și mă supun... dar ... dar să mă scarpine ca voi, pe spinare. Pe spii-naa-rrreee!

CUPRINS

CRIPTESTEZIE — SAU ZBURĂTOARE FARFURIE? 5

PILOTUL PE CARE L-AU SĂRUTAT IELELE 71

SĂ NU AFLE ALADIN 108

OCEANUL CU TRILURI 191